İKİ GERÇEK BİR YALAN

SARA SHEPARD

THE NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

SEVİMLİ KÜÇÜK YALANCILAR'IN

YAZARINDAN

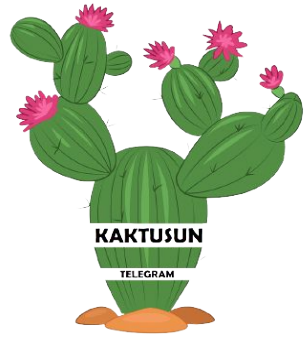

MARTI

KAKTUSUN
TELEGRAM

İKİ GERÇEK BİR YALAN

SARA SHEPARD

Çeviren: Gülfem Çırak

MARTI

Yarım kalmış bir gerçek tam bir yalandır.
İbrani Atasözü

ÖNSÖZ

İSTENMEYEN MİSAFİR

Birisi penceremden bakacak olsa içeride sıradan bir pijama partisi yapıldığını zannederdi. Hollier Lisesi'nin en önemli grubundan altı muhteşem kız patlamış mısır yiyip birbirlerine manikür ve makyaj yapıyor, ilginç dedikoduları paylaşıyor ve Yalan Oyunu için yeni planlarını oluşturuyorlardı. iPhone'umda, geçmişte yapılmış, tıpkı buna benzeyen pijama partilerinden tonlarca fotoğraf var: En iyi arkadaşım Madeline dağınık kâküllü bir mankenin fotoğrafını kafasının yanında tutarak, bu tarzın kalp şeklindeki yüzüne yakışıp yakışmayacağını sorarken, diğer en iyi arkadaşım Charlotte yanaklarını içeri çekip Sephora'dan yeni aldığı allığı denerken, üvey kız kardeşim Laurel, *Us Weekly* dergisinde çıkmış sosyal medya fenomenlerinden birine sırıtarak bakarken...

Bir de benim fotoğraflarım var tabii. Her zamanki gibi göz kamaştırıcı, güçlü, herkes tarafından tanınan Sutton Mercer.

Ama bu akşam bir şeyler farklı... ve bu altı kızdan beşinin bundan haberi bile yok. En iyi arkadaşlarımın birlikte gülüştükleri, ben olduğumu sandıkları o kız... ben değilim. Çünkü ben öldüm. Arkadaşlarımın karşısındaki kız benim yerimi almış olan ikizim Emma.

Ben bir ay önce öldüm ve şimdi ölümle yaşam arasında bir yerlerde sıkışmış haldeyim. Hayatımın devam etmesini izliyorum ama artık yıldız Emma. Sanki hâlâ aynı rahimdeymişiz gibi o nereye giderse ben de oraya gidiyorum. Çok tuhaf, değil mi? Ölümden sonraki yaşamın böyle olacağını hiç düşünmemiştim.

Bu gece de ikiz kardeşimin arkadaşlarımla birlikte oturmasını izliyorum. Eskiden benim oturduğum yumuşak beyaz koltuğa aynı benim gibi bağdaş kurarak oturmuş. Düşük göz kapakları en sevdiğim MAC farımla parlıyor. Tıpkı benim gibi yüksek, keskin ve hafifçe alaycı bir sesle gülüyor. Son bir ayda davranışlarımı taklit etmede ustalaştı, ismim söylendiğinde cevap vermeye başladı ve benim kıyafetlerimi giydi. Tek amacı benim yerimi alıp katilimi ortaya çıkarmak.

Tüm bunların en kötü yanı şu ki, beni kimin öldürdüğünü hatırlamıyorum bile. Hayatımın büyük kısmı zihnimden silindi. Kim olduğumu, neler yaptığımı ve kimi beni öldürmesine, sonra da kız kardeşimi kandırarak yerime geçmesini sağlamasına neden olacak kadar öfkelendirdiğimi hiç bilmiyorum. Arada bir berrak anılar ya da bütün bir sahne hatırladığım oluyor ama bunlardan öncesi ya da

sonrası tamamen boşluk. Doksan dakikalık bir filmin birkaç sahnesini görüp tüm filmi anlamaya çalışmaya benziyor bu durum. Başıma ne geldiğini öğrenmek istiyorsam Emma'ya güvenmek... ve katilim onu yakalamadan önce onun katilimi yakalamasını ummak zorundayım.

Emma'yla bazı şeyleri çözdük: Öldürüldüğüm gece arkadaşlarımın başka bir yerde olduklarına dair kanıtları vardı. Laurel'ın da. Yani üçü de suçsuz. Ancak geride pek çok şüpheli kalıyor. Gerçi ikimizin de aklında belirli bir isim var: Geçen bahar şehirden kaçan, arkadaşım Madeline'ın erkek kardeşi Thayer Vega. Çocuğun adı sürekli bir yerlerden çıkıyor ve söylentilere göre onunla bir şekilde bağlantım var. Onun hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum ama aramızda bir şey olduğu kesin. Peki ne?

En yakın arkadaşlarımın kıkırtılarıyla dedikodu seslerinin azaldığını duyuyorum. Saat 02.46'yı bulduğunda lambalar kısılıyor, kızların nefes alış verişleri derinleşiyor. Ölmeden önce yüzlerce mesaj gönderdiğim iPhone'um birden çınlayınca Emma'nın gözleri mesajı bekliyormuş gibi açılıyor. Onun ekrana bakıp kaşlarını çatmasını, sonra parmak uçlarında bahçeye çıkmasını izliyorum. Kardeşimin gerçek kimliğini bilen tek kişi –tabii katilim dışında– Ethan Landry kaldırımın kenarında onu bekliyor. Ay ışığının altında konuşup sarılmalarını ve ilk öpücüklerini paylaşmalarını izliyorum. Artık bir bedenim ve kalbim olmasa da yine de canım yanıyor. Ben bir daha kimseyi öpemeyeceğim.

Sonra yakınlardan adım sesleri gelince Ethan ile Emma endişeyle birbirlerinden ayrılıyorlar. Emma hızla eve girer-

ken ben de içeri doğru çekiliyorum. Tam o kapıyı çarpmadan önce arkamı dönüp baktığımda Ethan'ın karanlığa doğru koştuğunu görüyorum. Ardından ön verandadan bir gölge geçiyor. Emma'nın kesik, kaygılı soluklarını duyabiliyor, korktuğunu görebiliyorum. Odamın penceresinin kilitli olup olmadığını kontrol etmek için merdivene koştuğunda ben de yine arkasından çekiliyorum. Sahanlığa ulaştığımızda eski odamın içini aynı anda görüyoruz. Pencere açık ve önünde bana tanıdık gelen bir çocuk duruyor. Çocuğun yüzünü incelerken kız kardeşimin yüzündeki kan çekiliyor. Ben de bir çığlık atıyorum ama sesim havada kayboluyor.

Bu Thayer Vega. Emma'ya bütün sırlarını –kim olduğu da dahil– bildiğini gösterircesine sırıtıyor. O anda anlıyorum ki bu çocuk hayatımda nasıl bir yerdeyse... kesinlikle gizem ve tehlike barındırıyor.

Fakat ne kadar denersem deneyeyim tehlikenin ne olduğunu hatırlayamıyorum.

1

ONU GÖRDÜ

"Thayer," dedi Emma Paxton, karşısındaki genç adama bakarken. Çocuğun dağınık saçları Sutton'ın odasının karanlığında siyah görünüyordu. Çıkık elmacık kemikleri, dolgun dudakları vardı. Ela renkli çukur gözleri şeytani bakışlarla kısılmıştı.

"Selam, Sutton," dedi Thayer, ismi uzatarak.

Emma'nın omurgasından bir ürperti geçti. Thayer Vega'yı kayıp ilanlarından hatırlıyordu; çocuk haziran ayında Tucson, Arizona'dan kaybolmuştu. Ama bu olay Emma'nın, uzun zaman önce kaybettiği ikiz kardeşi Sutton'la buluşmak için kaldığı yerden kaçıp Tucson'a gelmesinden çok önce olmuştu. Sutton'ın öldüğünü, Emma'nın gelip ikizinin yerini almasını... ve bundan kimseye bahsetmemesini söyleyen isimsiz bir not almasından da çok önceydi.

Emma, Sutton'la ilgili her şeyi çabucak öğrenmek için çok uğraşmıştı; dostları kimler, düşmanları kimler, ne giymeyi sever, neler yapmaktan hoşlanır, sevgilisi kim... Tucson'a gelme sebebi bir aile üyesini bulmakken –koruyucu aile ellerinde gezmiş bir çocuk olarak aile hasretiyle yanıp tutuşuyordu– şimdi ikiz kardeşinin cinayetini çözmek zorundaydı. Sutton'ın yakın dostlarıyla kardeşini listeden çıkarmak içini rahatlatmıştı ama ikiz kardeşinin pek çok düşmanı vardı... ve bunların herhangi biri onun katili olabilirdi.

Thayer da onlardan biriydi. Emma, Sutton'ın hayatındaki diğer pek çok kişide yaptığı gibi bu çocuğun hakkındaki bilgileri de Facebook paylaşımlarından, dedikodulardan ve ailesinin, o kasabadan kaçtıktan sonra açtığı Thayer'ı Bulmamıza Yardım Edin sitesinden öğrenmişti. Bu çocukta tehlikeli bir hava vardı; herkes onun bir çeşit belaya karıştığını ve çok öfkeli olduğunu söylüyordu. Ayrıca söylentilere göre kayboluşuyla Sutton'ın bir alakası vardı.

Ya da belki de diye düşündüm, odamdaki vahşi bakışlı çocuğa bakarken, Thayer'ın benim kayboluşumla bir alakası vardır. O sırada kafamda bir anı belirdi. Kendimi Thayer'ın odasında dikilirken gördüm. İkimiz bir bakışma yarışında gibiydik. "Ne istersen yap," dedim sertçe, kapıya doğru ilerlerken. Thayer incinmiş gibi göründü, sonra gözleri öfkeyle parladı. "İyi," dedi sertçe. "Yaparım." Tartışmanın neyle ilgili olduğunu bilmiyordum ama onu çok kızdırdığım belliydi.

"Sorun nedir?" diye sordu şimdiki zamandaki Thayer, Emma'yı incelerken kollarını geniş futbolcu göğsünde kavuşturarak. Bilmiş yüz ifadesi KAYIP posterlerindeki ifadesiyle aynıydı. "Benden korkuyor musun?"

Emma güçlükle yutkundu. "N-neden senden korkayım ki?" dedi mümkün olduğunca sert bir sesle. Bu ses tonunu poposuna dokunan üvey ağabeyler, sınırda kişilik bozukluğu olan üvey anneler ve biyolojik annesi Becky onu terk ettikten sonra tehlikeli mahallelerinde kola gezen ürkütücü adamlar için kullanırdı eskiden. Ama hepsi gösterişti. Saat gecenin üçü olmuştu ve Sutton'ın arkadaşları okula dönüş balosunun ardından alt katta uyuyakalmışlardı. Bay ve Bayan Mercer da uykudaydı. Ailenin dev Danua cinsi köpeği Drake bile ana yatak odasında horulduyordu. Bu ürkütücü sessizlikte Emma, Arizona'daki ilk sabahında Laurel'ın arabasında bulduğu notu düşünmeden edemedi: *Sutton öldü. Kimseye söyleme. Rol yapmaya devam et... yoksa sıradaki sen olursun.* Bundan bir hafta sonra Charlotte'un evinde Sutton'ın madalyonuyla onu boğan korkutucu eller ve lise oditoryumunda kafasından birkaç santim öteye koca bir lamba düşmeden hemen önce gördüğü gölge de aklına geldi. Ya tüm bunların ardındaki kişi Thayer'sa?

Thayer sanki aklını okuyormuş gibi sırıttı. "Eminim korkmak için nedenlerin vardır." Sonra gerileyip sanki içini görebiliyormuş, onun neden burada olduğunu ve ölmüş kız kardeşinin yerine geçtiğini biliyormuş gibi baktı.

Emma etrafına bakarak kaçış seçeneklerini değerlendirdi ama aralarına mesafe koyamadan önce Thayer kolunu kavrayıverdi. Onun sert tutuşu karşısında Emma içgüdüsel olarak tiz bir çığlık koparınca Thayer eliyle ağzını kapattı. "Delirdin mi sen?" diye hırladı.

"Mımm!" diye inledi Emma, Thayer'ın boğucu elinin al-

tında nefes almaya çalışırken. Çocuk o kadar yakınındaydı ki Emma onun tarçınlı sakızının kokusunu alabiliyor, burun köprüsündeki minik çilleri görebiliyordu. Göğsü panikle dolarken kaçmaya uğraştı. Çocuğun elini ısırdığında toprağımsı, tuzlu bir tat aldı.

Thayer bir yemin savurarak geri çekilip onu bırakınca Emma dönerek ondan uzaklaştı. Çocuğun dirseği Sutton'ın kitaplığındaki deniz yeşili bir vazoya çarpınca vazo yere düşüp binlerce parçaya ayrıldı.

Koridorda bir lamba yandı. "Bu da neydi?" diye seslendi biri. Adım sesleri duyuldu ve saniyeler sonra Sutton'ın anne babası hızla odaya daldı.

Hemen Emma'nın yanına koştular. Sarı, bol yatak gömleğinin üstüne sabahlığını geçirmiş Bayan Mercer'ın saçları karmakarışıktı. Bay Mercer'ın atleti aceleyle mavi ekoseli pijama altının beline sokulmuş, gümüş renkli saçları ise dimdikti.

Eve gizlice giren kişiyi fark ettikleri anda gözleri kocaman açıldı. Bay Mercer hemen Emma'yla Thayer'ın arasına girerken Bayan Mercer korumacı bir şekilde kolunu Emma'ya sarıp kendisine çekti. Emma büyük bir minnettarlıkla Sutton'ın üvey annesinin kollarına gömülüp Thayer'ın kollarını sıktığı yerleri ovaladı.

Anne babamın onu Thayer'dan kurtarması içimde karışık duygular oluşturmuştu. Sırf çığlık attı diye mi endişeliydiler... yoksa Thayer hakkında daha kötü şeyler mi biliyorlardı?

"Sen!" diye bağırdı Bay Mercer, Thayer'a. "Ne cüretle yaparsın bunu? İçeri nasıl girdin?"

Thayer sadece yüzünde hafif bir sırıtışla ona baktı. Bay Mercer'ın burun delikleri genişledi. Kare biçimli çenesi korkutucu şekilde gerilmiş, mavi gözleri alevlenmişti ve şakağındaki bir damar gözle görülür şekilde zonkluyordu. Emma bir an için Bay Mercer'ın, Sutton'ın bu çocuğu gecenin üçünde odasına davet ettiğini düşünerek öfkelendiğini sandı. Ama sonra onun da Thayer'ın da sanki dövüşe hazırlanıyormuş gibi dizlerini kırdıklarını fark etti. Aralarında karanlık, nefret dolu bir şeyler var gibiydi; Sutton'la hiç alakası olmayan bir şeyler.

Merdivenlerden yeni adım sesleri duyuldu. Pijama partisini yaptıkları oturma odasındaki Laurel ile Madeline eşikte belirdiler. "Neler oluyor?" diye homurdandı Laurel, gözlerini ovalayarak. Sonra Thayer'ı gördü. Açık renkli gözleri kocaman olurken titreyen parmaklarla ağzını kapattı.

Madeline siyah bir sabahlık giymişti ve siyah saçlarını gecenin köründe bile mükemmel topuz yapmıştı. Dirseğiyle Laurel ve Bayan Mercer'ı iterek geçtiğinde ağzı bir karış açık kaldı. Yaşadığı şokla yere düşecekmiş gibi Laurel'ın koluna tutundu.

"Thayer!" Madeline'ın sesi tizdi ve yüzünde öfke, şaşkınlık ve rahatlama karışımı bir ifade vardı. "Burada ne yapıyorsun? Nerelerdeydin? İyi misin?"

Thayer ellerini yumruk yaparken kol kasları gerildi. Laurel, Madeline, Emma ve Mercer'lara sanki saldırganlarından kaçmak isteyen yaralı bir hayvan gibi bakıyordu. Bir saniye sonra zıt yöne dönüp Sutton'ın odasının diğer ucundaki pencereye gitti ve kaçış yolu olarak dışarıdaki meşe

ağacını kullandı. Emma, Laurel ve Madeline cama koşup onun karanlığa karışmasını izlediler. Yürüyüşü dengesizdi; çimenlikte topallayarak ilerlerken sol ayağını korumaya çalışıyordu.

"Geri gel hemen!" diye haykıran Bay Mercer, Sutton'ın odasından çıkıp hızlıca merdivenden inmeye başladı. Emma onun arkasından koştururken Bayan Mercer, Laurel ve Madeline de peşlerine düştüler. O sırada Charlotte ile Twitter İkizleri de uykulu ve şaşkın halde oturma odasından çıktılar.

Herkes evin açık kapısının önünde toplanırken Bay Mercer koşarak bahçenin yarısına varmıştı. "Polisleri arıyorum!" diye bağırdı. "Geri gel, kahrolası!"

Cevap gelmedi. Sokağın köşesinden cıyaklayan lastik sesleri geldi ve Thayer böylece yok oluverdi.

Madeline hışımla arkasına dönüp Emma'ya baktı. Mavi gözleri yaşarmış, yüzü kızarmıştı. "Onu sen mi çağırdın?"

Emma keskin bir nefes aldı. "Ne? Hayır!"

Madeline yine de hızla kapıdan çıktı. Ardından birkaç bip sesi duyuldu ve Madeline'ın SUV'sinin ışıkları karanlığı aydınlattı.

Laurel, Emma'ya kızgın bir bakış attı. "Bak ne yaptın."

"Ben bir şey yapmadım," diye karşı geldi Emma.

Laurel destek almak için diğer kızlara baktı. Charlotte boğazını temizledi. Twitter İkizleri ellerindeki iPhone'larla oynuyorlardı; bu olayı sayısız sosyal paylaşım hesaplarında paylaşmak için sabırsızlandıkları belliydi. Laurel'ın bakışları soğuk ve kuşkuluydu. Emma sebebini tahmin edebiliyordu. Thayer kaybolmadan önce Laurel onunla çok iyi dosttu ve

ona âşıktı. Ama Thayer az önce Sutton'ın odasında kıza bakınamıştı bile. Tucson'da yaşadığı birkaç haftada Emma'nın öğrendiklerine göre Thayer kaybolmadan önce Sutton'la aralarında büyük bir olay olmuştu.

"Bir şey yapmadın mı?" Laurel kızgınlıkla ona döndü. "Onun başını belaya soktun! Yine."

Bayan Mercer ellerini yüzüne sürdü. "Lütfen, Laurel. Şimdi olmaz." Emma'nın yanına gidip alt kata inmeden önce odasından aldığı pembe bornozun kemerini sıktı. "Sutton, sen iyi misin?"

Laurel gözlerini devirdi. "Baksana şuna, iyi tabii ki."

Herkesten sonra aşağı inen Drake, ıslak burnunu Bayan Mercer'ın avucuna bastırdı. "Nasıl da iyi bir bekçi köpeğisin sen," diye mırıldandı Bayan Mercer. Sonra Emma, Laurel ve antredeki diğer üç kıza baktı. "Siz de artık evlerinize gidin kızlar," dedi bitkince.

Charlotte ve Twitter İkizleri tek kelime etmeden, muhtemelen eşyalarını almak için oturma odasına gittiler. Kafası çok karışan Emma onların peşinden gitmeyip üst kata çıktı ve Sutton'ın odasına sığındı. Oda aynen bıraktığı gibiydi: Kitaplığa düzgünce dizilmiş eski Vogue dergileri, şifonyerin üstünde birbirine geçmiş kolyeler, beyaz meşeden çalışma masasına yığılmış okul kitapları ve muhtemelen başarılı olmuş bir Yalan Oyunu şakasından sonra kutlama yaparken kollarını birbirine sarmış Madeline, Charlotte, Laurel ve Sutton'ın fotoğraflarını slayt şeklinde gösteren bilgisayar ekranı... Hiçbir şey kaybolmamıştı. Thayer odaya hırsızlık yapmak için girmemişti yani.

Emma yere çökerken Madeline'ın incinmiş bakışlarını hatırladı. Aslında Thayer bir şey çalmıştı: Emma'nın sonunda Sutton'ın arkadaşları ve Laurel'la yaptığı kırılgan barışı. Sutton hayattayken pek çok kişiye sorun çıkarmıştı ve Emma için onun ilişkilerini düzeltmek hiç de kolay olmamıştı.

Emma'nın düşünceleri beni sinirlendirdi. Düşündüğü kişiler benim arkadaşlarımdı. Benim çok uzun zamandır tanıdığım, sevdiğim ve taraflarından sevildiğim kişilerdi. Gerçi bazı sorgulanabilir kararlar aldığımı ben de inkâr edemezdim. Charlotte'un erkek arkadaşı Garrett'ı çalmıştım. Madeline'ın kardeşiyle sallantılı bir ilişkim olduğu belliydi. Bir Yalan Oyunu esnasında Gabby'nin nöbet geçirmesine neden olmuş ve ikizine, yaptığım şeyi birilerine anlatırsa okuldaki hayatını cehenneme çevireceğimi söylemiştim. Laurel'ın duygularını da pek çok kez görmezden gelmiştim. Öldükten sonra öğrendiğim bir şey varsa o da yaşarken pek çok hata yaptığımdı. Asla düzeltemeyeceğim hatalar. Belki benim yerime Emma düzeltebilirdi.

Derin birkaç nefes aldıktan sonra Emma odadan çıktı ve yavaşça merdivenden indi. Mutfakta kavrulmuş fındık kokusu onu karşıladı. Sutton'ın babası gözlerini kahve fincanına dikmişti ve yüzünde hâlâ öfke dolu, neredeyse tanınamayacak o maske vardı. Bayan Mercer parmak uçlarını onun kürek kemiklerinin arasında gezdirirken kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Laurel ananas şeklindeki bir prizmayı döndürürken ilgisizce camdan dışarı bakıyordu.

Emma'yı fark eden Bayan Mercer kafasını kaldırıp hafifçe gülümsedi. "Birazdan polis gelecek, Sutton," dedi yumuşak bir sesle.

Emma nasıl tepki vereceğini düşünerek gözlerini kırpıştırdı. Sutton'ın ebeveynleri onun bu haberle rahatlamasını mı... yoksa hararetle Thayer'ı savunmasını mı beklerdi? Yüzüne boş bir ifade yerleştirmeye karar verip, kollarını göğsünde birleştirerek Sutton'ın babasına baktı.

"O oğlanın ne kadar tehlikeli olduğunun farkında mısın?" diye sordu Bay Mercer, kafasını iki yana sallayarak.

Emma konuşmak için ağzını açtı ama hızlı davranan Laurel onu itip ahşap sandalyelerden birinin arkasını sıkıca tuttu. "O oğlan benim en iyi arkadaşlarımdan biri, baba," diye hırladı. "Acaba tüm bu belaya sebep olanın Thayer değil de Sutton olabileceği hiç aklına geldi mi?"

"Pardon?" dedi Emma öfkeyle cıyaklayarak. "Bu nasıl benim suçum oluyor?"

Konuşmaları uzaktan gelen siren sesleriyle bölündü. Bay Mercer koridora gidince Bayan Mercer da onun peşine düştü. Siren sesleri yükseldi, yükseldi ve en sonunda evin önüne vardı. Emma garaj yoluna çekilen arabayı ve verandaya vuran kırmızı-mavi ışıkları gördü. Tam Mercer'ların peşinden gidecekti ki Laurel onu tuttu.

"Thayer'ı satacaksın, değil mi?" diye tısladı gözleri alev alev.

Emma ona bakakaldı. "Ne diyorsun sen ya?"

"Neden her zaman ilk sana geliyor bilmiyorum," diye devam etti Laurel, Emma'nın sorusunu duymamış gibi. "Sen sadece onun hayatını kötüleştiriyorsun. Asla yara sarmazsın. Bu işi hep bana bırakırsın, değil mi?"

Emma boynundaki Sutton'ın madalyonuyla oynarken

Laurel'ın açıklama yapmasını diliyordu ama kız sadece ona suçlayıcı şekilde baktı. Bahsettiği şeyin Sutton'ın bildiği bir mesele olduğu belliydi.

Ama ben... bu meseleyi bilmiyordum.

Antreden, "Kahve hazırladık," diyen Bayan Mercer'ın sesi duyuldu. Emma arkasına döndüğünde Sutton'ın ebeveynlerinin iki polis memurunu çalışma odasına yönlendirdiğini gördü. Polislerden biri kızıl saçlıydı ve çilleri vardı; Emma'dan fazla büyük görünmüyordu. Diğeri daha çökük tü; kocaman kulakları vardı ve odunsu kokulu parfüm sıkmıştı. Emma onu anında tanıdı.

"Merhaba, Bayan Mercer," dedi ikinci polis, Emma'ya bitkin bir bakış atarak. Bu, Tucson'a ilk geldiği zaman gerçek kimliğini açıklamaya çalıştığında ona inanmayan polis Dedektif Quinlan'dı. Uzun zamandır kayıp olan ikiz hikâyesinin Sutton'ın numaralarından biri olduğunu varsaymıştı. Tucson polisi, Sutton ve arkadaşlarının beş yıl önce icat ettiği ve hiçbir şeyden haberi olmayan kurbanlarına şakalar yaptıkları zalim kulüp Yalan Oyunu'na dair koca bir dosya hazırlamıştı. En korkunç şakalardan biri, Sutton'ın tren yolunun ortasında araba bozulmuş gibi yapması ve tren üzerlerine gelirken arkadaşlarıyla orada kalmalarıydı. Bu olayın sonunda nöbet geçiren Gabby hastaneye kaldırılmıştı. Sutton'ın sabıka evraklarına bakmak için geçen hafta mağaza hırsızlığı yaparken kasten yakalanan Emma bu olayı daha yeni öğrenmişti. Dosyaya gizlice baktığında bir şeyler öğrenmeyi başarmış olsa da Tucson polisiyle daha fazla vakit geçirmeye can atıyor değildi.

Quinlan sandalyelerden birine oturdu. "Ne zaman bir çağrı alsam neden sizle alakalı oluyor acaba Bayan Mercer?" dedi yorgun bir sesle. "Bay Vega'yla buluşmayı siz mi ayarladınız? Bunca zamandır nerede olduğunu biliyor muydunuz?"

Emma masaya dayanıp Quinlan'a baktı. Adam tanıştıklarından beri ona –yani Sutton'a– kin besliyordu. "Ben yanlış bir şey yapmadım," dedi çabucak, kestane rengi saçının bir tutamını omzunun arkasına atarak.

Bay Mercer ellerini havaya kaldırdı. "Sutton, lütfen," dedi. "Polisle işbirliği yap. Bu çocuğun sonsuza dek hayatımızdan çıkmasını istiyorum artık."

"Size söyledim, hiçbir şey bilmiyorum," dedi Emma.

Quinlan, Sutton'ın babasına döndü. "Üç devriye arabası bölgede Bay Vega'yı arıyor. Onu er ya da geç bulacağız. Emin olabilirsiniz."

Bu tehdidi her nedense Emma'nın tüylerinin ürpermesine neden oldu. Ben de onunla birlikte ürperdim. İkimizin kafasında da aynı soru belirmişti: Ya ilk önce Thayer gelip Emma'yı bulursa?

1

BU ÇOCUĞUN ADI BELA

"Sutton?" Bayan Mercer'ın sesi üst kata ulaştı. "Kahvaltı!"

Emma'nın gözleri yavaşça açıldı. Cumartesi sabahıydı ve koruyucu ailelerinin evlerinde yattığı tüm yataklardan çok daha lüks olan Sutton'ın yatağında yatıyordu. Yumuşacık döşeğin, kaliteli çarşafın, kuştüyü yastıkların ve saten yorganın her gece mükemmel bir sekiz saatlik uyku çekmesini sağlayacağını sanırdı ama buraya geldiğinden beri uykuları hep düzensizdi. Dün gece yarım saatte bir uyanıp pencerenin kilitli olup olmadığını kontrol etmişti. Pencere kenarında durup, Thayer'ın az önce üzerinde koştuğu mükemmel biçilmiş çimlere bakarken aynı şeyi düşünüp durmuştu. Çığlık atmasaydı ne olurdu? Ya da vazo kırılmasaydı ve Mercer'lar odaya girmeseydi? Thayer sonunda tehditleri-

ni onun yüzüne söyler miydi? Araştırmayı kesmesini yoksa kötü şeyler olacağını belirtir miydi?

Uzun Zamandır Kayıp İkiz, Tehlikeli Kaçakla Yüz Yüze, diye düşündü Emma kendi kendine. Araştırmacı gazeteci olmak için alıştırma yaparken, koruyucu ailelerle geçirdiği yıllarda gün içinde yaşadıklarını dikkat çekici manşetlere dönüştürme alışkanlığı edinmişti. Bu manşetleri bir deftere de not alıyordu buna Emma Gazetesi adını vermişti. Tucson'a taşınıp Sutton'ın yerine geçtiği günden beri yaşadığı maceralar gerçekten de haber yapılmaya değerdi. Bunlardan kimseye bahsedemiyordu, o başka tabii.

Yatakta yan dönerken dün gece olanlar yine aklına geldi. Thayer, Sutton'ın katili olabilir miydi? Çocuğun davranışları şüphelerini yok edecek cinsten değildi doğrusu.

"Sutton," diye seslendi Bayan Mercer tekrar.

Waffle'ların ve akçaağaç şurubunun şekerli kokusu odaya ulaştığında Emma karnının açlıkla guruldadığını hissetti. "Geliyorum!" diye bağırdı.

Uyku sersemi bir halde esneyerek Sutton'ın beyaz ahşap şifonyerinin üst çekmecesinden bir Arizona Cardinals kazağı alıp yakasındaki 34.99 dolarlık etiketi sökerek üstüne geçirdi. Kazak muhtemelen, Sutton öldüğünde erkek arkadaşı olan Garrett'ın hediyesiydi. Artık eski erkek arkadaşıydı çünkü Emma, Sutton'ın on sekizinci yaş günü partisinde çıplak ve hevesli bir şekilde karşısına geçtiğinde çocuğu reddetmişti. Kız kardeşler her şeyi paylaşmak zorunda değildi ya.

Mesela... birbirlerinin hayatlarını. Ama sanırım bunun için artık çok geçti.

Sutton'ın iPhone'u titreyince Emma ekrana baktı. Sağ üst köşede Ethan Landry'nin küçük bir fotoğrafı belirmişti. Emma'nın kalbi bir takla attı. İYİ MİSİN? yazmıştı çocuk. DÜN GECE BEN GİTTİKTEN SONRA EVİNİZE POLİS GELDİĞİNİ DUYDUM. NE OLDU?

Emma gözlerini kapatıp parmaklarını klavyede gezdirdi. UZUN HİKÂYE. THAYER GİZLİCE EVE GİRDİ. ÇOK KORKUTUCUYDU. ŞÜPHELİ OLABİLİR. DAHA SONRA HER ZAMANKİ YERİMİZDE BULUŞALIM MI?

CEZALI DEĞİL MİSİN? diye sordu Ethan.

Emma dilini dişlerinde gezdirdi. Geçen hafta Clique'ten o çantayı çaldıktan sonra Mercer'ların ona ev cezası verdiğini unutmuştu. Sadece okul balosuna gitmesine izin vermişlerdi çünkü dersleri iyiydi. Bunun Sutton için yeni bir şey olduğu belliydi. ÇIKMAK İÇİN BİR YOL BULURUM, diye yazdı. AKŞAM YEMEĞİNDEN SONRA GÖRÜŞÜRÜZ.

Kesin bulurdu. Emma'nın gerçekte kim olduğunu katilim dışında bir tek Ethan biliyordu ve ikisi katili bulmak için güçlerini birleştirmişlerdi. Çocuk, Thayer meselesini bilmek isteyecekti.

Ama Emma'nın, Ethan'ı görmek istemesinin tek sebebi bu değildi. Anlaşmazlıklarını çözüp... öpüştüklerini dün geceki şamatadan sonra unutmuştu. Onunla görüşüp bir sonraki aşamaya geçmek için sabırsızlanıyordu. Ethan şimdiye dek sahip olduğu erkek arkadaşa en yakın şeydi –her zaman çok utangaç olmuştu ve çok fazla taşındığı için erkeklerin üstünde etki bırakmaya vakti olmuyordu– ve işlerin yolunda gitmesini istiyordu.

Ben de onun için işlerin yolunda gitmesini istiyordum. En azından birimiz aşkı bulmuş olurduk.

Emma kahvaltı için alt kata inerken Mercer'ların koridora asılmış aile fotoğraflarına bakmak için duraksadı. Siyah çerçevelerin içine Sutton ile Laurel'ın Disneyland'de birbirlerine sarılmışken, bir örnek neon pembe gözlüklerle kayak yaparken ve beyaz kumlu güzel bir plajda kumdan kale yaparken çekilmiş fotoğrafları yerleştirilmişti. Yakınlarda çekilmiş bir fotoğrafta Sutton ile babası yeşil bir Volvo'nun önünde duruyorlardı. Sutton büyük bir neşeyle arabanın anahtarını tutuyordu.

Çok mutlu görünüyordu. Kaygısızdı. Emma'nın hep istediği hayata sahipti. Emma hep aynı şeyi düşünüp duruyordu: Neden Sutton'ın bu kadar harika bir ailesi ve arkadaşları varken Emma on üç yıl boyunca koruyucu ailelere verilip durmuştu? O beş yaşına gelene kadar öz anneleri Becky'yle kalırken Sutton daha bebekken Mercer'lar tarafından evlat edinilmişti. Rolleri değişse, Mercer'larla yaşayan kişi Emma olsaydı neler olurdu? Şimdi ölmüş olur muydu? Yoksa Sutton'ın hayatını daha farklı yaşayıp ayrıcalıklarını minnettarlıkla mı karşılardı?

Ben de fotoğraflara göz gezdirirken son zamanlarda çekilmiş bir aile fotoğrafımıza odaklandım. Annem, babam, Laurel ve ben beyaz tişörtler ve mavi kot pantolonlar içinde, parlak Tucson güneşinin altında mükemmel bir aile portresi çizmiştik. Onların yanında hiç yabancı görünmüyordum; mavi gözlerim neredeyse üvey anneminkilerle aynıydı. Emma'nın

hayatım boyunca nankör, şımarık bir kız olduğumu varsaymasından nefret ediyordum. Tamam, anne babam için olması gerektiği kadar minnettar değildim. Yalan Oyunu şakalarıyla bazı insanların canını yakmış olabilirdim. Ama bunun için ölmeyi hak ediyor muydum?

Mutfaktaki Bayan Mercer, waffle makinesine altın rengi sıvı karışımı dökmekle meşguldü. Drake ayaklarının arasında sabırla sıvının makineden taşıp yere dökülmesini bekliyordu. Emma eşikte belirince Bayan Mercer yüzünde kaygılı bir ifadeyle ona baktı. Göz çevresindeki çizgiler belirginleşmiş, şakaklarında grilikler belirmişti. Mercer'lar, Emma'nın tanıdığı ebeveynlerden biraz daha yaşlıydı. Muhtemelen kırklı yaşların sonunda ya da ellilerin başındaydılar.

"İyi misin?" diye sordu Bayan Mercer, waffle makinesinin üst kapağını indirip çırpma telini kaba geri koydu.

"Şey, iyiyim," diye mırıldandı Emma. Gerçi Thayer'ın nerede olduğunu bilse daha iyi olacaktı.

Mutfağın diğer yanından güm diye bir ses gelince Emma döndü ve Laurel'ın olgun, sulu bir ananası sertçe kestiğini gördü. Kız ona bakıp suları akan bir dilimi uzattı ve alaycı bir şekilde sırıttı. "C vitamini ister misin?" diye sordu soğukça. Diğer elindeki bıçak tehditkârca parlıyordu.

Bir hafta önce olsa Emma bu bıçaktan korkardı çünkü Laurel şüpheli listesinde ilk ondaydı. Ama kızın adı artık temize çıkmıştı; Sutton'ın öldürüldüğü gece Nicha Banerjee'nin pijama partisindeydi. Cinayeti işlemesinin imkânı yoktu.

Emma ananasa bakıp yüzünü buruşturdu. "Hayır, sağ ol. Ananas midemi bulandırıyor."

Espresso makinesinin yanında dikilen Bay Mercer dönüp ona şaşkınlıkla baktı. "Ananasa bayıldığını sanıyordum Sutton."

Emma'nın göğsü sıkıştı. On yaşındayken o zamanki koruyucu annesi Shaina bir yemek dergisine ters ananas pastası tarifi göndererek bir yıllık konserve ananas kazandığı zamandan beri ağzına ananas süremiyordu. Altı ay boyunca her yemekte o kaygan sarı şeyleri yemek zorunda bırakılmıştı. Ama tabii ki ananas Sutton'ın en sevdiği meyve olacaktı.

Sutton hakkındaki, bilmesine imkân olmayan bu küçük detaylar hep ayağına çelme takıyordu. Sutton'ın babası da bu gafların oldukça farkındaydı; Tucson'a ilk geldiğinde, kızında olmayan küçük yara izi konusunda Emma'yı sorgulayan tek kişi de o olmuştu. Ayrıca ona söylediği şeyleri de hep tartıyormuş gibi görünüyordu; kendisini tutuyor, bir şey saklıyor gibiydi. Kızında tuhaf bir şey olduğunu anlamış da ne olduğunu tam olarak bulamamış gibi.

"Kötü karbonhidratlardan olduğunu öğrenmeden önceydi o," dedi hızlıca düşünerek. Bu Sutton'ın söyleyeceği tarzda bir şeydi.

Kimse cevap veremeden sabuntaşından yapılmış tezgâhın üstünde duran espresso makinesinden buharlar çıkmaya başladı. Bay Mercer, Drake'e benzeyen Danua köpeklerinin resmi basılmış dört porselen kupaya süt koyduktan sonra Emma'ya döndü. "Polis dün gece Thayer'ı bulmuş. 10. Güzergâh'a giriş şeridinde otostop çekiyormuş."

"Kanunsuz girişten tutuklanmış," diye ekledi Bayan

Mercer, tabağa bir yığın waffle koyarken. "Ama hepsi bu değil. Üstünde bir bıçak varmış; gizli silah."

Emma irkildi. Dün gece yanlış tek bir hareketiyle Thayer onu yaralayabilirdi.

"Quinlan onun tutuklanmaya direndiğini söyledi," diye devam etti Bay Mercer. "Başı ciddi belada gibi görünüyor. Başka bazı şeyler için de sorgulayacaklarmış. Bunca zamandır nerede olduğu, ailesini neden bu kadar uzun süre merakta bıraktığı gibi."

Emma yüzünü ifadesiz tutmaya devam etse de içinin rahatlamayla dolduğunu hissetti. En azından Thayer hapisteydi, Tucson'da bir yerlerde dolaşmıyordu. Emma güvendeydi... şimdilik. Çocuk parmaklıkların arkasındayken Sutton'la ne gibi gizemli bir ilişkisi olduğunu öğrenebilir... ve ondan gerçekten korkması gerekip gerekmeyeceğini çözebilirdi.

"Nezarethanede onu ziyaret edebilir miyiz?" diye sordu Laurel, ananasın yapraklı kısmını çöpe tıkarken.

Bay Mercer dehşete düşmüş gibi göründü. "Kesinlikle olmaz." Parmağını kızlarına doğrulttu. "İkinizin de onu ziyaret etmesini istemiyorum. Onun arkadaşın olduğunu biliyorum Laurel ama futbol sahasında ettiği kavgaları düşün. Alkol ve uyuşturucu hakkındaki o söylentilerin yarısı bile doğruysa o çocuk yürüyen bir eczane demektir. Hem neden üstünde bıçak taşıyordu? Nereye giderse bela takip ediyor bu çocuğu. Onun gibi biriyle ilgin olmasını istemiyorum."

Laurel karşı çıkmak için ağzını açtı ama Bayan Mercer hemen araya girdi. "Masayı hazırla hadi tatlım." Durumu

düzeltmeye ve her şeyi halının altına süpürmeye çalışırmış gibi sesi titriyordu.

Sonrasında mutfak masasına bir yığın Belçika waffle'ı koyup herkesin bardağına portakal suyu doldurdu. Bay Mercer kahve makinesinin yanından ayrılıp masada her zamanki yerini aldı ve waffle'dan bir parça kesip ağzına attı. Gözlerini Emma'dan hiç ayırmamıştı. "Eee, Thayer'ın senin odana gizlice girmesinin bir sebebi var mı?" diye sordu.

Emma tüm vücudunun gerildiğini hissetti. Çünkü gerçek kızını öldürmüş olabilir. Çünkü benim kimseye bundan bahsetmeyeceğimden emin olmak istedi.

"Onu beklemiyordun, değil mi?" diye devam etti Bay Mercer, daha sert bir sesle.

Emma kafasını eğip şurup şişesini aldı. "Onu bekliyor olsaydım çığlık atmazdım."

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Dün gece."

Bay Mercer abartıyla içini çekti. "Ondan önce."

Bunlar Emma'nın cevaplayamayacağı sorulardı. Masadakilere baktı. Mercer'ların üçü de ona dönmüş, cevabını bekliyordu. Bay Mercer sinir olmuş gibiydi. Bayan Mercer endişeliydi. Laurel'ın yüzüyse onu öldürmek istermişçesine kıpkırmızı olmuştu.

"Haziranda," dedi Emma. Polis merkezindeki bütün ilanlarda ve Facebook sayfalarında Thayer'ın o ay kaybolduğu yazıyordu. "Herkes gibi."

Bay Mercer ona inanmıyormuş gibi derin bir iç geçirdi.

Ama o başka bir şey diyemeden önce Bayan Mercer boğazını temizledi. "Artık Thayer Vega'yı düşünmeyelim," diye şakıdı. "Çocuk hapiste, önemli olan bu."

Bay Mercer'ın alnı kırıştı. "Ama..."

"Mutlu şeylerden bahsedelim. Doğum günü partin gibi mesela," diye araya girdi Bayan Mercer. Elini kocasının koluna koydu. "Birkaç hafta kaldı ve tüm planlar neredeyse tamamlandı." Emma bile Bay Mercer'ın doğum günü partisinin planlarını biliyordu. Bayan Mercer haftalardır Loews Ventana Kanyon resortta eğlenceler için plan yapıp duruyordu. Parti için yapılacaklar listesi parlak sarı yapışkan kâğıtlara yazılıp evin her tarafına asılmıştı.

Bay Mercer'ın yüzü hâlâ sertti. "Sana parti istemediğimi söylemiştim."

Bayan Mercer kaşlarını çattı. "Herkes parti ister."

"Büyükannem de geliyor, değil mi?" diye sordu Laurel büyük bir yudum portakal suyu içtikten sonra.

Bayan Mercer kafa salladı. "Siz de arkadaşlarınızı davet edebilirsiniz kızlar," dedi. "Ben Chamberlain'lerle Bay ve Bayan Vega'ya davetiye gönderdim bile. Pastayı da Bay Chamberlain'in partisindeki pastayı yapan gurme fırın Gianni's'ten sipariş ettim," diye devam etti. "Onlar bu konuda en iyisi. Keki havuçlu, kreması krem peynirli olacak. En sevdiğin!"

Kadının sesi konuştukça yükseliyordu. Genç Cinayet Şüphelisinin Gizlice Evine Girmesinin Ardından, Görevine Bağlı Ev Kadını Pastalarla Alakalı Konuşarak Havayı Düzeltmeye Çalışıyor, diye düşündü içten içe sırıtarak.

"Ben artık kalkabilir miyim?" diye sordu Laurel, tabağındaki waffle bütün olarak durmasına rağmen.

"Tabii," dedi Bayan Mercer dalgınca. Gözleri kocasının yüzündeydi.

Emma da ayağa fırladı. "Benim de Almanca ödevim var," dedi. "Erkenden başlasam iyi olur." Bu kesinlikle Sutton'ın söyleyeceği bir şey değildi ama Emma oradan bir an önce kaçmak istiyordu. Tabağını evyeye götürürken Laurel yanından geçtiğinde kafasını yerden hiç kaldırmadı. Sutton'ın kardeşi bıyık altından bir şeyler mırıldandı. Emma onun sürtük dediğinden neredeyse emindi.

Koridora çıkmak için masanın yanından tekrar geçerken Bay Mercer'ın kuşkulu bakışlarını üzerinde hissettiğinde midesine keskin bir sancı saplandı. Aklına birden Thayer ile Bay Mercer'ın birbirlerine nasıl baktıkları geldi. Bu sadece kendi hayal gücü müydü yoksa ikisinin arasında büyük bir şey mi yaşanmıştı? Bir... geçmişleri mi vardı acaba? Yoksa Bay Mercer, Thayer hakkında muhtemelen tehlikeli bir şey biliyordu da kimseye söylemiyor muydu?

Buna katılmak zorundaydım; babam kesinlikle Thayer hakkında bir şeyler biliyordu. Emma'nın peşinden üst kata giderken pencerenin dışındaki dağları gördüğümde zihnimdeki yapboz parçaları bir an için birleşir gibi oldu. Örümceğimsi ağaç dallarının toprak zemine düşen gölgelerini görürken yazın son demlerindeki esintinin çıplak bacaklarıma çarpmasını hissettim. Birlikte alacakaranlıkta taşlı bir yolda yürürken Thayer kolunu benimkine geçiriyordu. Onun

konuşmak için ağzını açtığını gördüm ama ne diyeceğini duyamadan önce anı dağılıverdi.

Belki de söyleyeceği şey benim duymak istemeyeceğim bir şeydi.

3

HERKES ŞAİRLERİ SEVER

O akşam daha geç saatlerde Emma mahallelerindeki parka gitti. Akşam çökmek üzere olsa da dağlara doğru kıvrılarak ilerleyen toprak yollarda koşan, halka açık ızgaralarda burger pişiren ve çimenlik alanda köpekleriyle koşuşturan pek çok insan vardı. Bir radyodan bir Bruno Mars şarkısı yükselirken bir grup çocuk çeşmeden birbirlerine su sıçratıyordu.

Bu parkı görmek içimi sızlattı. Burası bizim evden sadece birkaç blok ötedeydi ve detayları tam olarak hatırlayamasam da burada çok fazla zaman geçirdiğimi biliyordum. Parmaklarımı o çeşmenin serin suyuna daldırmak ya da ızgaradan yeni alınmış sulu sulu burgerlerden yemek (direkt kalçalarıma gidecek olsa da) için neler vermezdim.

Parkta henüz bitmemiş bir beyzbol maçı vardı ama tüm tenis kortlarının ışıkları kapatılmıştı. Emma en sondaki korta gidip gıcırdayan kapısını ittirdi. Filenin hemen yanında

uzanan figürü şöyle böyle seçebildiğinde kalbi çarpmaya başladı. Bu Ethan'dı.

"Merhaba," diye fısıldadı Emma.

Ethan ayağa fırlayıp dengeli ve sakin adımlarla yanına geldi. Ellerini yıpranmış Levi's kotunun ceplerine sokmuştu. İncecik bir tişört güçlü kollarını sarıyordu. "Selam," dedi. Karanlıkta bile Emma onun sırıttığını anlayabiliyordu. "Evden gizlice mi çıktın?"

Emma kafasını sağa sola salladı. "Gerek kalmadı. Mercer'lar cezamı kaldırdılar; herhalde o kadar ödev yaptığımı görünce fikirleri değişti. Ama Bay Mercer nereye gittiğimi bin kere sordu." Omzunun üstünden arkadaki karanlık ağaçlara baktı. "Beni takip etmemesine şaşırdım. Gerçi sanırım ona minnettar olmalıyım. Şimdiye kadar kimse nerede olduğumu böyle merak etmemişti." Gönülsüzce güldü.

"Becky bile mi?" diye sordu Ethan kaşını kaldırarak.

Emma kortun ötesindeki yamuk ağaçlara baktı. "Becky bir keresinde beni markette unutmuştu. Sana anlatmıştım ya. Örnek bir ebeveyn sayılmazdı." Annesi hakkında kötü konuştuğu için kendisini kötü hissediyordu. Becky'yle iyi hatıraları da vardı; ipeğe benzer bir iç gömleği giyip otel odalarında Pamuk Prensesçilik oynamasına izin verdiği zaman ya da onun için hazine avı düzenlediği geceler gibi. Ama bunların hiçbiri ona en çok ihtiyacı olduğu zamanda Emma'yı terk etmesini asla telafi etmeyecekti tabii.

"Eh, gelebilmene sevindim," dedi Ethan, konuyu değiştirerek.

"Ben de," dedi Emma.

Kısa bir an için göz göze geldiler. Uzun bir sessizlik oldu, ardından ikisi de gözlerini eğdiler. Emma filenin yanında kalmış bir topa tekme atarken Ethan cebindeki bozuk paraları şıkırdattı. Sonra uzanıp onun elini tuttu. Emma kendisine yaklaşan Ethan'ın tıraş sonrası kreminin baharatımsı kokusunu alabiliyordu. "Işıkları açalım mı kapalı mı kalsın?" diye sordu. Tenis kortlarının ışıkları otuz dakikası yetmiş sente çalışıyordu.

"Kapalı kalsın," dedi Emma, vücudu heyecanla dolarken.

Ethan onu yere çekince ikisi de beton zemine uzandılar. Zemin gündüzün ısısından hâlâ sıcaktı ve belli belirsiz zift ve lastik spor ayakkabı kokuyordu. Tepelerinde gümüş ay parıldıyordu. Bir baykuş yüksek bir ağaç dalına doğru kanat çırptı.

"Thayer'ın evinize girdiğine inanamıyorum," dedi Ethan bir süre sonra, onu iyice kendisine çekerek. "İyi misin?"

Emma yanağını onun göğsüne yaslarken üstüne birden bitkinlik çöktüğünü hissetti. "Şimdi daha iyiyim."

"Eee, Thayer, Sutton'ı görmek için mi gelmiş?"

Emma geri çekilip bir iç geçirdi. "Sanırım. Tabii eğer..."

"Eğer ne?"

"Benim gerçekte kim olduğumu bildiği için hizada durmamı söylemeye gelmediyse." Bu kelimeleri yüksek sesle söylemek bile Emma'nın tüylerinin diken diken olmasına neden olmuştu.

Ethan dizlerini göğsüne çekti. "Sutton'ı öldürenin Thayer olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kesinlikle muhtemel. Hakkında araştırma yapamadığımız

tek arkadaşı Thayer. Çocuk kaçmadan önce Sutton'la arasında ne olmuş olabilir sence?" Emma avuçlarını asfalta dayayınca sıcaklığını hissetti. Sert olan, anlayabildiği bir şeylere dokunma ihtiyacı hissediyordu.

Ethan'ın yüzünden pişmanlık ifadesi geçti. "Bilmiyorum," dedi. "Keşke bilseydim. Ama onlar benim çevremde değildi."

"Birkaç kişi Thayer'la Sutton'ın birlikte takılıyor olabileceğini ima etti," dedi Emma. Bunlardan biri Sutton'ın eski sevgilisi Garrett'tı; çocuk cuma günkü okul balosunda Sutton'ı bu konuda suçlamıştı. Nisha Banerjee de Sutton'ın, kız kardeşi Laurel'ın âşık olduğu çocuğu nasıl çaldığından bahsetmişti. Bir de Thayer eve gizlice girdiğinden beri Laurel'ın Emma'ya attığı buz gibi bakışlar vardı. Ayrıca, "Sen sadece onun hayatını kötüleştiriyorsun," gibi gizemli bir laf da etmişti. Bu ne anlama geliyordu?

"Bazıları da Sutton'ın yaptığı bir şeyle Thayer'ın şehirden ayrılmasına neden olduğunu ima ettiler," dedi Emma yavaşça.

"Ben de öyle bir şey duydum." Ethan spor ayakkabısının topuğuyla korttaki bir çatlağa vurdu. "Ama doğru olup olmadığını kim bilebilir? Bu söylenti daha yeni fısıldaşılmaya başlandı. Thayer ilk kaybolduğunda herkes onun babasından kurtulmak için kaçtığını düşündü. Adam futbol maçlarında Thayer'a hep bağırıyor ve üzerinde müthiş bir baskı kuruyordu."

Emma balo gecesi olan bir şeyi hatırlayınca yüzünü buruşturdu. O gece, Madeline'ın kollarında mor bereler olduğunu fark etmişti. Kız bunları babasının yaptığını, Thayer'a da sert davrandığını söylemişti. O an yürek burkucu olsa da

oldukça özel bir andı. Emma ilk kez Sutton'ın arkadaşlarından biriyle gerçek ve dürüst bir sohbet etmişti. Böyle bir bağa açtı. Çok fazla taşındığı için, Henderson, Nevada'da yaşayan en yakın arkadaşı Alex dışında uzun süreli bir arkadaşı olmamıştı hiç.

Emma'nın, en iyi arkadaşımla bağ kurduğunu görmenin beni biraz üzdüğünü itiraf etmeliydim. Bazı yönlerden Emma benim daha iyi bir versiyonumdu, Sutton 2.0 ve bu gerçekten acıtıyordu. Madeline babası hakkındaki sırrı benimle hiç paylaşmamış, umursamayacağımı düşündüğünü ima edip durmuştu. Ama ben Bay Vega'da bir terslik olduğunu sezmiştim. Bir gece Charlotte, Laurel ve ben, Madeline'ın odasında otururken Bay Vega mutfaktaki tencere tavayı fırlatıp Mads ile Thayer'a kim bilir ne için bağırıp çağırmıştı. Madeline gözleri kan çanağına dönmüş halde odasına geldiğinde hepimiz hiçbir şey olmamış gibi yapmıştık. Keşke ona iyi olup olmadığını sorsaydım. Bana pek çok ipucu verirdi, emindim. İkizim, Mads ile Char'a benim hiç yapamadığım kadar iyi arkadaşlık yapıyordu ve bu konuda benim elimden hiçbir şey gelmiyordu.

Ethan dirseklerine dayanarak arkaya yaslanınca bronz karın kasları gözler önüne serildi. "Thayer, babası ya da Sutton dışında bir sebepten de gitmiş olabilir. İnsanların, onun oldukça tehlikeli işlere bulaştığından bahsettiğini duydum."

"Ne gibi? Alkol, uyuşturucu falan mı?" diye sordu Emma, Bay Mercer'ın dediklerini hatırlayarak.

Ethan omuz silkti. "Hepsi belirsiz söylentiler. Ama birilerine sorup soruşturabilirim. Artık geri geldiğine göre

insanlar kesin onun hakkında konuşacaktır. Dedikodularla gerçekleri ayırt etmek gerek sadece."

Emma kendisini sert zemine bıraktı. "Bunun ne kadar sinir bozucu olduğunu söylemiş miydim? Gerçekte kim olduğumu belli etmeden Thayer ile Sutton arasında ne olduğunu nasıl öğreneceğimi hiç bilmiyorum."

Ethan parmaklarını onunkilere geçirdi. "Bir yolunu bulacağız. Söz veriyorum. Bir ay önce olduğumuzdan daha ilerdeyiz şu anda."

Emma kalbinin minnettarlıkla dolduğunu hissetti. "Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum."

Ethan boştaki elini salladı. "Kes şunu. Bu işte beraberiz." Sonra kıpırdanıp arka cebindeki buruşuk bir kâğıdı çıkardı. "Şey... sana sormak istediğim bir şey vardı... Acaba benimle buraya gitmek ister misin?"

Emma kâğıdın buruşukluklarını düzeltti. Daktilo harfleriyle, 10. GELENEKSEL ŞİİR YARIŞMASI, yazıyordu üstünde. Organizasyon kasım ayının başındaydı. Emma soru sorar gibi Ethan'a baktı.

"Son birkaç haftadır Kulüp Toplantısı'nda şiirlerimi okuyorum," diye açıkladı Ethan. "Seyircilerden bir kez olsun moral destek görmek güzel olur diye düşündüm."

Emma yüzüne yayılan kocaman gülümsemeye engel olamadı. "Bana da şiirlerini mi dinleteceksin?" Ethan'la tanıştığı ilk gece –bu aynı zamanda Tucson'a geldiği ilk gece oluyordu– onun not defterine şiir karaladığını görmüştü. Şimdiye kadar yazdıklarını okumaya can atsa da sormaya korkmuştu.

"Dalga geçmeyeceksen," dedi Ethan kafasını eğerek.

"Tabii ki de geçmeyeceğim!" Emma onun elini tuttu. "Kesinlikle geleceğim."

Ethan'ın gözleri parladı. "Gerçekten mi?"

Emma onun kırılganlığıyla duygulanarak kafasını salladı ve parmak uçlarını avucuna değdirdi. Uzakta ateşböcekleri yanıp sönüyor, kaktüslerle kocayemiş ağaçlarının arasına girip çıkıyorlardı. Rüzgâr koyu renkli saçlarını havalandırırken Ethan kolunu onun omzuna attı. Ona yaklaşınca dizleri onun kotuna değerken dün geceki öpüşmeleri, Ethan'ın dudaklarının ne kadar yumuşak olduğu aklına geldi. Kız kardeşinin cinayeti henüz çözülmemişken Ethan'a karşı hislerine teslim olmak bencilce geliyordu ama şu anda akıl sağlığını korumasına yardımcı olan tek şey oydu.

Tuhaftı ama kardeşimin kendisini çok mutlu eden bir şey yapıyor olması benim de akıl sağlığımı korumama yardımcı oluyordu.

Emma öne eğilip çenesini kaldırınca Ethan ona yaklaştı. Ama sonra birden çitin diğer tarafından metalik bir çarpma sesi geldi. Emma arkasına dönüp gözlerini kısarak baktı. İki meşe ağacının arasında uzun bacaklı bir figür görünmüştü.

"Merhaba!" diye seslendi, nabzı hızlanırken. "Kim var orada?"

Ethan ayağa fırlayıp makineye birkaç çeyreklik atarak ışıkları yaktı. Etraf o kadar aydınlandı ki Emma bir süre ellerini gözlerine siper etmek zorunda kaldı. İkisi birlikte kortu tararken sessizlik kör ediciydi. Parktaki maç bitmişti ve yolda trafik bile yoktu. Ne zamandır bu kadar sessizdi?

Ethan'la ne kadar yüksek sesle konuşuyorlardı? Birileri onları duymuş olabilir miydi?

Figür ağaçların arasından çıktığında Emma çığlığını bastırıp Ethan'ın kolunu kavradı. Sonra gözleri ortama alıştı. Siyah tayt, metalik spor sutyeni ve beyaz spor ayakkabı giymiş bir kız vardı karşısında. Sarı saçları atkuyruğu yapılmıştı ve oraya sanki yeni gelmiş gibi olduğu yerde koşuyordu. Emma'nın ağzı bir karış açık kaldı. Bu Laurel'dı.

Laurel, Emma ile Ethan'ı görünce gözlerini kocaman açtı. Bir süre sonra elini kaldırıp dört parmağını salladı. "Ah, selam çocuklar!" Bunu onları gizlice dinlemiyormuş gibi söylese de Emma öyle olmadığından emindi.

Ben de emindim. Ama Laurel'ın, iPod kulaklıklarını kulağına takmadan önce ses çıkarmadan ağzını hareket ettirerek "Yakaladım seni!" demesi daha da emin olmamı sağladı. Sonra kız, atkuyruğunu savurarak ağaçların arasında kayboldu.

4

BALO MAHMURLUĞU

Pazartesi sabahı Hollier Lisesi kampüsünde hâlâ cuma akşamki okula dönüş balosunun etkileri vardı. Geleneksel Cadılar Bayramı temalı dansın kalıntıları her yerdeydi. Parlak turuncu, yalnız bir şerit krepon kâğıdı spor salonun bir penceresinde sallanıyordu. Bir çift takma diş çimenlikte unutulmuştu. Patlamış siyah bir balon beton kaldırımda öylece yatıyordu. Ve bahçedeki granit Amerikan Yerlisi su heykelinin peştamalına pembe bir ciklet yapıştırılmıştı.

"Burası akşamdan kalma görünüyor," diye mırıldandı Emma.

Volkswagen Jetta'nın şoför koltuğunda oturmakta olan Laurel gülümsemedi bile. Sutton'ın arabasını nereye koyduğunu çözene kadar Emma'nın şoförlüğünü o yapıyordu. Arabası, kaybolmadan önce ödenmemiş cezalar yüzünden

çekilmiş olan Sutton iddialara göre öldüğü gece onu geri almıştı. Araç o zamandan beri kayıptı.

Emma okul yolunda Laurel'la muhabbet etmeye çalışmıştı. Cumartesi akşamı parkta neler duyduğunu öğrenmeyi çok istese de Ethan'la konuşmalarını gizlice dinlediğini düşündüğünü ona söylemeye cesaret edemiyordu. Konuşma çabalarına rağmen Laurel çenesini sıkıp gözlerini kısarak ciddiyetle önüne bakmaya devam etmişti. Beyoncé'nin yeni şarkısı ya da Maybelline Great Lash'in asla DiorShow'un yerini tutamadığı hakkında konuşmak istemiyordu.

Emma içini çekerek arabadan indi ve yere bırakılmış bir Mardi Gras parti maskesinin etrafından dolaştı. Laurel'ın bu sıcak-soğuk hallerinden bıkıp usanmıştı artık. Geçen hafta gayet iyi anlaşmışlardı ve Sutton'la Laurel arasında nasıl bir acı rekabet varsa yok olmaya başlamış gibiydi ama Thayer'ın ortaya çıkışıyla on adım gerilemişlerdi. Emma kahvaltılarda Laurel'a gülümsemeyi, sabahları banyo aynasında birlikte makyaj yapmayı ve okula gelirken radyoda çalan şarkıya beraber eşlik etmeyi özlemişti. Hayatında ilk kez, Laurel ona bir kız kardeşe sahip olmanın ne demek olduğunu tattırmıştı.

Ön bahçeden geçerken herkesin heyecanla konuşmakta olduğunu fark etti. Bir isim sürekli olarak tekrar ediliyordu: Thayer Vega.

"Thayer'ın, Mercer'ların evine gizlice girdiği için tutuklandığını duydun mu?" diye fısıldadı sahte kürkten yelek giymiş bir kız.

Emma olduğu yerde kaldı, sonra konuşmanın gerisini duymak için bir direğin arkasına saklandı.

Kızın arkadaşı –alnının ortasında bulunan V şeklindeki saç çizgisi oldukça belirgin olan bir erkekti– heyecanla kafa salladı. "Büyük bir tezgâh olduğunu duydum. Sutton onun geleceğini biliyormuş."

"Sence Thayer neredeydi?" diye sordu Sahte Kürk.

V Çizgisi omuz silkti. "Onun modellik yapmak için Los Angeles'a gittiğini duydum."

"Hayır, öyle değil." Üçüncü sınıflardan, kıvır kıvır sarı saçları olan bir kız V Çizgisi ile Sahte Kürk'e katıldı. "Bir Meksikalı uyuşturucu şebekesine katılmış ve bacağından vurulmuş. Bu neden topalladığını açıklıyor."

"Mantıklı." V Çizgisi ağırbaşlılıkla kafasını salladı.

"Sutton'ın odasına girmesinin sebebi, uyuşturucu baronuna olan borcunu ödemek için bilgisayarını falan çalmaktı kesin."

Sahte Kürk gözlerini devirdi. "Çok saçmasınız. Sutton'ın odasına girdi çünkü ikisinin tamamlanmamış işleri vardı. Thayer'ın gitme sebebi o sonuçta."

"Sutton?"

Emma arkasına döndüğünde Charlotte'un kendisine doğru geldiğini gördü. Sutton hakkında konuşan üç öğrenci, Emma'nın direğin arkasında olduğunu görünce irkildiler. Yanlarından geçen bazı çocuklar ona merakla bakarken bazıları da kıkırdadı.

Hollier Lisesi koridorlarında yürüdüğümde böyle bir tepki aldığımı hiç düşünmüyordum. İnsanlar hakkımda fısıldaşabilirlerdi ama hiç kimse bana gülmeye cesaret edemezdi.

"Haberler çabuk yayılıyor, değil mi?" dedi Emma, Charlotte yanına vardığında. Sutton'ın gri çizgili, kısacık şortunu

çekiştiriyordu bir yandan da. Eğer bugün tüm gözlerin üzerinde olacağını bilseydi bu kadar açık bir şey giymezdi.

"Bunun gibi haberler çabuk yayılır." Charlotte ipeğimsi kızıl saçının bir tutamını omzunun arkasına atıp ona bir Starbucks *latte* uzattı. Sonra Emma'ya bakan gotik tarzlı bir kıza dik dik baktı. "Bir problem mi var?" diye sordu sert bir sesle.

Kız omuz silkip sessizce uzaklaştı. Bir banka otururlarken Emma, Charlotte'a minnettarca gülümsedi. Böyle zamanlarda bu kızın acımasız sürtük yanı işe yarıyordu. Charlotte, grubun en yüksek sesli, en kontrolcü üyesiydi; insanın kendi safında isteyeceği, karşısına almayı asla göze alamayacağı türden biriydi. Emma eski hayatında Charlotte gibi pek çok kız tanımıştı. Ama uzaktan. Dünyadaki Charlotte'lar genelde Emma'yı ucube besleme olarak görürlerdi.

Charlotte kendi kahvesini yudumlarken bahçeye bakındı. "Ne karmaşa," diye mırıldandı. Sonra yeşil gözleri kocaman açıldı. Emma onun bakışlarını takip edince Madeline'ın SUV'sinden inmekte olduğunu gördü. Kız sırtını dikleştirip bir grup öğrencinin arasından geçti.

"Mads!" diye seslendi Charlotte, el sallayarak.

Madeline kafasını çevirip ikisini görünce donakaldı. Emma bir an için onun dönüp zıt yöne doğru kaçacağını düşündü ama sonra kız, balerin zarafetiyle yanlarına gelip bankta Charlotte'un yanına oturdu.

Charlotte onun elini sıktı. "Nasılsın?"

"Sence nasılım?" dedi Madeline sertçe. Dar kaşmir kazağı, jilet gibi ütülenmiş lacivert şortuyla kusursuz görünü-

yordu ve kaymaktaşı rengindeki cildi her zamankinden daha solgundu. Emma onun kafasına taktığı Chanel güneş gözlüğünü fark etti. Bu yeni bir gözlüktü; hâlbuki geçen hafta Sutton'a hiç yakışmayacak bir davranış olsa da birlikte vintage dükkânından başka bir gözlük almışlardı. Mads bugün Emma'ya kızgın olduğunu göstermek için mi gözlük takmamıştı yoksa Emma gereksiz yere evham mı yapıyordu?

"Thayer'ın sorgulama duruşması bu sabahtı," diye açıkladı Madeline. Emma'ya değil, Charlotte'a bakıyordu. "Kefaleti on beş bin dolar olarak belirlendi. Annem sürekli ağlıyor ve babama kefaleti ödemesi için yalvarıyor ama babam reddediyor. Tekrar kaçacak bir çocuk için parasını israf edemeyeceğini söylüyor. Kefaletini ben öderdim ama on beş bini nereden bulacağım ki?"

Charlotte kolunu ona sarıp omzunu sıktı. "Çok üzgünüm Mads."

"Duruşmada öylece oturup bize baktı." Madeline'ın alt dudağı titriyordu. "Tamamen bir yabancı gibiydi. Açıklamadığı bir dövmesi var ve topallıyor. Bir daha asla futbol oynayamayacak. Futbol onun en büyük aşkıydı, en iyi olduğu şeydi. Ama artık geleceği mahvoldu."

Emma uzanıp elini Madeline'ınkinin üstüne koydu. "Bu çok kötü."

Omuzları gerilen Madeline geri çekildi. "En kötüsü de, bunca zamandır nerede olduğunu bize söylememesi."

"En azından şu anda nerede olduğunu biliyorsunuz. Güvende olduğunu da," dedi Emma.

Madeline bir hışım dönüp ona baktı. Mavi gözleri şişmiş,

ağzı dümdüz olmuştu. "Senin odanda ne yapıyordu?" diye sordu açıkça.

Emma irkildi. Charlotte ikisine de bakmamak için Coach marka deri çantasından sarkan metal kalple oynamaya başladı.

"Bilmediğimi söyledim ya," diye kekeledi Emma, karın kaslarının düğüm düğüm olduğunu hissederken.

"O gece sizin eve geleceğini biliyor muydun?" Madeline'ın gözleri kısıldı.

Emma kafasını iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yoktu, yemin ederim."

Madeline ona inanmak istiyormuş da inanamıyormuş gibi tek kaşını kaldırdı. "Hadi ama Sutton. Onun ne zaman kaçacağını biliyordun. Burada yokken de onunla irtibat halindeydin, değil mi? Nerede olduğunu başından beri biliyordun."

"Mads," dedi Charlotte. "Sutton öyle bir şey..."

"Mads, onun nerede olduğunu bilseydim ya da onunla konuşuyor olsaydım sana söylerdim," diye araya girdi Emma. Bunu sadece tahminle söylüyordu. Evet, kendisi Thayer'la konuşmamıştı. Ama ya Sutton?

Gerçeği Mads'ten saklamış olmamın mümkün olduğuna inanmak istemesem de Emma'nın haklı olduğuna dair bir his vardı içimde. Pek çok insanı incitmiş, pek çok sır saklamıştım. Keşke hepsini hatırlayabilseydim.

Madeline işaret parmağının altın rengi ojesini kazıdı. "Thayer gitmeden önce aranızda ne olduğunu biliyorum."

Emma'nın ağzı keskin, acı bir tatla doldu. Konuşmak için nefes alsa da doğru sözcükleri bulamıyordu. Ne demesi gerekiyordu? "Bana da söyle" mi?

O anda tiz zil sesi bahçede yankılandı. Charlotte ayağa fırladı. "Gitmemiz gerek."

Ama Madeline sert bakışlarla hâlâ oturuyordu.

Charlotte elini nazikçe Madeline'ın kazağının koluna koydu. "Şu anda ihtiyacımız olan son şey derse geç kalman konusunda babanı aramaları."

Sonunda Madeline içini çekip çantasını omzuna astı. Charlotte, Emma'ya öğle yemeğinde görüşürüz gibisinden bir şeyler mırıldanıp kolunu Madeline'ınkine geçirerek onu ilk derslerine yönlendirdi. Kendi dersi de aynı yöndeydi ama Emma yanlarında istenmediğini hissetti.

O sırada omzunda bir el hissedince korkuyla sıçradı. Döndüğünde Ethan'ın süklüm püklüm gülümsediğini gördü. "Seni korkutmak istememiştim," dedi. "Sadece iyi olup olmadığını sormak istedim."

Emma onun elini tutmak için uzandı, sonra geri çekildi. Etrafa kaçamak bakışlar attı. Otoparkın yakınlarında drama kulübünden birkaç çocuk prova yapıyordu. Okul kapısının hemen iç tarafındaki kahve makinesinde sıra vardı. Kimse onlara bakmıyor olsa da Emma yine de paranoyak hissediyordu. Ethan, Sutton'ın çevresinden değildi ve olmayı da istemiyordu.

Emma içini çekti. "Daha geleli on dakika oldu ama şimdiden uzun bir gün gibi geliyor," diye inledi. "Madeline'ın davranışlarına bakılırsa Thayer buradan kaçmadan önce kesin Sutton'la aralarında bir şey vardı."

Ethan kafa salladı. "O halde Sutton, Garrett'la oynuyormuş gibi görünüyor."

"Sanırım öyle," dedi Emma. Kız kardeşinin aldatan bir insan olduğunu varsaymak istemiyordu ama durum gerçekten de bunu gösteriyordu.

"Dahasını nasıl öğreneceksin peki?" diye sordu Ethan.

Emma, Charlotte'un verdiği kahveden büyük bir yudum aldı. "Dedikodulara kulak misafiri olmaya devam ederim belki," dedi omuz silkerek.

Ethan başka bir şey daha söyleyecekmiş gibi göründü ama son zille konuşması bölündü. İkisi de gitmeye hazırlandılar. "Sonra konuşuruz, olur mu?"

"Olur," dedi Ethan. Sonra Emma'yla aynı anda adım attı. Ayakları çarpışında geriledi.

"Pardon," diye mırıldandı Emma.

"Sorun değil," dedi Ethan kısık sesle, omzundaki çantasını düzeltirken. Gözleri bir an için buluşsa da Ethan hemen kafasını eğip kapıya yöneldi. "Görüşürüz," diye mırıldandı.

"Tamam," dedi Emma, onun arkasından. Sonra dönüp aksi yöne ilerlemeye başladı.

Birden hışırdayan çalı sesleriyle donakaldı. Bir seki duvarının arkasındaki biri kıs kıs gülüyordu. Emma gözlerini kısarak kim olduğunu görmeye çalıştı. Birisi onu mu izliyordu? Yine Ethan ile onu gözetleyen Laurel mıydı yoksa bu? Ama bir şey görmesine fırsat kalmadan figür okula girip hızlıca basamakları tırmandı.

5

HAZIR OL, BAŞLA, KAZAN

O gün okuldan sonra Emma, elini gözlerine siper ederek Hollier'ın baş rakibi Wheeler Lisesi'nin tenis kortundan çıkarken alkışlara mahcupça gülümsüyordu. O hafta Hollier'ın tüm takımları Wheeler'a karşı oynuyordu ve Emma da az önce minyon bir kızılla zahmetli bir maç geçirmişti. Aslında maçın zahmetli olmaması lazımdı; Koç Maggie, kızın vasatın çok altında olduğunu, bileği zedelense ya da maç badminton raketiyle bile yapılsa yenilmesinin çok kolay olduğunu söylemişti. Ancak Emma'nın, Tucson'a gelmeden önce tenise en yakın oynadığı şey, Rus üvey kardeşi Stephan'la pis bir bodrumda yaptıkları pinpon maçlarıydı. Ama maç esnasında onun öğrettiği Rusça küfürleri ederek ceza almadan kurtulabiliyordu.

Benim içinse tüm bunlar Emma'yla çocukluklarımızın ne kadar farklı olduğuna dair yeni bir hatırlatmaydı.

"İyi maçtı Sutton," dedi Emma'nın tanımadığı birkaç kişi, yanlarından geçerken. Kort kenarındaki bir sandalyeye çöküp, Sutton'ın dolabında bulduğu son model tenis ayakkabılarını –maçta pek yardımları dokunmamıştı– inleyerek çıkardı.

"Birileri hâlâ formunu kazanmamış bakıyorum," diye şakıdı biri.

Emma kafasını kaldırdığında yüzünde bir sırıtmayla çite yaslanmış Nisha Banerjee'yi gördü. Kız uzun, ince parmaklarını incecik beline dayamıştı. Aşırı beyaz tenis forması ışıldıyordu –muhtemelen her maçtan sonra formayı çamaşır suyuna yatırıyordu– ve dümdüz, siyah saçlarını çevreleyen havlu bantta terin emaresi bile yoktu. Tenis takımının kaptanlığını Sutton'la birlikte yapan Nisha, Emma'ya kaptanlığı hak etmediğini söyleyecek hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Emma dudağını ısırdı ve kendi kendine, Nisha'nın böyle kötü olmasının sebebinin içinin acıması olduğunu söyledi. Geçen yaz annesi ölmüştü ve kız çok acı çekiyordu. Paralel bir evrende olsalar anneleri olmadığı için Emma'yla aralarında bir bağ bile oluşabilirdi.

Ama bu evrende olmaz, demek istedim Emma'ya. Nisha Banerjee, Sutton Mercer'ın can düşmanıydı ve hep öyle kalacaktı. Eğer cinayet gecemde Nisha'nın güçlü tanıkları olmasaydı –bütün tenis takımı o gece onlarda pijama partisindeydi– şüpheli listemde birinci sıraya oturacağı kesindi.

Emma spor çantasını alıp okula girdi. Wheeler'ın soyun-

ma odası eski çorap ve çilekli vücut spreyi kokuyordu. Köşedeki bir duş başlığından su damlıyordu ve okul içi su polosuyla alakalı bir broşür briket duvardan sarkmıştı. Emma terli beyaz çoraplarını top yapıp çantasına tıktıktan sonra formasını çıkardı ve Sutton'ın kot şortunu, V yakalı tişörtünü ve pembe babetlerini giydi. Lavabolara doğru giderken sırt kasları yüksek sesle inliyordu. Yüzünü buruşturdu. Sezon sonuna kadar daha sekiz tane maçı vardı. Muhtemelen maçlardan sonra kalça protezi kullanması gerekecekti.

Köşeyi döndüğünde, yüzücü bonelerinde HOLLIER YÜZME TAKIMI yazan kızları gördü. Oda buharla doluydu ve musluklardan sular fışkırıyordu. Emma edilen muhabbetleri duyabiliyordu. Birilerinin kelebek stili hakkında, sonra yakışıklı bir Wheeler yüzücüsü Devon hakkında konuşmalar duydu. *Thayer Vega* ismini duyduğunda ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Duşlara yaklaştı.

"Sutton Mercer'ın bununla bir alakası olduğunu biliyorsun," diyordu bir kız şakıyarak.

"Onun her zaman alakası yok mudur zaten?" dedi öncekinden daha tiz bir ses.

"Herkes Sutton'ın onun hayatını tehlikeye attığını söylerken Thayer'ın onların evine gitmesi inanılmaz. Yani, Sutton'la tekrar *ne işi olacak ki*?"

Emma'nın tüyleri ürperdi. Sutton, Thayer'ın hayatını tehlikeye mi atmıştı? Birden Ethan'ın ona cuma günü, öpüşmelerinden hemen önce söylediği bir şeyi hatırladı. Sutton'ın, birisini neredeyse arabasıyla çarparak öldürdüğüne dair bir

söylenti vardı. Mercer'ların evinden kaçarken Thayer'ın nasıl kötü topalladığını düşündü. Bu mümkün müydü?

Sutton'ın iPhone'u titreyince Emma telaşla düğmesine bastı ve yüzücüler onları gözetlediğini görmesinler diye bir duş kabinine girip ekrana baktı. 520 bölge kodlu, bilmediği bir numara arıyordu. "Alo?" diye fısıldadı.

"Sutton?" dedi kaba bir ses. "Ben Dedektif Quinlan."

Kalbi gümbürderken Emma telefonu sıktı. Polisten hep korkarak büyümüştü. Becky'nin polisle birkaç anlaşmazlığı olmuştu ve Emma işbirliği nedeniyle kendisinin de gözaltına alınacağından endişelenmişti hep. "Evet?" dedi cansız bir sesle.

"Birkaç soruya cevap vermek için karakola gelmen gerek," dedi Quinlan sertçe.

"Ne... hakkında?"

"Sen gel buraya."

Emma polise hayır diyemezdi. İçini çekerek kısa sürede orada olacağını söyledi, telefonu cebine koydu ve soyunma odasından, Wheeler'ın mermer koridorlarına çıktı. Uzaktaki duvarda, pek çoğu çıkartmalar, minyatür ponponlar ve YAŞA WHEELER, İNGİLİZCE BERBAT ya da JANE BİR YOLLU gibi grafitilerle süslenmiş bir sürü dolap vardı. İkindi güneşi açık bir camdan içeri süzülüyor, gök mavisi duvarlara altın rengi dikdörtgenler yansıtıyordu.

Emma tekrar telefona baktı. Karakol, Hollier'ın hemen yanında, sekiz kilometre uzaktaydı. Oraya nasıl gidecekti? Laurel onunla hâlâ konuşmuyordu ve bu durumu öğrenirse

Sutton'ın başının yine balaya girdiğini Mercer'lara yetiştirirdi. Sorgulamasının Thayer'la alakası olabilirdi, bu nedenle Madeline'ı da arayamazdı. Charlotte hâlâ tenis maçındaydı, Ethan da annesini doktora götürecekti. Geriye kalan tek seçenek Twitter İkizleri'ydi.

Emma, Sutton'ın telefon rehberini kaydırarak Lili'nin numarasını buldu.

"*Tabii ki* götürürüm," dedi Lili, Emma ricasını dillendirince. "Arkadaşlar ne için vardır? Gabby ile hemen yola çıkıyoruz!"

Dakikalar sonra ikizlerin parlak beyaz SUV'si kaldırım kenarındaydı. Bir Green Day tişörtü ve yırtık kot giymiş Lili sürücü koltuğundaydı. Yolcu koltuğundaki Gabby ise aşırı tiki görünen çizgili bir ragbi kazağı giyiyordu. İkisinin de iPhone'ları kucaklarındaydı. Emma arka koltuğa geçerken ikizlerin bakışlarını üzerinde hissediyordu.

"Eee," dedi Gabby, araba hareket etmeye başlarken. Sesinden açlık akıyordu. "Gözaltındaki Thayer'ı ziyaret edeceksin, değil mi?"

"Biliyorduk," dedi Lili, Emma cevap veremeden. Dikiz aynasından bakarken, bir yığın rimelle boyanmış kirpiklerin çevrelediği mavi gözleri kocaman açılmıştı. "Ondan uzak duramayacağını biliyorduk."

"Ama istemezsen hakkında tweet atmayız," dedi Gabby hemen. "Sır saklayabiliriz." Takma isimlerinin hakkını veren Twitter İkizleri, okulun en büyük dedikoducularıydı. Herkesin kirli çamaşırlarını Twitter'daki sayfalarında yayımlıyorlardı.

"Davasının bir ay sonraya ayarlandığını duydum. Babası o zamana kadar gözaltında çürümesini istiyormuş," dedi Lili. "Sence hapse atılır mı?"

"Eminim turuncular içinde çok iyi görünür," dedi Gabby neşeyle.

"Thayer'ı görmeye gitmiyorum," dedi Emma elinden geldiğince kaygısız bir sesle. Deri koltuğa yaslandı. "Şey, mağaza hırsızlığı fiyaskosu hakkında bir şey imzalamam gerekiyormuş. Mağaza sahibi şikâyetini geri alıyormuş." Bu kısım doğruydu. Ethan, Clique'teki satış elemanı kızı tanıdığı için şikâyeti geri alması için onu ikna etmişti.

Gabby hayal kırıklığına uğramış gibi kaşlarını çattı. "Eh, oraya gitmişken Thayer'ı bir saniye olsun görürsün herhalde, değil mi? Bunca zamandır nerede olduğunu öğrenmeyi çok istiyorum."

"Sen biliyorsun, değil mi?" diye atladı Lili, parmaklarını sallayarak. "Fena, fena Sutton! Şimdiye kadar nerede olduğunu biliyordun ve kimseye söylemedin! Onunla nasıl irtibat kuruyordunuz? Gizli e-posta hesapları aracılığıyla olduğunu duydum."

Gabby dirseğiyle kardeşini dürttü. "Nereden duydun?"

"Caroline'ın kız kardeşinin bir arkadaşı Thayer'ın futbol takımın kalecisiyle yatmış bir kızla arkadaş," diye açıkladı Lili. "Görünüşe göre Thayer kaçmadan önce kaleci çocuğa bir sürü şey anlatmış."

Emma öndeki Twitter İkizleri'ne bakakaldı. "Sanırım migrenim tutacak," dedi soğukça, en iyi "Ben Sutton Mercer'ım

ve sizler ne dersem onu yapacaksınız" sesiyle. "Yolun geri kalanında sessiz olsak olur mu?"

İkizlerin neşesi söndü. Radyoyu da kapatıp son birkaç kilometreyi sessizlik içinde geçirdiler. Emma yanından geçtikleri Arizona Üniversitesi'nin kum rengi binalarını izledi. Sutton, gizli bir e-posta hesabıyla Thayer'la konuşuyor olabilir miydi? İkiz kardeşinin bilgisayarında ya da odasında bir şey bulamamıştı ama Sutton çok sinsi ve akıllı biriydi. Thayer'la pek çok yöntemle irtibat halinde olabilirdi; tek kullanımlık ceptelefonları, sahte e-posta ya da Twitter hesapları, mektuplaşma...

Thayer'la herhangi bir şekilde –gizli ya da açık– haberleşip haberleşmediğimi hatırlamak için anılarımı karıştırdım. Kendimi önümde boş bir bilgisayar ekranı, içimde tanıdık bir rahatsızlık hissiyle masamda otururken gördüm. Birine, herhangi birisine söylemem gereken bir şey varmış gibi bir histi bu. Belki de Thayer'a. Ama bilgisayar ekranı el değmemiş kar gibi bembeyaz kaldı. Yanıp sönen imleç benimle dalga geçiyordu.

Araba, Lone Range adlı bir çiftliğin yanından geçti. Altın rengi üç at, dikdörtgen bir otlakta otluyordu. Beyaz renkli uçuş uçuş bir etek ve kuru üzüm renginde askısız bluz giymiş bir kadın, YÜKSEK KALİTE, DÜŞÜK FİYAT yazılı bir tabelanın yanında turkuvaz takılar satıyordu. Güneş ufkun hemen tepesinde parlıyordu.

Karakolun otoparkına çektiklerinde Lili dikiz aynasından Emma'nın gözlerine baktı. "Burada bekleyelim mi?"

"İstersen moral vermek için seninle içeri de gelebiliriz," diye ekledi Gabby.

"Gerek yok." Emma arka koltuktan inip kapıyı kapattı. "Getirdiğiniz için teşekkürler!"

Üzerinde TUCSON POLİS KARAKOLU yazılı kapılardan içeri girerken Gabby ile Lili'nin onu izlediğini bilmek için ne Emma'nın ne de benim arkaya bakmaya ihtiyacımız vardı.

6

BÜYÜK ORMANDAKİ KÜÇÜK EMMA

Karakolun içi yine Emma'nın buraya geldiği iki seferde –biri Sutton'ın kayıp olduğunu bildirmek, diğeri de Clique'ten çanta çalmak sebebiyle– olduğu gibiydi. Hâlâ bayat hazır yemeklerin ekşi kokusuyla doluydu. Telefonlar kulak tırmalayıcı seslerle çınlıyordu. Üstünde Thayer Vega'nın fotoğrafı olan eski bir "ONU GÖRDÜNÜZ MÜ?" broşürü köşedeki mantar panoda, Tucson'un en çok aranan adamlarının listesinin yanında asılıydı. Emma ilerleyip resepsiyonda oturan, perma saçlı, bir deri bir kemik kadına adını verdi.

"S-U-T-T-O-N M-E-R-C-E-R," diye tekrarladı kadın, mor ojeli parmaklarını antika görünümlü klavyeye vururken. "Otur. Dedektif Quinlan hemen gelecek."

Emma sarı renkli plastik bir sandalyeye oturup tekrar mantar panoya baktı. Takvim hâlâ ağustosu gösteriyordu.

Emma, kırmızı bir yumağı takip eden yavru kedi fotoğrafını resepsiyon görevlisinin seçtiğini tahmin etti. Fotoğrafın yanında EN ÇOK ARANANLAR posteri asılıydı. Posterdeki kişilerin çoğu uyuşturucu bulundurmaktan suçluydu. Sonunda gözlerinin KAYIP posterine yönelmesine izin verdi. Thayer'ın ela gözleri direkt olarak ona bakıyordu ve dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. Emma fotoğraftaki çocuğun ona *göz kırptığını* bir an için emin oldu ama bu imkânsızdı. Elini ensesinde gezdirerek kendisini toplamaya çalıştı. Ama Thayer bu karakolda bir yerlerdeydi. Onun yakınlığı bile Emma'nın tüylerini diken diken ediyordu.

"Bayan Mercer." Koyu kahverengi pantolon ve taba gömlek giymiş Quinlan eşikte belirdi. 1.80'den uzun boyuyla oldukça göz korkutucu görünüyordu. "Bu tarafa gelin."

Emma kalkıp onun peşinden parke döşenmiş koridorda ilerledi. Quinlan onu bir hafta önce mağaza hırsızlığı yüzünden sorgulamak için aldığı briket sorgu odasına tekrar soktu. Kapı açılır açılmaz lavantalı oda kokusu yüzüne çarpınca Emma elini burnuna bastırıp ağzından nefes almaya çalıştı.

Quinlan bir sandalye çekip ona oturmasını işaret edince Emma yavaşça oturdu. Dedektif de karşısındaki yerini aldı ve sanki kendiliğinden konuşmasını beklermiş gibi baktı. Emma adamın belindeki tabancayı inceliyordu. Onu kaç kez kullanmıştı acaba?

"Seni araban hakkında konuşmak için çağırdım," dedi Quinlan sonunda. Parmaklarını üçgen şeklinde birleştirmiş, üstlerinden ona bakıyordu. "Onu bulduk. Ama öncelikle sormak istiyorum... bana bu konuda söylemek istediğin bir şey var mı?"

Emma gerildi. Zihni bomboştu. Sutton'ın arabası hakkında bildiği şeyler yalnızca, kardeşinin birkaç ay önce aracın rayların ortasında istop ettiği yalanını söyleyerek arkadaşlarına zalimce bir şaka yaptığı ve öldüğü gece onu cezalı araçların götürüldüğü otoparktan aldığıydı. Ayrıca aracın Sutton'la birlikte kayıplara karıştığını biliyordu.

Keşke o gün arabayla ne yaptığımı hatırlayabilseydim. Ama hatırlamıyordum.

Yine de Emma'nın kalbi heyecanla hızlanmıştı. Belki de arabada bir ipucu olabilirdi. Ya da bir çeşit kanıt. Ya da belki –Emma içten içe yüzünü buruşturdu– Sutton'ın cesedi içindeydi.

Öyle olmadığını umuyordum. Ama birden kafamda anlık bir anı belirdi. Karanlık bir patikada koştururken ayaklarımın kayaların üstüne güm güm vurduğunu ve ağaç dallarının ayak bileklerimi çizdiğini hissediyordum. Koşarken içim korku doluydu. Sonra arkamda toprağı döven ayak sesleri duydum ama beni takip edenin kim olduğuna bakmak için dönmüyordum. İleride, çalılıkların hemen ötesindeki açıklıkta arabamın beni beklediğini görebiliyordum. Ancak ona ulaşamadan, anı sabun köpüğü gibi patlayıverdi.

Quinlan boğazını temizledi. "Sutton? Sorumu cevaplayabilir misin?"

Emma güçlükle yutkundu. Kafasının içinde dönüp duran düşünceler yüzünden ezilip bükülüyordu. "Şey, hayır. Araba hakkında söyleyecek bir şeyim yok."

Dedektif yüksek sesle iç geçirip ellerini siyah saçlarının arasından geçirdi. "İyi. Eh, araba Sabino Kanyonu'ndan bir-

kaç kilometre uzaktaki çölde terk edilmiş." Arkasına yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi ve herhangi bir tepki beklermiş gibi imayla Emma'ya baktı. "Arabanın oraya nasıl gittiğini açıklamak ister misin?"

Sinir uçları yanmakta olan Emma gözlerini kırpıştırdı. "Şey... çalınmış mı?"

Quinlan sırıttı. "*Tabii* öyledir." Dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı. "O halde aracın üzerinde bulduğumuz kan hakkında da bir şey bilmediğini tahmin ediyorum."

Emma'nın tüm vücudu canlanıverdi. "*Kan mı*? Kimin kanı?"

"Henüz bilmiyoruz. Kanıt teste gönderildi." Emma, dedektife nasıl titrediklerini göstermemek için ellerini kucağına sakladı. Kan, Sutton'a ait olmalıydı. Birileri kardeşine çarpmış, sonra da Sutton'ın cesediyle arabasını çölde mi bırakmıştı? Bu kim olabilirdi?

Quinlan, Emma'nın korkusunu sezmiş olacak ki öne doğru eğildi. "Bir şey sakladığını biliyorum. Büyük bir şey." Emma sesinin düzgün çıkacağını düşünmediği için kafasını iki yana salladı.

Sonra Quinlan arkasına uzanıp paslı metal bir raftaki naylon torbayı aldı ve içindekileri Emma'nın önüne boşalttı: ikat desenli ipek bir fular, paslanmaz çelikten su şişesi, cezalı araç otoparkı tarafından verilmiş, üzerinde kocaman harflerle Sutton'ın imzasının bulunduğu ödeme evrakının kopyası ve *Büyük Ormandaki Küçük Ev* kitabı.

"Bunları arabanın içinde bulduk," diye açıkladı dedektif, eşyaları masada iterken.

Emma parmaklarını ipek fuların üstünde gezdirdi. Kumaş aynı Sutton'ın odası gibi kokuyordu; taze çiçek, naneli çikolata ve ne olduğunu tam olarak kestiremediği, Sutton'a has organik bir esans.

"Arabaya gelince, kaputtaki kanın kime ait olduğunu öğrenene dek bu eşyalarla birlikte o da bizde kalacak." Quinlan öne eğilip Emma'ya sertçe baktı. "Tabii sen fikir değiştirip bizi aydınlatırsan o başka." Emma dedektife baktı. Aralarındaki hava ağırlaşmıştı. Bir an için ona kanın Sutton'a ait olduğunu söylemek geçti içinden. Birisinin ikiz kardeşini öldürdüğünü, şimdi de kendisinin peşinde olduğunu. Fakat bir ay önce ona inanmayan Quinlan yine inanmayacaktı. Hem ona *inansa bile* Ethan'ın söylediği gibi, koruyucu ailelerden kurtulup Sutton'ın şaşaalı hayatını ele geçirmek için kardeşini öldürdüğünü düşünebilirdi.

"Ben bir şey bilmiyorum," diye fısıldadı.

Quinlan kafasını iki yana sallayıp elini masaya vurdu. "Bu meseleyi hepimiz için zorlaştırıyorsun," diye homurdandı, o sırada sorgu odasının kapısı açılınca da dönüp oraya baktı. Başka bir polis kafasını içeri uzatıp Emma'nın anlayamadığı bir şey söyledi. Quinlan kalkıp kapıya doğru gitti. "Bir yere gitme," diye uyardı Emma'yı. "Hemen döneceğim."

Kapıyı sertçe çarparak gitti. Emma onun koridorda uzaklaşmasını bekledikten sonra masada bıraktığı eşyalara baktı. Yoğun Sutton kokusuyla kaplı fular, ödeme kâğıdı, Sutton'ın kıvrımlı imzası... Sonra gözlerini *Büyük Ormandaki Küçük Ev* kitabına dikti. Kapakta kırmızı elbiseli küçük bir kız, esmer bir oyuncak bebeğe sarılmıştı. Emma küçükken

bu kitaplara bayılır. Laura Ingalls Wilder'ın karakterlerinin yaşadığı zorluklarda kaybolup saatler geçirirdi. Kendisi berbat evlerde kalmış olabilirdi ama en azından öncüler gibi çamurdan barakalarda yaşamak zorunda kalmamıştı. Acaba Sutton'ın arabasında bu kitabın ne işi vardı? Emma onun kitap okuyorsa bile on sekiz yaşında bu kitabı okuyacağından şüpheliydi.

Ona katılıyordum. Kitabın kapağına bakmak bile esnemek istememe neden olmuştu.

Emma kitabı alıp sayfalarını karıştırdı. Bir süredir açılmamış gibi küf kokusu vardı üstünde. Ortasına vardığında yere bir kartpostal düştü. Yere eğilip aldığı kartpostalı çevirdiğinde önünde, çok kollu iki saguaro kaktüsünün ardında batmakta olan güneş resmi olduğunu gördü. Tepesinde baloncuk şekilli fuşya harflerle TUCSON'A HOŞ GELDİNİZ yazıyordu.

Emma kartı çevirip arkasına siyah mürekkeple yazılmış yazıya baktı: *Şehir merkezindeki otogar. Saat 21.30. 8/31. Buluşalım. – T*

Emma'nın kalbi gümbürdemeye başladı. 31 Ağustos. Sutton'ın öldüğü gece. Ve... T harfi. Sutton'ın hayatında adı bu harfle başlayan tek kişi vardı: Thayer. Sutton'ın öldüğü gece Thayer onunla birlikte miydi? O sırada şehir dışında değil miydi yani?

Emma parmaklarını kartın üzerinde gezdirdi. Üstünde posta pulu yoktu; yani ne zaman veya nereden gönderildiğini anlamak mümkün değildi. Thayer kartı bir zarfla göndermiş olabilirdi. Sutton'ın kapısının altından atmış ya da arabasının sileceğine iliştirmiş de olabilirdi.

Koridordan ayak sesleri gelince Emma elindeki kartpostala bakar halde donakaldı. İlk başta onu kitabın arasına sıkıştırmayı düşündü –kanıta dokunmak yanlıştı– ama son dakikada çantasına atıverdi.

Quinlan odaya girdi. Arkasında biri daha vardı. Emma ilk başta bu kişinin başka bir polis olduğunu düşündü ama sonra gözleri kocaman açıldı. Thayer'dı bu. Ela gözlerini yere dikmişti. Hızla kilo kaybetmiş gibi elmacık kemikleri iyice çıkıklaşmıştı. Kelepçelenmiş ellerini dua eder gibi birleştirmişti. Kolunun alt kısmına takılmış kirli sicim bileklik öyle sıkıydı ki tenine batmıştı.

Ben de Thayer'a bakıyordum. Onu tekrar görmek içimde tuhaf bir kıpırtıya neden olmuştu. O derin gözler. Siyah, karmakarışık saçlar. Yüzüne yapışık duran sırıtış. Bu çocukta tehlikeli ve seksi bir hava vardı. Belki de yaşarken ona âşıktım.

Thayer'ın arkasındaki Quinlan homurdanarak onu masaya doğru itti. "Otur," diye emretti.

Ama Thayer öylece durmaya devam ediyordu. Kendisine bakıyor olmasa da Emma onun üzerine atılabileceği endişesiyle sandalyesini geri çekti.

"Şimdi ikiniz de sizi neden bu şekilde bir araya getirdiğimi merak ediyorsunuzdur," yapmacık bir nezaketle. "İkinizle aynı anda konuşarak bazı şeyleri açıklığa kavuşturmayı düşündüm."

Cebinden bir başka naylon poşet çıkarıp Thayer'ın suratına doğru tuttu. Poşetin içinde dikdörtgen şeklinde bir kâğıt parçası vardı. "Sanırım bu senin, Thayer," dedi poşeti

çocuğun burnunun dibinde sallayarak. "Bunu Bayan Mercer'ın arabasında buldum. Bir açıklama yapmak ister misin?" Thayer kâğıda şöyle bir baktı ama ifadesini değiştirmedi. Gözünü bile kırpmadı.

Quinlan kâğıdı poşetten sertçe çekip çıkardı. "Aptalı oynama evlat. Burada senin adın yazılı." Poşeti masaya çarparak koyup kâğıt parçasına işaret etti. Emma öne eğildiğinde bunun, köşesinde Greyhound logosu olan bir otobüs bileti olduğunu gördü. Biniş yeri Seattle, iniş yeri Tucson'du ve tarih 31 Ağustos'tu. En alt kısımda, küçük ve düzgün harflerle yolcunun adı yazıyordu: THAYER VEGA.

Emma'yla aynı anda keskin bir nefes aldık. Bu demek oluyordu ki öldüğüm gece Thayer benim arabamdaydı.

Thayer'a bakarken Quinlan'ın şakağındaki mavi renkli bir damar atıyordu. "Ağustos ayında Tuscon'a dönmüştün, ha? Ailene neler yaşattığını biliyor musun? Ve de bu *topluluğa*? Seni ararken tonlarca vakit ve para kaybettim ama sen hemen burada, burnumuzun dibindeymişsin!"

"Bu doğru değil," dedi Thayer kısık, dengeli, sinir bozucu bir sesle.

Quinlan kollarını göğsünde birleştirdi. "O zaman *doğruları* bana anlat." Thayer cevap vermeyince içini çekti. "Bayan Mercer'ın arabasının kaputundaki kanla alakalı söyleyebileceğin bir şey var mı? Ya da biletinin nasıl oraya gittiğiyle alakalı?"

Thayer topallayarak Emma'nın oturduğu yere doğru gitti, avuçlarını masaya yaslayıp bir Emma'ya, bir Quinlan'a baktı. Uzun bir konuşma yapacakmış gibi ağzını açtı ama

sonra sadece omuz silkti. "Kusura bakmayın," dedi günlerdir konuşmuyormuş gibi çatlak bir sesle. "Ama hayır. Söyleyebileceğim bir şey yok."

Quinlan kafasını sağa sola salladı. "İşbirliği buraya kadar," diye homurdanıp hızla kalktı ve Thayer'ı kaslı kolunun alt kısmından tutup odadan dışarı sürükledi. Çocuk, odadan çıkmadan hemen önce kafasını çevirip ona uzun, tuhaf bir bakış atınca Emma ağzı hafifçe açık halde ona bakakaldı. Bakışları onun suratından kelepçeli ellerine, oradan da bileğindeki ip bilekliğe kaydı.

Ben de bakışlarımı bilekliğe yönelttim ve bakmamla birlikte kafamda bir flaş patlamış gibi oldu. Bu bilekliği bir yerde görmüştüm. Birden parçalar yerlerine oturdu. Önce bilekliği gördüm, sonra Thayer'ın kolunu ve yüzünü... ardından da bir mekân göründü. Domino taşları düşmeye devam ederken gözlerimin önünde başka görüntüler de belirdi. Ve ne olduğunu anlamadan bir anının içine balıklama düşmeye başladım...

1

GECE YÜRÜYÜŞÜ

Gümüş renkli bir otobüs park alanına girerken arabamı Greyhound garına çekiyorum. Camımı indirdiğimde, cezalı araç otoparkından daha bu öğlen kurtardığım koyu yeşil renkli bebeğimin içine iğrenç sosisli kokusu doluyor. Üst kısmında kırmızı harflerle kocaman 31 AĞUSTOS yazılı olan, alt kısmında da benim imzam bulunan evrak gösterge panelinin üstünde uçuşuyor. Arabamı oradan kurtarmak için para biriktirmem haftalarımı aldı. Ödemeyi kredi kartıyla yapamazdım çünkü annemle babam ekstreyi sürekli kontrol ederlerdi.

Otobüs kapısı iç geçirir gibi açılınca inen yolculara bakmak için boynumu uzatıyorum. Bel çantası takmış aşırı kilolu bir adam, iPod'dan dinlediği müzikle kafasını sallayan genç bir kız, uzun yolculuktan sonra sersemlemiş görünen, ellerinde yastıkları olan bir aile... En sonunda karmakarı-

şık siyah saçları ve bağcıkları çözülmüş ayakkabılarıyla bir genç adam basamaklardan indiğinde kalbim bir takla atıyor. Thayer farklı görünüyor; hırpani ve daha zayıf. Buradan ayrılmadan önce ona aldığım Tsubi kot pantolonunun dizi yırtılmış. Yüzü daha açık ve sanki daha bilge görünüyor. Otoparkı tarayıp beni ararken onu izliyorum. Spor arabamı gördüğü anda en iyi olduğu futbol yıldızı koşusuna başlıyor.

"Gelmişsin," diye bağırıyor, arabanın kapısını açarken.

"Tabii ki de geldim."

Arabaya bindiğinde kolumu uzatıp boynuna sarıyorum. Bizi kimin göreceğini umursamadan onu büyük bir açlıkla öpüyorum. Sözde erkek arkadaşım Garrett bile görse umurumda değil. "Thayer," diye fısıldıyorum, çenesindeki kirli sakalı yanağımda hissederken.

"Seni çok özledim," diyor Thayer, beni kendisine çekerek. Ellerini belimin alt kısmına kaydırıp parmaklarını sarı pamuklu şortumda gezdiriyor. "Buluşmaya geldiğin için teşekkür ederim."

"Kimse beni uzak tutamazdı," diyorum biraz geri çekilerek. Bileğimdeki timsah desenli plastik saate bakıyorum. Çoğu zaman annemle babamın on altıncı yaş günümde hediye ettiği Cartier saati takıyorum ama bu ucuz saati daha çok sevdiğimi bilmiyorlar. Thayer kasabadaki son gününde Tucson Panayırı'nda bunu benim için kazandı.

"Ne kadar vaktimiz var?" diye fısıldıyorum.

Thayer'ın yeşil gözleri parlıyor. "Yarın geceye kadar."

"Sonra balkabağına mı dönüşeceksin?" diye takılıyorum. Bu seferki normalden daha uzun bir ziyaret ama bana

yetmiyor. "Bir gün daha kal. Zamanına değmesini sağlarım." Saçımı omzumun arkasına atıyorum. "Kaçtığın yer neresiyse ondan daha eğlenceli olduğuma eminim."

Thayer parmağını çenemde gezdiriyor. "Sutton..."

"İyi." Kafamı çevirip direksiyonu sıkıyorum. "Nerelerde olduğunu bana söyleme. Umurumda değil." Radyoya uzanıp spor kanalını yüksek sesle açıyorum.

"Böyle yapma." Thayer elini benimkinin üstüne koyup parmağını çıplak kolumda kaydırarak boynuma götürüyor. Tenim ellerinin altında ısınıyor. Bana doğru eğildiğinde nefesini omzumda hissedebiliyorum. Yolda bir paket sakızı bitirmiş gibi nefesi nane kokuyor. "Bir araya gelebildiğimiz tek günde kavga etmek istemiyorum."

Boğazımda beliren yumrudan nefret ederek ona dönüyorum. "Sensiz zaman çok zor geçiyor. Aylar oldu. Bu sefer temelli döneceğini söylemiştin."

"Döneceğim Sutton. Bana güvenmelisin. Ama henüz değil. Bu doğru olmaz."

Neden *diye sormak istiyorum ama ona soru sormamaya söz verdim. Yirmi dört saatliğine de olsa kaldığı yeri bırakıp beni görmeye geldiği için mutlu olmalıyım. Böyle gizli saklı buraya gelmesi büyük risk. Onu arayan çok kişi var. Buraya gelip de onlara bildirmediğini öğrenirlerse çok öfkelenirler.*

"Özel bir yere gidelim hadi," diyor Thayer, parmağıyla bacağımda bir desen çizerek. "Arabayı ben süreyim mi?"

"Ancak rüyanda!" diye dalga geçiyorum, dikiz aynasını kontrol edip motoru çalıştırırken. Ve kendimi çok daha iyi hissetmeye başlıyorum. Bilmediğim şeyler ya da gelecekte

bizim için neler olacağı konusunda kafa yormama gerek yok. Thayer'la yirmi dört mutlu saat geçireceğim ve önemli olan da bu.

Otogarın park alanından çıkıp ana yola dönüyorum.

Bizim yaşlarımızda görünen, yırtık kot şortlu ve silindir valizli iki çocuk bir çöl çalısının önünde otostop çekiyorlar. Uzaktaki Catalina Dağları birer kule gibi. "Gece yürüyüşüne ne dersin?" diye soruyorum. "Şu anda orada kimse yoktur; dağlar bize kalır."

Thayer kafasını sallayıp radyoda kulak tırmalayıcı bir caz kanalını açıyor. Saksafon sesi arabayı doldururken kanalı değiştirmek için uzanıyorum ama Thayer beni durduruyor.

"Kalsın," diyor. "Havaya girmemi sağlıyor."

"Ne için havaya girmeni sağlıyor?" diye soruyorum ona yan yan bakarak. Sonra düşünüyormuş gibi işaretparmağımı dudaklarıma vuruyorum. "Tahmin edebileceğime eminim."

"Hiç heveslenme Sutton," diyor sırıtarak.

Gülerek koluna bir yumruk atıyorum.

Sabino Kanyonu'na doğru sessizlik içinde ilerliyoruz. Camların ikisini de indirdiğim için rüzgâr yüzlerimize vuruyor. Önünde kitap okuma ve amatör şarkı söyleme gecelerinin reklamı olan Kulüp Congress adlı bir kafeyi, Mangy Mutts adlı bir köpek kuaförünü ve neon tabelasında "kendi sundae'nizi hazırlayın" yazılı dondurma dükkânını geçiyoruz. Sakin otobanda ilerlerken Thayer boştaki elimi tutuyor. İleride kaktüsler belirirken yabani çiçeklerin kokusu arabaya doluyor.

Sonunda kanyona giden toprak yola sapıp birkaç metal

çöp bidonunun durduğu gizli bir yere park ediyoruz. Gökyüzü simsiyah ve ay tepemizde parıldayan bir küre gibi. Arabadan inip manzaraya hâkim olan yere giden dönemeçli yolu bulurken hava hâlâ ılık ve ağır. Birlikte yürürken Thayer'ın eli omzumu buluyor, oradan omurgama, sonra da belime kayıyor. Dokunuşu tenimi yakıyor sanki. Dönüp onu öpmemek için dudağımı ısırıyorum; öpmeyi istiyorum tabii ama mümkün olduğunca sabretmek daha leziz geliyor.

Çakıl taşlı yolda bir süre sessizce ilerliyoruz. Teknik olarak park geceleri kapalı ama görünürde tek bir kişi bile yok. Hafif bir esinti içimi ürpertiyor. İri kaya parçaları ay ışığının altında göğe doğru uzanıyor. Bir dakika kadar sonra bir ses geliyor kulağıma. Bir dal kırılması, ardından iç çekişe benzer bir ses. Donakalıyorum. "Bu da neydi?"

Thayer durup gözlerini kısarak karanlığa bakıyor. "Bir hayvandır herhalde."

Omzumun üstünden etrafı bir kez daha kontrol ettikten sonra bir adım daha atıyorum. Kimse yok. Bizi kimse takip etmiyor. Thayer'ın burada olduğunu... ya da benim onunla birlikte olduğumu kimse bilmiyor.

Manzaraya bakan yere kısa sürede ulaşıyoruz. Tucson, pırıl pırıl ışıklardan oluşan bir deniz misali ayaklarımızın altında.

"Vay canına," diye nefes alıyor Thayer. "Burayı nereden buldun?"

"Yıllar önce babamla birlikte gelirdik." Kırılgan zemine işaret ediyorum. "Şuraya battaniye serip piknik ve kamp yapardık. Babam kuş izlemeye bayılırdı. Beni de alıştırmıştı."

"Kulağa çok eğlenceli geliyor," diyor Thayer alayla.

Koluna vuruyorum. "Öyleydi." İçim birden hüzünle doluyor. Babamın beni buradaki büyük kayalardan birine oturtup ilkokulda kullandığım mor su mataramı elime vermesini hâlâ hatırlıyorum. Bardaklarımızı birbirine vurup kadeh kaldırır gibi yapardık. Sutton'a, *derdi babam,* 1962'den beri Sabino Kanyonu'nu geçen en atik öncü. *Ben de mor mataramı onunkine çarpıp,* babama, *derdim,* saçların grileşmeye başlamış olabilir ama hâlâ bu bölgenin gördüğü en hızlı tırmanıcısın! *Her kadeh kaldırışımız bir diğerinden daha aptalca bir hal alırken birlikte kahkahalar atardık.*

Babamla böyle samimi olmamızın üzerinden asırlar geçmiş gibi geliyor. Bunun, onun suçu olduğu kadar benim de suçum olduğunu biliyorum. Gökteki nokta nokta yıldızlara bakarken onunla daha iyi olmak için çabalamaya karar veriyorum. Belki de ilişkimiz bu sayede eskisi gibi olabilir.

Dikkatlice kıyıya doğru yürüyorum. "Babamın tek kuralı vardı," diye devam ediyorum. "Bu kıyıdan uzak durmam gerekiyordu. İnsanların buradan düştüğüne dair pek çok söylenti dolaşıyor. Uçurum çok dik olduğu için cesetlerini almaya kimse inememiş, bu nedenle aşağıda pek çok iskelet varmış."

"Endişelenme," diyor Thayer kollarını bana sararak. "Düşmene izin vermem."

Kalbimin eridiğini hissederken öne eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Kollarını belime sarıp beni kendisine çekiyor. Öpücüğüme karşılık verirken elleri saçlarımın arasında kayıyor.

"Beni yine bırakıp gitme," diye yalvarıyorum kendime

engel olamadan. "Saklandığın yer neresiyse oraya dönme." Yanağımı öpüp bana dönmek için geri çekiliyor. "Şu anda açıklayamam," diyor. "Ama şu anda burada olamam; henüz olmaz. Ancak söz veriyorum, sonsuza kadar uzakta yaşamayacağım." Elleriyle çenemi kavrıyor. Onu anlamak istiyorum. Güçlü olmak istiyorum. Ama bu çok zor. Sonra bileğinde beyaz renkli örgü bir bileklik görüyorum. "Onu nereden buldun?" diye soruyorum ipi parmaklarımın arasında döndürürken.

Thayer omuz silkip gözlerini kaçırıyor. "Maria yaptı."

"Maria mı?" Geriliyorum. "Güzel mi?"

"Sadece bir arkadaş," diyor Thayer kaba bir tonla.

"Nasıl bir arkadaş?" diye baskı yapıyorum. "Onunla nerede tanıştın?"

Gri tişörtünün altındaki kasların gerildiğini hissediyorum. "Bu önemli değil. Her neyse, Garrett nasıl?" Garrett ismini sanki bir hastalıkmış gibi söylüyor.

İçim suçlulukla dolarken kafamı çeviriyorum. Garrett'ı bir bakıma seviyorum aslında. O iyi bir sevgili. Ve Thayer gibi yalnızca Tanrı'nın bildiği bir yerde değil, Tucson'da yaşıyor. Ancak beni Thayer'a çeken ve onunla böyle gizli gizli buluşmak istememe yol açan, açıklayamadığım bir şey var. Buna bir son vermemi gerektiren tüm sebepler gözüme önemsiz görünüyor.

Thayer bana yaklaşıyor. "Geri döndüğümüzde aramızdaki şey farklı olacak mı?" diye soruyor kısık sesle. Ellerini kalçalarıma götürüp sıkıca kavrıyor.

Bedenlerimiz birbirine çok yakın. Dolgun alt dudağına bakarken ona nasıl cevap vereceğimi bilebilmeyi diliyorum.

Onunla birlikteyken tüm istediğim o. Ama ilişkimizin yürümesini sağlayan şeyin onu gizli tutmak olduğunu da inkâr edemem.

"Farklı olmasını istiyorum ama bilemiyorum," diye fısıldıyorum. "Laurel var. Hem Madeline'ın nasıl tepki vereceğini de Tanrı bilir. Bu mesele çok... karmaşık. Sence de öyle değil mi?"

Thayer beni bırakıp yere düşmüş bir dala tekme atıyor. "Geri dönmem için yalvarıp duran sensin," diyor geri dönen soğuk, mesafeli ses tonuyla.

"Thayer," diyorum. "Kavga etmek istemediğini unuttun mu?"

Bana bakmadan kısık sesle bir şey söylüyor. Birden ayağı havaya kalkıyor ve vurduğu büyük kayada bir çatlak oluşuyor.

"Kemiklerini mi kırmak istiyorsun?" diye haykırıyorum. Cevap vermiyor. Ona doğru bir adım atıp rahatlatmayı umarak elimi omzuna koyuyorum. "Thayer, dinle. Burada olmanı istiyorum. Seni deli gibi özlüyorum. Ama belki de nasıl hissettiğimizi millete açıklamak için şu an doğru zaman değildir."

Thayer hışımla bana dönüyor. "Cidden mi Sutton?" diyor sertçe. "Eh, görüntünü kurtarmayı ilişkimizden daha önemli gördüğün için üzgünüm."

Elini tutuyorum. "Öyle demek istemedim. Sadece..."

"Yeter." Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Belki de geri gelmek hataydı. Bu kadarı yetti." Elini benimkinden çekerken gözleri kararıyor. Yüreğim ağzıma gelirken hızla ondan uzaklaşıyorum. Thayer'ı daha önce hiç böyle görmedim.

Pek çok yönden bana babasını hatırlatıyor. Patlamaya hazır. Değişken. Dengesiz.

Uzaktan cırcır böceklerinin sesleri geliyor. Uçurumun kıyısından birkaç çakıl yuvarlanıyor. Birdenbire, bana kaçıp gittiği gizemli yerden bahsetmeyen biriyle uçurumun tepesinde ne kadar yalnız ve korunmasız olduğumu fark ediyorum. Thayer'ın son zamanlarda neler yaptığına dair bir fikrim bile yok. Hakkında pek çok söylenti duydum; özellikle buradayken başına açtığı belalar, yaptığı tehlikeli şeylerle ilgili. Ya bunlardan bazıları doğruysa?

Ama sonra korkumun ne kadar saçma olduğunun farkına varıyorum. Thayer beni asla incitmez. Bizim aramızdaki şey çok özel. O bana zarar verecek bir şey yapmaz. Gözlerimi kapatıp serin dağ havasını hissetmek için parmaklarımı açıyorum. Düşüncelerimi toparlayabilirsem belki de ona hissettiklerimi, ilişkimizi ilan etmek için neden doğru zaman olmadığını düşündüğümü açıklayabilirdim. Nefesimi verip gözlerimi açıyorum ama Thayer gitmiş.

Sağa sola bakınıyorum ama tek gördüğüm karanlık. "Thayer?" diye sesleniyorum.

Birkaç metre öteden bir hışırtı yükseliyor. "Thayer?" diye sesleniyorum tekrar. Cevap gelmiyor. "Ha, ha. Çok komik!"

Ağaçların arasında bir gölge hareket ediyor ve ileride bir şey sıçrıyor. Yapraklar hışırdayıp fısıldaşıyorlar. Bütün vücuduma bir ürperti yayılıyor. "Thayer?"

Birden bu dağdan uzaklaşmak istiyorum. Bir kez daha kendi etrafımda dönerek arabama doğru ilerlemeye hazır-

lanıyorum ama o anda bir el sertçe kolumu kavrıyor. İçim dehşetle dolarken ensemde birinin nefesini hissediyorum. Ama bağıramadan ya da arkamdakinin kim olduğunu görmek için dönemeden önce anıda çatlaklar oluşuyor ve görüntüler solup yerlerini sonsuz bir beyazlığa bırakıyorlar.

8

ŞİMDİ NE OLACAK?

Emma sorgu odasında oturmuş, Quinlan'ın dönmesini bekliyordu. Derin bir nefes alıp kendisini sakinleşmeye zorladı. Az önce öğrendiklerinin ağırlığı hâlâ omuzlarındaydı. Sutton'ın öldüğü gece Thayer onun arabasındaydı. Kaputtaki kan Sutton'a ait olmalıydı. Sonunda ikiz kardeşinin nasıl öldüğünü öğrenmiş miydi yani?

Öğrenip öğrenmediğini ben de merak ediyordum. Az önce gördüğüm anı neon bir tabela gibi zihnimde yanıp sönüyordu sanki. Thayer'ın yüzündeki çalkantılı ifade. Hissettiğim korku. Polisler, üzerinde kan lekesi olan arabamı Thayer'la gece yürüyüşüne gittiğimiz Sabino Kanyonu'nda bulmuşlardı. Onunla ettiğimiz kavgayı düşünüyorum. Sonra da anı solmadan hemen önce omzumda hissettiğim o eli...

Emma kendisini toplayamadan Quinlan kaşları çatık

halde geri döndü ve elini hızlıca sallayarak Emma'ya kalkmasını işaret etti. "Pes ediyorum. Siz ikiniz gerçekleri söylemeye zahmet edemiyorsanız zamanımı israf ediyorsunuz demektir. Git buradan."

Botuyla tekme atarak kapıyı açıp koridoru işaret etti. Emma hissizce dedektifin arkasından resepsiyona doğru ilerledi. Ön taraftaki aşırı parlak ışıklar başına ağrı girmesine neden olmuştu. Emma adama, Sutton'ın arabasını geri alıp alamayacağını –ya da üzerindeki kanın kime ait olduğunu kendisine söyleyip söylemeyeceklerini– sormak istiyordu ama daha ağzını açamadan Quinlan bekleme alanının kapısını sertçe yüzüne kapattı. Emma kapıdaki küçük pencereden onun ellerini cebine sokup kemerindeki kelepçeleri şıngırdatarak koridorda ilerlemesini izledi.

Pekâlâ. Demek gitmekte özgürdü. Emma güçlükle yutkunarak lobide ilerledi ve otoparka açılan kapıları itti. Karakola geldiğinden beri neredeyse bir saat geçmişti. Güneş batmış, hava serinlemişti. Emma kollarını gövdesine sararak ısınmaya çalıştı ama Thayer'ı gördükten sonra iliklerine işleyen soğuğu en kalın kazağın bile yok edebileceğini sanmıyordu.

Ethan'a mesaj atmak için Sutton'ın iPhone'unu çıkardı. BENİ ALMAYA GELEBİLİR MİSİN? diye yazdı hızlıca, annesinin doktordaki işinin bitmiş olmasına dua ederek.

Neyse ki dakikalar içinde cevap geldi. NEREDESİN? diye soruyordu Ethan.

KARAKOLDAYIM, diye cevapladı Emma.

Bu dikkatini çekmiş olmalıydı ki Ethan daha hızlı cevap attı. NE? HEMEN GELİYORUM.

Emma oturup beklerken iki siyah-beyaz polis aracı sirenlerini öttürerek hızla park alanından çıktı. Karakolun kapısı açıldı sigara molasına çıkan iki polis şüpheli gözlerle ona baktı. Belki de onu tanımışlardı. Bir tanesi arkadaşına sanki *Thayer* gibi bir şey söyledi.

Emma, sorgu odasında Thayer'ın yüzünün nasıl sert göründüğünü hatırladı. Quinlan ondan açıklama istediğinde tek kelime etmemişti. Korkunç bir suç işlediği için mi susmuştu? Sutton'ı öldüren o muydu? Ağustos ayının otuz birinde Tucson'a gelmesinin sebebi bu muydu? Yoksa Sutton'la vakit geçirmek için gelmiş... sonra da kontrolünü mü kaybetmişti? Kavga etmiş olabilirlerdi. Belki Sutton onu incitecek bir şey söylemişti. Belki de Thayer arabanın anahtarını alıp Sutton'a çarpmış, sonra da arabayı Sabino Kanyonu'na saklamıştı. Ama Sutton'ın cesedini nereye bırakmıştı? Ceset arabada olsa Quinlan söylerdi herhalde.

Olmayan varlığımın her bir hücresi Thayer'ın katilim olmamasını umuyordu. Hatırlayabildiğim kısacık anıya bakılırsa Thayer'la aramızda çok özel bir şey vardı. Ben bir çocuğa kalması için yalvaracak... ya da başka bir kız ona bileklik yaptı diye kıskanacak biri değildim. Thayer beni öldürdüyse gözüm bunu görmeyecek kadar kör olmuş demekti. Ona gerçekten âşıktım demek ki.

Ama sonra aklıma bir şey geldi: Hatırladığım anıda Thayer otobüsten inip arabama koşarken adımları güçlü ve zarifti. Görünürde topallaması falan yoktu. Bacağına her ne olduysa sonrasında yaşanmış olmalıydı. Belki de polisten kaçarken sakatlanmıştı. Ya da bir cesedi derin, karanlık bir yere saklarken.

Ethan'ın dökülntü haline gelmiş kan kırmızısı arabası karakolun önüne park edince Emma ona doğru koşup kapıyı açtı ve kendisini deri koltuğa bıraktı. Radyodan bir Ramones şarkısı yükseliyordu. Emma, Ethan'ın sigara içtiğini sanmıyordu ama arabada hafif bir sigara kokusu vardı. Dönüp Ethan'a baktı; açık mavi gözlerini ve çıkık elmacık kemiklerini saran pürüzsüz, bronz tenini inceledi. "Seni gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim sanırım," deyiverdi.

Ethan onun ellerini tuttu. "Ne oldu?"

"Beni buradan götür lütfen." Emma emniyet kemerini takıp sırtını yıpranmış mindere yasladı.

Ethan otoparktan çıkarken Emma karakolda ne yaptığını anlattı. "Kartpostal ve bilete bakılırsa Sutton'ın öldüğü gece Thayer onunla arabadaymış," diye bitirdi konuşmasını. "Bir karar verdim. Thayer'la yalnız konuşup neler olduğunu öğrenmeliyim. Bu meselenin derinine inmenin tek yolu bu."

Ethan bir dur tabelasında duraksayıp arabayı yan yollardan birine çekti. İki küçük kız, yol kenarında Appaloosa atlarını sürüyorlardı. Kovboy tarzı eyerlerinde yansıtıcı çizgiler olan atlar geçerken Ethan arabayı kenara çekti. "Delirdin mi?" dedi Emma'ya. "Kendini Sutton'ın katiline mi sunacaksın?"

Emma savunmacı bir şekilde omuz silkti. "Cevapları öğrenmenin en iyi yolu bu. Ondan şüphelendiğimi belli etmeyeceğim. Sadece Sutton'mış gibi davranıp tüm bunların arkasında onun olduğunu bilmiyormuş gibi yapacağım."

"Ne dediğinin farkında mısın sen?" Ethan avucunu direksiyona vurdu. "Bu hiç mantıklı değil. Çok tehlikeli. Kar-

şındakinin kim olduğunu bilmiyorsun. Thayer entrikacının teki; bazı şeyleri en az Sutton kadar ustaca evirip çevirebilir. Polise senin kimliğini açıklayabilir. O zaman ne olacağını biliyorsun." Sesinde telaş vardı. "Bunca zamandır Sutton'ın hayatını yaşıyordun. Herkes yerine geçebilmek için Sutton'ı senin öldürdüğünü düşünecek."

"Thayer bugün bunu yapmak için bir fırsat elde etti ama yapmadı," diye hatırlattı Emma.

"Eh, daha kötüsünü yapabilir ama," dedi Ethan, elini mürekkep karası saçlarından geçirerek. "Oradan çıkarsa sana zarar verebilir."

Emma camdan dışarı, ıssız yolu arabalar için aydınlatan sokak lambalarına baktı. Bu olasılığı düşünmek istemiyordu. Thayer'ın sonsuza dek kilit altında kalmasını umuyordu sadece. Ayrıca Ethan'ın ses tonunu beğenmemişti. Tamam, onu korumak istiyor olabilirdi ama on üç yıl boyunca hiç kimse tarafından gözetilmediği için birilerinin ne yapıp ne yapamayacağını söylemesi tuhaf şekilde rahatsız edici gelmişti. Özellikle de onun tarafında olması gereken erkek arkadaşının.

"Thayer'ı tanımıyorsun," diye ısrar etti Ethan. "Tıpkı babası gibi o da çabuk öfkelenir."

Emma ona bir bakış attı. "Öfkeyle başa çıkamayacağımı mı sanıyorsun? Ben Sutton değilim, Ethan. Mutluktan oluşan bir baloncuğun içinde yaşamıyorum. Koruyucu aile elinde büyüdüm ben. Hayatım boyunca azar işittim. Kendi annem tarafından terk edildim. Düşündüğünden daha güçlüyüm."

"Kızmana gerek yok," diye karşı geldi Ethan.

"Neden beni desteklemediğini anlamıyorum sadece.

Sutton'ın katilini en az benim kadar senin de bulmak istediğini sanıyordum."

"Sana bir şey olmasını istemiyorum," dedi Ethan, sert bir yüz ifadesiyle.

"Eh, babammışsın gibi öğüt verme yeter," dedi Emma somurtarak.

Ethan inanamıyormuş gibi burnundan bir nefes verdi. Kerpiç evler ve çakıl taşlı bahçelerin yanında bir süre sessizce ilerlediler. Küçük bir çocuk, arka tarafında yanıp sönen lambası olan bisikletiyle bankette yalpalayarak gidiyordu.

"Ben sadece senin güvende olmanı istiyorum," dedi Ethan sonunda. "Şimdilik onu ziyaret etmeyi ertele. Benim için, olur mu? O gece neler olduğunu başka bir şekilde öğrenebiliriz belki. Polise götürecek somut bir kanıtın olur böylece."

Emma içini çekti. Ethan, karakol ziyaretinin riskleri konusunda haklıydı. Hem itiraf etmeliydi ki Thayer'la tekrar yüzleşmek içini dehşetle dolduruyordu. "Tamam. Birkaç gün erteleyeceğim. Ama ondan sonra, eğer bir ilerleme kaydedemezsek Thayer'la konuşmaktan başka çarem kalmayacak."

Emma gönülsüz olabilirdi ama ben kendi adıma, Thayer'ın diyeceklerini duymak için sabırsızlanıyordum.

9

YILDIZ HAYRANLIĞI

Ethan onu eve bıraktıktan sonra hızla içeri giren Emma, Bayan Mercer'ın "Sutton?" diye seslendiğini duydu. "Akşam yemeğini kaçırdın!"

"Şey, evet, tenis maçından sonra halledilecek bir işim vardı," diye seslendi Emma basamakları çıkarken.

Koridordan Bayan Mercer'ın ayak sesleri geldi. "Isıtma çekmecesine tabağını bırakacağım, tamam mı?"

"Tamam," diye karşılık verdi Emma, bir kaçak gibi Sutton'ın odasına sığınırken. Isıtma çekmecesinin ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu aslında. Ama şu anda Bayan Mercer'la konuşamayacaktı. Kadın Emma'nın gergin, korku dolu yüzünü gördüğü anda bir şeylerin döndüğünü anlardı çünkü.

Sutton'ın odasının kapısını kapatıp etrafına, kardeşinin eşyalarına baktı. Kendini topla, dedi kendi kendine. O kadar

gergindi ki şu anda olanlarla alakalı kafasında bir manşet bile oluşturamıyordu. Thayer ve Sutton'ın ilişkisi hakkında bir şeyler öğrenmesi gerekiyordu. Samimi bir arkadaşlıkları mı vardı? Yoksa romantik mi? Sutton'ın öldüğü gece neden gizlice buluşmuşlardı? Thayer, 31 Ağustos'ta Tucson'a geldiyse o zaman kızı canlı gören son kişiydi... ya da katil oydu. Ama o zamandan beri nerede saklanıyordu? Neden şimdi geri gelmişti? Ve Emma bu soruları ona direkt olarak sormadan... veya Sutton olmadığını açığa çıkarmadan cevapları nasıl öğrenecekti?

Emma, kız kardeşinin odasında ipucu bulmayı diliyordu ama buraya geldiğinden beri odayı zaten kaç kere altüst etmişti. Yalan Oyunu'nun ne olduğunu, Sutton ve diğerlerinin yaptıkları şakaları ve insanları nasıl incittiklerini öğrenmişti. Sutton'ın Facebook hesabını ve e-postalarını baştan aşağı taramıştı. Kısa olaylar ve sapık şakalar dışında pek fazla şey yazmasa da günlüğünü bile okumuştu. Şimdi sırf istediği için kucağına yeni kanıtlar düşecek değildi herhalde.

Keşke öyle bir şey olsaydı. Keşke düşüncelerimi Emma'nın zihnine ışınlayabilseydim ve ona Thayer'a âşık olduğumu, öldüğüm gece onunla yürüyüşe çıktığımızı bildirebilseydim. Ölü olmanın da en kötü yanı bu tek taraflı bağlantıydı işte.

Emma, Sutton'ın MacBook Air bilgisayarını açıp Greyhound internet sitesine girdi ve otobüslerin Seattle ile Tucson kalkış-varış saatlerini araştırdı. İki şehir arasındaki yol bir günden fazla sürüyordu ve yolun yarısı olan Sacramento'da şoför değişikliği yapılıyordu.

Sitedeki müşteri hizmetleri numarasını çevirip bir Britney Spears şarkısının Muzak versiyonunu dinleyerek on dakika kadar hatta bekledi. Sonunda güneyli aksanıyla konuşan, tatlı dilli bir kadın cevap verdi. Emma boğazını temizledi, cesaretini topladı ve konuşmaya başladı.

"Bana yardım etmenizi ümit ediyorum." Çok büyük üzüntü içindeymiş gibi konuşmaya çalışıyordu. "Kardeşim evden kaçtı ve Tucson'dan kalkan otobüslerinizden birine bindiğine inanıyorum. Sizden bilet alıp almadığını bana söyleyebilir misiniz acaba? Eylül ayının başında gitmişti." Dudaklarından dökülen hikâyeye inanamıyordu. Öncesinde prova yapmamıştı ama böylesi doğal konuşarak kendisini şaşırtmıştı. Bu Becky'nin eskiden yaptığı bir numaraydı: Yakayı kurtarman gerektiğinde hıçkırmaya başla. Bir keresinde bir restoranda ödeyemeyecekleri bir hesapla karşılaştıklarında garsona, avantacı kocasının ona söylemeden cüzdanını boşaltmış olmasıyla alakalı upuzun bir hikâye anlatmıştı. Annesinin yanında oturmuş, ağzı bir karış açık ona bakan Emma ne zaman onu düzeltmek için ağzını açsa masanın altından tekmeyi yemişti.

Hattın diğer ucundaki kadın öksürdü. "Böyle bir şey yapmaya iznim yok tatlım."

"Sorduğum için çok üzgünüm." Emma gürültüyle hıçkırdı. "Ama öyle çaresizim ki. Kardeşimle çok yakındık. Gittiğinde yıkıldım. Başının dertte olmasından korkuyorum."

Kadın bir an için tereddüt edince Emma onu kafaladığını anladı. Sonunda kadın bir iç geçirdi. "Adı nedir?"

Sayı. Emma içten içe gülümsedi. "Thayer. Thayer Vega."

Diğer taraftan birkaç klik sesi duyuldu. "Hanımefendi, yalnızca 31 Ağustos sabah 9'da Seattle'dan Tucson'a giden otobüste bir Thayer Vega görüyorum. Sistemde bir tek bu var." Emma yenilgiye uğramış gibi hissederek telefonu diğer kulağına geçirdi. "Emin misiniz? Belki başka bir şehirdendir? Phoenix olabilir mi? Ya da Flagstaff?"

"Mümkün," diye cevap verdi kadın. "Ben yalnızca internet üzerinden ayırttığı bileti görebilirim. Herhangi bir otogarda peşin parayla bilet almış olabilir; onun izini sürmenin imkânı yok."

Emma bu bilgiye hemen atladı. "Biletini internet üzerinden nereden aldığını öğrenmenin yolu var mı? IP adresi falan?"

Uzun bir duraksama oldu. "Hayır, böyle bir yetkim yok. Size zaten olması gerekenden fazla bilgi verdim..."

Emma öğrenebileceği her şeyi öğrendiğine karar verince kadına teşekkür edip kapattı. Bu kötü olmuştu. Greyhound'u aramanın sonuç vermeyeceğini biliyordu; bu kadar bilgi verdikleri için bile şanslıydı.

Dizüstü bilgisayarını kapatıp elini pürüzsüz, parlak yüzeyinde gezdirdi. Birden dört duvar üzerine geliyormuş gibi hissetmeye başlamıştı. Bilgisayarı masanın üstüne bırakıp, Sutton'ın babetlerini ayaklarına geçirerek alt kata indi.

Alacakaranlık çökmüştü ve ev serin, karanlık ve sessizdi. Emma ailenin nereye gittiğini bilmiyordu; yatmaya gitmeleri için henüz çok erkendi. Koridordan geçip mutfağa giderken ayak sesleri boş koridorun terrakotta zemininde yankılandı. Emma hâlâ çalışmakta olan fırının altındaki küçük bölmede bir tabağın beklediğini gördüğünde duygulandı.

Koruyucu annelerinden hiçbiri onun için böyle bir tabak hazırlamamıştı. Genelde hep kendi kendisine bakmıştı Emma.

Ama şu anda aç değildi. Mutfaktan geçip Mercer'ların evinin arka tarafındaki kırmızı kare döşemeli verandaya çıktı. Gece oldukça serindi ve günün sıcaklığının ardından insan kendisini jakuziden sonra havuza atlamış gibi hissediyordu. Ahşap şezlonglardan birini çimenliğin en karanlık köşelerinden birine çekip üzerine uzandı. Açık havada hep daha iyi düşünürdü.

Gece mavisi gökyüzü, uzaklardaki Noel ışıkları misali pırıl pırıl parlayan yıldızlarla capcanlıydı. Emma dışarıda oturup öylece gökyüzüne bakmayalı çok olmuştu. Bunu yaptığı en son gece, Vegas'ta yaşadığı zamanlarda internette Sutton'ın tuhaf boğulma videosunu keşfettiği geceydi. Bakışlarını atmosfere dikip, Becky'nin onu terk etmesinden kısa süre sonra gerçek ailesiyle dünyada bu şekilde bir araya gelmeyi umarak isimlendirdiği en sevdiği yıldızlar Anne Yıldız, Baba Yıldız ve Emma Yıldız'ı bulmaya çalışmıştı. Bunun hemen ardından tüm hayatının değişeceğini hiç bilmiyordu. Dünyada en çok istediği şeye, bir aile üyesine, bir kız kardeşe sahip olduğunu öğrenecekti. Dolaylı yoldan bir aileye de sahip olacaktı. Hatta bir de erkek arkadaşa. Ama istediği şekilde değil.

"Ne yapıyorsun burada?"

Emma irkilerek arkasına döndü. Bayan Mercer sürgülü cam kapıyı arkasından kapatıp bahçeye, yanına geldi. Ayakları çıplaktı ve kuzguni saçları omuzlarına dökülmüştü. Uzun, ince boynunda koyu pembe kaşmir bir fular vardı.

Emma doğrulup oturdu. "Yıldızlara bakıyorum."

Bayan Mercer gülümsedi. "Küçükken yapmayı en çok sevdiğin şeydi bu. Yıldızlara isim taktığını hatırlıyor musun? Diğer insanların, sırf senden binlerce yıl önce doğdular diye kendi istedikleri isimleri yıldızlara vermelerinin adil olmadığını söylerdin."

"Yıldızlara isim mi takardım?" Emma ürpererek oturdu. "Nasıl isimler?"

"Orijinal şeyler değil. Sanırım Anne Yıldız, Baba Yıldız, Laurel Yıldız ve Sutton Yıldız gibiydi. Bir de en sevdiğin oyuncak bebeğin için E Takımyıldızı." Bayan Mercer batıdaki bir yıldız kümesini işaret etti. "Aslında sanırım şuradaki küme oydu. Gördün mü? E harfine benziyor. Onu çok severdin."

Emma şok olmuş halde gökyüzüne bakıyordu. Gerçekten de altı yıldız büyük bir E harfi oluşturmuştu.

Omurgasından bir ürperti geçti. Bu yıldız kümesi kendi seçtiği kümeyle aynıydı. Sutton'ın E adındaki eski bir oyuncak bebeği olduğunu biliyordu –belki de bebeğin adı Emma'dan geliyordu– ama kardeşinin aynı yıldızları seçmiş, hatta onlara isim vermiş olması esrarengizdi. İkiz bağı gibi bir şey miydi acaba bu? Sutton derinlerde bir yerlerde Emma'nın varlığından haberdar mıydı aslında? Ya da tam tersi?

Emma, Sutton'la ayrılmamış olsalar hayatının nasıl olacağını milyon kez düşünmüştü. Arkadaş olurlar mıydı? Becky'nin manik ruh hallerini atlatmak için birbirlerine yardımcı olurlar mıydı? Koruyucu ailelere birlikte mi verilirlerdi yoksa ayrılırlar mıydı?

Ben de bunu merak ediyordum. Emma'yla, arkamı kollayacak bir ikizle birlikte büyüseydim şu anda hayatta olur muydum?

Bayan Mercer diğer şezlonga oturup ellerini kafasının arkasına koydu. "Kızmayacaksan bir şey sorabilir miyim?"

Emma gerildi. Soru cevaplamaya pek de hevesli değildi. Quinlan yeterince sormuştu zaten. "Şey, sanırım."

"Kız kardeşinle aranızda ne oluyor?" Bayan Mercer şezlongda iyice geriye gitti. "Cuma akşamı olanlardan sonra aranız her zamankinden daha çok bozuldu sanki."

Emma bakışlarını gökten indirip tırnaklarına baktı. "Keşke bilseydim," dedi hüzünle.

"Geçen hafta bayağı iyi anlaşıyordunuz," dedi kadın yumuşak bir sesle. "Okul balosuna birlikte gittiniz, akşam yemeklerinde sohbet ettiniz, her zamanki aptalca şeyler yüzünden kavgaya tutuşmadınız." Boğazını temizledi. "Ben mi öyle anladım yoksa Thayer odana geldiği için mi aranız bozuldu?"

Thayer'ın adını duymak bile Emma'nın teninin karıncalanmasına neden olmuştu. "Olabilir," diye itiraf etti. "Sanırım Laurel... öfkeli. Ama o gece Thayer'dan gelmesini ben istemedim."

Bayan Mercer alt dudağını ağzına alarak düşündü. "Biliyorsun Sutton, Laurel seni seviyor. Ama sen çok da kolay bir kardeş değilsin."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Emma, bacaklarını üst üste atıp Bayan Mercer'a yaklaşırken. Serin rüzgâr saçlarını karıştırıp burnunu üşütmüştü.

Evet, diye düşündüm kızgınca, *bu ne demek anne?*

"Eh, güzelsin, akıllısın ve her şey ayağına kolayca geliyor. Arkadaşlar, sevgililer, tenis..." Bayan Mercer öne doğru eğilip Emma'nın bir tutam saçını kulağının arkasına soktu. "Thayer, Laurel'ın en yakın arkadaşı olabilir ama kimse onun sana nasıl baktığını inkâr edemez."

Emma'nın nefesi kesildi. Bayan Mercer, Sutton ile Thayer'ın ilişkisi hakkında bir şey mi biliyordu?

"O... bana nasıl bakıyordu?"

Bayan Mercer bir süre onu inceledi. Yüz ifadesi hiçbir şey belli etmiyordu. "Seninle birlikte olmak için her şeyi yapacakmış gibi."

Emma bekledi ama kadın devam etmedi. Net bir şey söylemesini isterdi ama, "Hey, bu arada, ben Thayer'la gizlice çıkıyor muydum? Ve sence öfkesini kontrol edemeyip beni öldürmüş olabilir mi?" diye de soramazdı.

Bayan Mercer'ın dudaklarının köşesinde dalgın bir gülümseme belirdi. "Baban da bana öyle bakardı."

"Anneee, iğrenç!" Emma, Sutton'ın böyle tepki vereceğini düşünerek yüzünü buruşturdu. Ama aslında Bayan Mercer'ın ona kocasıyla ilişkisinden bahsetmesi hoşuna gitmişti. İki yetişkinin aşkını, çocuk sahibi olmayı istemelerini ve onlara en iyi hayatı verebilmek için ellerinden gelen her şeyi yapmalarını dinlemek güzeldi. Önceki hayatında böyle insanlar yoktu.

"Ne?" Bayan Mercer elini masumca göğsüne dayadı. "Bir zamanlar biz de sizin gibi gençtik. Çok, çok uzun yıllar önce."

Emma, kadının gözlerinin etrafındaki derin çizgilere ve yeni boyanmış saçlarına baktı. Sutton'ı otuzlu yaşlarının

sonlarında, neredeyse yirmi yıllık evliyken evlat edindiklerini biliyordu. Kızından sadece on yedi yaş büyük bir "havalı, genç anne" olduğunu Emma'ya söyleyip duran Becky'den çok farklıydılar. Ama o hep Emma'nın ele avuca sığmaz ablası gibi görünürdü.

"Çocuk sahibi olmak için çok beklediğiniz için memnun musun?" diye sordu Emma kendisini tutamadan.

Kadının yüzünden gergin bir ifade geçti. Yakınlarda bir ağaçkakan ağaca vurup duruyordu. Sokaktaki bir arabanın motoru gürledi. Ayın önünden geçen bir bulut bir anlığına geceyi kararttı. Sonunda Bayan Mercer içini çekti. "Eh, memnuniyet doğru sözcük olur mu bilemiyorum. Ama sen ve Laurel hayatımızda olduğunuz için her gün şükrediyorum. Birinize bir şey olsa ne yapardım bilemiyorum."

Emma rahatsızca kıpırdandı. Suçluluk duygusu içini kaplamıştı. Böyle anlarda Sutton'ın ailesinden büyük bir sırrı saklamak zorunda olduğu için pişmanlık duyuyordu. Kızları öldürülmüştü ve her geçen gün katilini bulma şansı azalıyordu. Emma buraya gelen otobüste Sutton'la tanışma heyecanı duyarken bir yandan da onu evlatlık edinen ailenin kendisini de yanlarına alması umudu taşıyordu. Dileği ironik bir şekilde gerçekleşmişti işte. Gerçeği öğrenseler ne yaparlardı? Onu evden atacakları kesindi. Hatta belki de onu polise teslim ederlerdi.

Emma, Bayan Mercer'a her şeyi anlatmayı, kızlarından birinin başına kötü bir şey geldiğini söylemeyi çok istiyordu. Ama bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Ethan haklıydı. Kim olduğunu henüz kimseye söyleyemezdi.

Kapı tekrar açıldı ve verandaya biri daha çıktı. Laurel'ın karmakarışık sarı saçları çatı ışıkları altında parlıyordu. "Burada ne yapıyorsunuz?"

"Yıldızlara bakıyoruz," dedi Bayan Mercer neşeyle. "Gel katıl bize!"

Laurel bir an için tereddüt etse de sonra yanlarına gelince Bayan Mercer, "Bak, işleri düzeltmek için sana bir şans!" der gibi Emma'yı dürttü. Laurel yere bakarak annesinin yanına oturunca Bayan Mercer uzanıp onun saçlarını örmeye başladı.

"Yıldızlara mı bakıyordunuz?" diye sordu Laurel inanmamış gibi.

"Hı-hı," diye şakıdı Bayan Mercer. "Bir yandan da Sutton'a siz ikinizi ne kadar çok sevdiğimi ve iyi anlaşmanızı ne kadar istediğimi anlatıyordum."

Etraf karanlık olsa da Emma, Laurel'ın yüzünü ekşittiğini gördü.

Bayan Mercer yılmadan boğazını temizledi. "Birlikte böyle vakit geçirmek ne güzel, değil mi?"

"Hı-hı," diye mırıldandı Laurel hiç de ikna edici olmayan bir tonla. Emma'ya bakmayı reddediyordu.

"Belki de ikiniz barışırsınız," diye ısrar etti Bayan Mercer.

Laurel'ın omuzları gözle görülür derecede gerildi. Bir saniye sonra kalkıp kollarını gövdesine sardı. "Yapmam gereken ödevler olduğunu hatırladım," diye mırıldandı ve kapıya koştu. Emma'dan bir an önce kurtulmak istiyormuş gibiydi.

Kapı sertçe çarpıldı. Çabalarının gerçekten sonuç vereceğine inanıyormuş gibi görünen Bayan Mercer kederlendi.

Emma içini çekip bir kez daha takımyıldızına dönerek Anne Yıldız, Baba Yıldız ve Emma Yıldız'ın yanındaki en parlak iki yıldızı seçerek onlara Sutton Yıldız ve Laurel Yıldız isimlerini verdi. Bu yıldızların yakınlığının burada Laurel'la ilişkisine etki etmesini ümit ediyordu.

Ama Laurel'ın yüzündeki tiksinti ve nefrete bakılırsa bence bu çok uzun zaman alacaktı. Ayrıca Emma'nın yıldızlar hakkındaki gerçeği bilmesi gerekiyordu; dünyadan çok yakın görünseler de gökyüzünde aslında birbirlerinden milyarlarca yıl uzaktaydılar.

10

YAKALAYACAĞIM SENİ

Ertesi gün teneffüs zili çaldığında Emma, İngilizce ders kitabını alıp koridordaki öğrenci kalabalığına karıştı. Sanat kanadına giden köşeyi döndüğü anda da fısıltıları duymaya, bakışları hissetmeye başladı.

"O ve Thayer..."

"Thayer'ı onun gönderdiğini biliyor muydun?"

"Duruşması bir ay sonraymış. Sence bu sürede hapiste mi kalacak?"

Saçlarında çizgi çizgi ışıltılar olan, kalkık burunlu basketbol oyuncusu bir kız, Emma'ya meraklı bir bakış atıp saçları rastalı bir oğlana doğru eğildi. Sonra birlikte sinsice sırıtmaya başladılar. Emma yüzünü buruştursa da başını dik tutuyordu. Daha önce gittiği okullarda pek çok kişinin tuhaf bakışlarına maruz kalmaya alışmıştı. Hatta ikinci el dükkâ-

nından alınmış giysilerine ve koruyucu aileyle kalmasına laf eden birileri olursa onlara nasıl laflar sokacağını listelemişti. Cep boy not defterine yazdığı bu listeyi, İngilizce dil rehberiyle dolaşan turistler gibi yanından hiç ayırmıyordu. Gerçi bu lafların hiçbirini kullanacak kadar cesaretli olamamıştı. Yerinde olsa Sutton kullanırdı.

Birden lobinin diğer ucundaki bir şey dikkatini çekti. Kapıların yanına yerleştirilmiş uzun bir masanın önünde sıra oluşturmuş öğrenciler bir şeye imza atıyorlardı. Kalabalık ayrılınca Emma, göğüs kısımlarında yazılar olan siyah tişörtler giymiş Laurel ile Madeline'ın masada oturmakta olduğunu gördü. Gördüklerine inanamayarak gözlerini kıstı. Tişörtlerde THAYER'I KURTAR yazıyordu.

Merakına yenik düşen Emma masaya gitti. "Ah, selam Sutton!" dedi Madeline şeker gibi bir sesle. "Öğle yemeği için hemen hazır oluruz."

"Bu ne?" diye sordu Emma, öğrencilerin imzaladığı kâğıdı işaret ederek.

"Hiçbir şey." Laurel kâğıdı imzalayan beyzbol tişörtlü çocuğun elinden alıp üstünü kapattı. "Sen ilgilenmezsin."

"İlgilenmeli," dedi Madeline kısık sesle. "Onun bu karmaşanın içinde olmasının sebebi kendisi." Madeline kâğıdı Emma'ya doğru itti.

THAYER VEGA'YI ÖZGÜR BIRAKMA TALEBİ, yazıyordu üst kısmında. Alt taraftaki çizgilerde bir sürü öğrencinin imzası vardı. Ayrıca masaya, üzerinde KEFALET FONU yazan bir kavanoz da konmuştu. İçinde birlik, beşlik, onluk, hatta bir iki tane de yirmilik banknotlar vardı.

"Katkıda bulunmak ister misin Sutton?" dedi Madeline gergin gergin. "On beş bin dolar çok para. Her bir dolar işimize yarar. Thayer'ın önümüzdeki aya kadar hapiste kalmasının imkânı yok. Onu daha erken çıkarmalıyız."

Emma dilini dişlerinde gezdirdi. Şu anda sakinliğini korumasını sağlayan tek şey Thayer'ın duruşmaya kadar hapiste kalacak olmasıydı. Ama bunu Mads ve Laurel'a söyleyemezdi. Yarın okula THAYER İKİZ KARDEŞİMİ ÖLDÜRMÜŞ OLABİLİR yazan bir tişörtle gitse ne olacağını merak ediyordu.

Kafasını kaldırdığında Laurel'ın kendisine baktığını gördü. Bayan Mercer'ın, Sutton'ın Laurel için zor bir kardeş olduğuyla ilgili söylediklerini hatırladı. Thayer'ın dönüşünün Laurel'ı neden bu kadar kızdırdığını bilmeyi çok isterdi. Kendi odasına değil de Sutton'ın odasına gittiği için miydi acaba? Laurel bu nedenle kıskançlık mı yapıyordu yoksa Thayer'ın, Sutton'a âşık olduğunu biliyor muydu? Ya da Sutton'ın onu çaldığını düşünüyor olabilirdi.

Belki de tamamen farklı olan, Emma'nın asla tahmin edemeyeceği bir sebepten dolayı kızgındı.

Neyse ki Emma o sırada koluna giren Charlotte sayesinde kâğıdı imzalamaktan kurtuldu. "Hadi kızlar. Aktivistlerin de yemek yemesi gerek," dedi kız yüksek sesle, Madeline ve Laurel'a eliyle çağırma işareti yaparak. "En sevdiğimiz masayı kaptım."

Madeline ve Laurel omuz silkip kâğıtlarla pankartları kaldırıp kalktılar. Charlotte onları hiçbir şey demeden kafeteryanın dışındaki büyük bahçede bulunan ahşap bir masaya götürdü. Etraflarında çöl çiçekleri tomurcuklanmıştı.

Sinekkuşları oraya buraya yerleştirilmiş papatya şekilli yem kaplarına doğru uçuşuyordu. Yanlarındaki masada oturan, bando formalı bir grup kız, bir iPad'deki bir fotoğrafa gülüşürken başka masada oturan, birinci sınıflardan mankafa birkaç çocuk birbirlerine pipet ambalajı fırlatıyorlardı. Alçı duvarda oturmuş aşırı zayıf birkaç kız ise ellerindeki Yunan yoğurtlarından minicik lokmalar alıyorlardı.

O sırada aşırı tiz bir kahkaha sesi duyulunca Emma döndü ve Twitter İkizleri'nin geldiğini gördü. Gabby grogen kumaştan bir kapri pantolon giyip bununla bir örnek saç bandı takmıştı. Küf yeşili yakalı tişörtünün inci düğmelerinin arasından görünen zarif zincirin uzunda şeftali rengi, minik bir mercan takılıydı. Courtney Love'ın dolabını talan etmiş gibi görünen Lili ise bin tane çengelli iğneyle tutturulmuş, aşırı kısa, ekoseli bir etek, siyah renkli, yırtık külotlu çorap ve fazlasıyla göğüs dekolteli, düşük omuzlu siyah bir bluz giymişti.

"Merhaba, hanımlar," dedi Gabby, uzun sarı saçının bir tutamını parmaklarının arasında döndürerek.

"Selam," dedi Madeline kabaca.

"Bizi gördüğün için bu kadar heyecanlanma," diye çıkıştı Lili.

Laurel gözlerini devirip bir parça suşiyi soya sosuna batırdı.

Twitter İkizleri masaya oturup öğle yemeği çantalarını açtılar. İkisinde de organik çilekli yoğurt ve muz vardı. "Eee, kızlar," dedi Lili, meyvesini soyarken. "Artık biz ikimiz de..." –etrafına bakınarak sesini alçalttı– "Yalan Oyunu'nun kimlik kartlı birer üyesi olduğumuza göre, sıradaki

şakayı kime yapacağız?" Mavi gözleri heyecanla parlıyordu.

Madeline omuz silkti ve elinin tersini porselene benzeyen tenine sürdüğü parlak şeftali rengi allığa sürdü. "Umurumda değil," dedi Emma'nın kafasının tepesine ilgisizce bakarak.

O sırada Laurel'ın yüzü aydınlandı. "Aslında benim bir fikrim var." Sinsice etrafına bakıp kısık sesle konuşmaya devam etti. "Şu çocuğa ne dersiniz?" Emma'nın hemen arkasındaki birine işaret ediyordu. Herkes gösterdiği yere bakmak için döndü. Kimi gösterdiğini gördüğünde Emma'nın yüreği ağzına geldi. Ethan arkası onlara dönük halde bir ayağını duvara dayamış, elindeki kitaba bakıyordu.

"Ethan Landry mi?" dedi Gabby sesinde şaşkın bir tonla.

"Neden olmasın?" dedi Laurel. Kafasını kaldırıp gözlerine baktığında Emma yanaklarının yandığını hissetti. Geçen hafta okul balosu için birlikte elbise bakarlarken Ethan'dan hoşlandığını Laurel'a itiraf etmişti. Kız, tenis kortunda onları birlikteyken de görmüştü. Bu yaptığıyla Emma'ya düpedüz "canın cehenneme" diyordu. Sebebi de muhtemelen Thayer'ın, Sutton'ın odasına gelmesiydi.

Charlotte ikna olmamış gibi dudaklarını büzdü. "Ethan mı? Tekrar mı?"

"Evet, tekrar olmayacak demiştik, Laur," diye hatırlattı Madeline.

Emma, Sutton'ın yemek çantasından çıkardığı kuru hindili sandviçle neredeyse boğulacaktı. Bu da ne demekti? Ethan'a daha önce şaka yapmışlar mıydı? Laurel'ın bilgisayarında gördüğü Yalan Oyunu videolarını düşündü. Hiçbirinde Ethan yoktu. Şakayı ne zaman yapmışlardı ki? Ethan neden

ona söylememişti?

"Teknik olarak tekrar olur, evet," dedi Laurel, düşünceyle dudaklarına vurarak. "Ama sana yaptığımız şakayı mahvettiği için ondan intikam alamamıştık, Sutton." Charlotte, Madeline ve Laurel'ın; Sutton'ın gözlerini bağlayarak tuhaf bir boğulma videosu –Emma'nın ta en başta Sutton'ı aramaya başlamasını sağlayan video– çektikleri gece Ethan'ın onlara rast geldiği geceden bahsediyordu. Çocuk, Sutton'ın başına çok kötü bir şey geldiğini sanıp araya girmişti. Daha sonra Emma'ya, Sutton'ın şakaya hiçbir şey olmamış gibi güldüğünü söylemişti. "Şakanın kendisinin farklı olduğundan emin oluruz."

Madeline ağzına bir üzüm attı. "Aslında Ethan gayet iyi bir kurban. Çok hassas ve emo. Kesin ağlar."

"Tüh tüh," dedi Lili, parmaklarını telefonunun üzerinde uçurarak Twitter'a bir şeyler yazıyordu.

"Bir planlama toplantısı yapmamız lazım," dedi Madeline. "Yarın bizim evde olur mu?"

Emma güçlükle yutkundu. Her şey onun kontrolü dışında, çok hızlı ilerliyor gibiydi. "Ethan'ı rahat bıraksak?" dedi çatlak bir sesle.

Herkes dönüp ona baktı. "Neden Sutton?" diye sordu Laurel. Çok eğlendiği belliydi. "Birileri bizim bilmediğimiz bir sır mı saklıyor yoksa?"

Emma, Sutton'ın arkadaşlarına baktı. Onu bu duruma sokan Laurel'a gücenmişti. Güvenip de Ethan hakkındaki sırrını söylediği tek kişiydi o. Diğerlerinin onu anlayıp anlamayacağından emin olamamıştı çünkü. Ethan'la çıkmak

Sutton'ın hiç ama hiç yapmayacağı bir şeydi; özellikle de Garrett gibi popüler birinden sonra çok tuhaf bir seçimdi. Hem onlara ne diyecekti ki? Zaten Ethan'la aralarında ne olduğundan da emin değildi. Henüz sevgili olmamışlardı.

Emma diyet kolasının kapağını açarken kabarcıkları parmaklarında hissetti. "Ben sır saklamıyorum," dedi rahatça, en kibirli Sutton tonunu takınarak. "Ethan hakkında hiç saklamıyorum." Bu kelimeleri söylemek kalbini acıtmıştı.

"Eh, o zaman bizimle Ethan'a şaka yapmayı sorun etmezsin," dedi Laurel ellerini birbirine vurarak. Sonra bahçenin diğer tarafındaki Ethan'a işaret etti. "Sıradaki kurban Bay Emo Çocuk olacak."

tg: kaktusunx

11

DÖRT KİŞİLİK PARTİ

O gece Laurel'ın son zamanlarda kafayı taktığı hiphop şarkıları koridorun diğer ucundan kulaklarına gelirken Emma işaret ve orta parmaklarını şakaklarına bastırdı. Henderson'daki en iyi arkadaşı Alex'le, Vampire Weekend ya da sözlerinde "bebeğim, bebeğim, bebeğim" geçmeyen herhangi bir şarkı dinleyerek bir gün geçirmek için neler vermezdi. İkiz kardeşinin, Laurel'la aynı berbat müzik zevkine sahip olup olmadığını merak etti.

Bir kere benim müzik zevkim her zaman kusursuzdu. Gittiğim muhteşem konserleri bir kenara not almamış olabilirdim –pek çok konsere gittiğimden emindim– ama radyoda ne zaman Adele, Mumford&Sons ya da Lykke Li çıksa hemen iTunes listeme ekliyordum. Geçmişten gelen şarkı sözleri kulağımda siren sesleri gibiydi.

Emma müziğin arasında Laurel'ın, "Gelemem Caleb," dediğini duydu. "Dedim ya, bu akşam ailecek yemeğe gideceğiz."

Emma bir iç geçirerek kalkıp Sutton'ın dolabına gitti ve Gap mağazasındakilerden daha düzgün katlanmış tişörtleri karıştırdı. Sutton bütün kıyafetlerini çok düzenli yerleştirmişti. Sıranın arasından turkuvaz renkli, kayık yakalı bir tişört çekip kafasından geçiren Emma daha sonra buna uyacak koyu renkli bir kot taytla metalik babet seçti.

"Evet, bence de berbat." Laurel'ın sesi duvarların arasında yankılanıyordu. "Hiç gitmek istemiyorum. Onunla ne kadar az vakit geçirsem o kadar iyi."

Emma, Laurel'ın bahsettiği "o"nun kendisi olduğunu tahmin etti. Tenis antrenmanından sonra Laurel'la eve geldiklerinde Bayan Mercer, ailenin ciddi şekilde bağ kurma ihtiyacı olduğunu –yani Emma ile Laurel'ın savaş baltalarını gömmeleri gerektiğini– ilan etmişti. Bu nedenle Tucson resortlarından birindeki pahalı bir restoran olan Arturo's'a gideceklerdi. Eski hayatında Emma böyle bir restoranda ailesiyle yemek yemek bir kenarda dursun, ancak garson olarak çalışabilirdi. Aslında Bayan Mercer'a özel öpüşün-ve-barışın yemeğine gerek olmadığını söylemeyi diliyordu. Ethan'a şaka yapmayı teklif etmesinden sonra Laurel'la uzlaşmak istediğini pek sanmıyordu.

Laurel'ın odasından bir kahkaha sesi daha geldi. Emma aynadaki yansımasına bakarak tarağını saçlarından geçirdi. Caleb, Laurel'ın Thayer'dan hoşlandığını biliyor muydu? O aptal siyah tişörtle THAYER'I KURTAR masasında oturması

konusunda ne düşünüyordu? Hem acaba Laurel, Sutton ile Thayer hakkında ne biliyor olabilirdi? Kızın yorumunu tekrar hatırladı: *Onun başını belaya soktun! Yine.* Neden bahsediyordu? Emma cevapları nasıl bulacaktı?

Laurel, "Eve geldiğimde seni ararım," deyince Emma'nın düşünceleri bölündü. "Hoşça kal." Müzik aniden kesilerek ikinci katı sessizliğe boğdu. Emma bir çekmecenin açılıp kapanmasını duydu, ardından da Laurel'ın kapısı gıcırdadı. Sutton'ın kapısının önünden bir gölge geçti, sonra Laurel alt kattaki mutfaktan Bayan Mercer'a seslendi.

Aklına birden bir fikir gelince Emma, Sutton'ın yatağından fırlayıp yavaşça koridora çıktı. Laurel'ın kapısı aralık duruyordu ve komodindeki lambanın ışığı halıya düşmüştü. Kızın yukarı gelmediğinden emin olduktan sonra parmak uçlarında odasına doğru gitti ve saniyeler içinde içerideydi. Dilinin içeri girme sesini duyana dek kapıyı çekti.

Laurel'ın odası, beyaz asma salıncak koltuktan, yataktaki mor yastıklara kadar ürkütücü şekilde Sutton'ınkine benziyordu. Emma köpek yavruları takviminin yanına yeni asılmış tenis takımı fotoğraf kolajına baktı. Takvimde EKİM yazıyordu. Laurel tarihlere ödevlerini, tenis maçlarını ve partileri not almıştı.

Duvardaki küf yeşili bir raptiyeyi sessizce ve yavaşça aldı takvim sayfalarını çevirip üç Boxer yavru köpeğinin fotoğrafı olan ağustos ayını açtı. Laurel, ayın ilk haftasını gösteren kutucukların üstüne kalın harflerle AİLE TATİLİ yazmıştı. Emma'nın gözleri otomatik olarak Sutton'ın kaybolduğu 31 Ağustos'a odaklandı. Günün sağ üst köşesine

mavi bir kalp çizmiş, içine kalın çizgiler çekmişti. Öyle ki mürekkep sayfanın derinlerine kadar işlemişti.

Emma kalbe bir süre öylece baktı. Ne anlama geldiğini bilmiyordu tabii. Eylül ayına geçip Nisha Banerjee'nin yaz sonu partisini, okulun ilk gününü ve ilk davetli tenis turnuvasını gösteren tarihlere baktı. Ters bir şey görünmüyordu. Ama sonra ağustos sayfasının arka tarafındaki bir şey dikkatini çekti: Kâğıtta, tam 31 Ağustos'un kutucuğunun arkasına TV harfleri vardı.

Thayer Vega için miydi bu?

Emma'nın kalp atışları hızlandı. Laurel'ın ön tarafa önce TV harflerini yazıp sonra da bunları mavi kalple kapattığı belliydi. Ama neden?

Keşke bilseydim.

"Burada ne arıyorsun?"

Emma takvimi bırakıp döndüğünde Laurel'ın eşikte durduğunu gördü. Kızın dudakları sımsıkı kapalı, eli kalçasındaydı. Odanın karşısına hızla gelip Emma'yı takvimin yanından itti.

Emma bir bahane bulmaya çabalıyordu. "Haverford maçı," dedi, iki hafta sonraki cumayı işaret ederek. "Tarihine bakmak istemiştim."

Laurel bir şeyin yerinden gidip gitmediğini kontrol edermiş gibi masasına doğru baktı. "Kapıyı kapatıp da mı bakıyorsun?"

Kısa bir an geçti, sonra Emma omuzlarını dikleştirdi. "Ne paranoyaksın," dedi sertçe, içindeki Sutton'ı çağırarak. "Kapı klima yüzünden kapanmış olmalı."

Laurel başka bir şey diyecekmiş gibi oldu ama sonra alt kattan Bayan Mercer'ın sesi geldi. "Kızlar! Çıkmamız gerek!"

"Geliyoruz!" diye bağırdı Emma neşeyle, yanlış bir şey yapmamış gibi. Laurel'ın yanından geçerken özgüvenli, suçsuz ve ilgisiz görünmeye çalıştı ama kızın gözlerini sırtında hissedebiliyordu.

Ben de aynı şeyi hissediyordum. Laurel'ın, Emma'nın yalanını yutmadığı belliydi.

En alt basamakta bekleyen Bayan Mercer, BlackBerry'sini kontrol ediyordu. "Çok hoş görünüyorsunuz," dedi hevesle. Ama fazla hevesliydi. Emma onun bu akşamın sonunda hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordu.

Bay Mercer köşeyi dönüp elindeki anahtarları salladı. Hastane önlüğünü çıkarıp buruşuk olmayan haki renkli bir pantolon ve somon rengi gömlek giymişti. Ama gözleri yorgun bakıyordu ve saçları karmakarışıktı. "Hazır mısınız?" dedi soluk soluğa.

"Hazırız," dedi Bayan Mercer. Laurel suratını asarak kollarını göğsünde birleştirdi. Emma omuz silkmekle yetindi.

Bay Mercer'ın SUV'sine bindiler. Emma, Sutton'ın annesinin arkasındaki koltuğa yerleşirken babasının dikiz aynasından kendisine baktığını gördü ve hemen kafasını eğdi. Koridorda birkaç kez karşılaşmaları dışında cumartesi sabahından beri adamla konuşmamıştı. Bay Mercer sürekli hastanedeydi zaten. Ama şimdi ona sanki bir şey sakladığını biliyormuş gibi bakıyordu.

O, vitesi geriye takıp caddeye çıkarken Bayan Mercer çantasından altın rengi bir ayna çıkarıp leylak rengi ruj sürdü.

"Ekim ayının sonuna göre hava oldukça tuhaf," dedi. "Yağmura en son ne zaman bu kadar ihtiyacımız oldu hatırlamıyorum."

Kimse cevap vermedi.

Bayan Mercer boğazını temizleyip tekrar denedi. "Partin için çok iyi bir Meksikalı sokak grubu buldum, hayatım," dedi elini kocasının koluna koyarak. "Desert Müzesi yardım balosunda ne kadar harikaydılar, hatırlıyor musun?"

"Harika," dedi Bay Mercer donuk bir sesle. Onun da aile yemeği havasında olmadığı belliydi.

Bayan Mercer yenilgiye uğramış gibi sustu.

Hepsinin buz gibi bir sessizliğe gömülmesini izledim. Bu manzarada bana tanıdık gelen bir şeyler vardı. Ebeveynlerimin, Laurel'la benim arkadaş olmamız için kaç kez uğraştıklarını merak ettim. Onunla bir zamanlar yakındık; aile tatillerinde anne babamızı gözetlediğimizi, bodrumda benim uydurduğum Podyum Mankeni adlı oyunu oynadığımızı, hatta Laurel'a tenis raketini nasıl tutup düzgünce nasıl el arkası vuruş yapacağını öğrettiğimi hatırlıyordum. Ama yıllar içinde bir şeyler olmuştu ve ben Laurel'ı itmeye başlamıştım. Bunun bir sebebi kıskançlık olabilirdi; sonuçta ben evlatlıkken Laurel öz çocuktu. Onu daha çok sevmelerinden korkuyordum. Belki de Laurel sadece benim yaptıklarıma tepki gösteriyordu. Birbirimizle neredeyse hiç konuşmadan geçirdiğimiz dönemlerimizdeyse her şey çığ gibi büyümüştü.

On beş dakika ve sıfır konuşmanın ardından Bay Mercer, SUV'yi bir hız tümseğinden geçirip resortun otoparkına çekti. İçine ARTURO'S yazılmış küçük bir mağara Noel ışık-

larıyla aydınlatılmıştı. Ön girişin dışında takım elbiseli bir adam BlackBerry'sini kulağına dayamış konuşurken yanındaki kadın sarı saçlarıyla oynuyordu. Koyu renkli pantolon ve tertemiz beyaz gömlek giymiş iki garson, uzun ve ince bir kaktüsün yanında sigara molasındaydı.

Emma, Sutton'ın ailesinin peşinden, sarı ve mor renkli minik çiçeklerin olduğu bir bahçeden geçti. İçeride kerpiç duvarlar, koyu renkli ahşap pencereler vardı. Tavanın tahta kirişlerinin üstü örtülmemişti. Minyatür hoparlörlerden klasik müzik yükseliyordu. Salon insanlarla doluydu ve garsonlar çok güzel görünen koyun ızgaralar, biftekler ve ıstakozlarla dolu tabaklarla oradan oraya gidiyorlardı.

Koyu gri takım elbise giymiş, incecik bıyıklı başgarson rezervasyonlarını kontrol ettikten sonra onları masalarına götürdü. Salonda ilerlerken Emma kendisini oraya ait hissetmediği için sırtını biraz daha dikleştirmeye çalıştı.

"Ne kadar hoş," diye şakıdı Bayan Mercer, oturup kalın kartondan şarap menüsüne bakmaya başlarken. "Değil mi kızlar?"

Emma onay verir gibi mırıldandı. Ama Laurel'ın bakışları salonun diğer ucundaki bir şeyde, daha doğrusu birindeydi. "Bir ziyaretçin olacak gibi, Sutton," dedi pis pis.

Emma kafasını kaldırdığında açılı çeneli, kısa sarı saçlı bir çocuğun masalarına doğru geldiğini gördü. Bu, Sutton'ın eski sevgilisi Garrett'tı. Ve hiç mutlu görünmüyordu.

"Merhaba, Garrett!" dedi Bayan Mercer, dudakları titreyerek. Emma'ya endişeli bir bakış attı. Emma oturduğu yerde kıpırdandı. Sutton'ın babasına, Garrett'la artık çık-

madıklarını söylemişti. Adamın bundan Bayan Mercer'a bahsettiğine şüphe yoktu. Ama cuma günkü okul balosunda Garrett'ın ona asıldığını bilmiyorlardı. Aslında çocuk o gün biraz... saldırganca davranmıştı.

"Merhaba Bay ve Bayan Mercer." Garrett, Sutton'ın anne babasına kibarca kafasıyla selam verdikten sonra Emma'ya döndü. "Bir dakika konuşabilir miyiz?" Gözleriyle restoranın arka tarafındaki küçük koridoru işaret etti. Yalnız konuşmak istediği belliydi.

"Şey, ailemle birlikteyim," dedi Emma, Sutton'ın annesine sokularak. "Sipariş vermek üzereydik."

"Hızlıca bir şey soracağım," dedi Garrett. Sesi tatlıydı ama gözleri soğuk ve kurnazca bakıyordu. Emma birden ne soracağını anladı: Thayer'ın, Sutton'ın odasına girdiğini o da kesin duymuştu. Emma'nın ondan ayrılması Garrett'ı şok etmişti ve çocuk, aldatıldığından emindi. Onu, kendisinden habersiz Thayer'la görüşmekle suçlayacağına şüphe yoktu. Belki de Sutton bunu gerçekten yapıyordu.

Garrett'ın Abercrombie marka gömleğiyle haki renkli pantolonunu incelerken onunla yürüyüşlerde, bisiklet gezilerinde ve parktaki pikniklerde eğlenceli zamanlar geçirdiğimizi hissedebiliyordum. Bir noktada, o erkek arkadaşım olduğu için çok mutlu olduğumdan da emindim. Ama ne olmuştu da onun yerine Thayer'ı seçmiştim acaba? Geçen hatırladığım anıyı; Garrett'ı aldatmanın verdiği suçluluk duygusuyla Thayer'ı öpmenin heyecanını tekrar düşündüm. Garrett hakkımda yanılmıyordu; onu aldatıyordum. Kızgın olmaya hakkı vardı.

"Üzgünüm," dedi Emma. "Daha yeni oturdum."

"Tamam, istersen burada sorabilirim," dedi Garrett meydan okur gibi, ellerini kalçalarına dayayarak. Mercer'lara bir bakış attı. "Dün karakol ziyaretinin nasıl geçtiğini sormak istemiştim Sutton."

Emma'nın tüyleri diken diken oldu. Garrett bunu nereden biliyordu? Mercer'lar gerildiler. "Karakola mı gittin?" dedi Bayan Mercer. "Bize niye söylemedin?"

Garrett şaşırmış gibi yaptı. "Ah!" dedi. "Onlara söylersin diye düşünmüştüm. Ben sizi yalnız bırakayım." Dönüp köşedeki anne babasının yanına gitti.

Emma yanaklarının kızardığını hissederek Sutton'ın ebeveynlerine döndü. Quinlan'la görüşmek için karakola gittiğini öğrenmemelerini ummuştu.

"Yine başın belaya mı girdi?" diye sordu Bayan Mercer. Kalbi kırılmış gibiydi. Geçen hafta mağaza hırsızlığı nedeniyle kızını paylamak için karakola gittiği zamanı hatırladığına şüphe yoktu.

"Eminim Thayer'ı görmeye gitmiştir," dedi Laurel kin dolu bir sesle.

"Başım belaya girmedi," dedi Emma sesini yükselterek. "Thayer'ı görmeye de gitmedim. Quinlan çağırdığı için gittim sadece. Size söylemek istemedim çünkü önemli değildi."

"Tabii, tabii," dedi Laurel bıyık altından. "Öyle iyi bir evlatsın ki. Annemlere her şeyi söylersin zaten."

Emma ona bir bakış attı. "Peki ya sen? Sen onlara Thayer'ı Kurtar kampanyandan söz ettin mi? Kefaleti için öğrencilerden yardım istediğini?"

Bay Mercer dehşet içinde ona döndüğünde Laurel'ın yüzü kızardı. "Siyasal bilgiler dersim için projem bu benim," dedi hemen. "Dilekçelerin hukuku nasıl etkilediğini öğreniyorduk ve bunu uygulamaya dökmemiz gerekiyordu."

"Evine gizlice girip kız kardeşinin ödünü patlatan bir çocuğu serbest bıraktırmak dışında bir şey seçebilirdin," dedi Bay Mercer sertçe. Sonra bir elini kaldırdı. "Buna birazdan döneceğiz. Sen karakola neden gittin Sutton? Thayer'la ilgili bir şey miydi?" Öne eğilerek gözlerini Emma'ya dikti. Emma içinin korkuyla dolduğunu hissetti. Adam, Thayer'ı Sutton'ın odasında bulduğu gece göründüğü kadar öfkeli görünüyordu.

"Ben..." diye başladı Emma ama ne diyeceğini bilemiyordu.

Bir garson kız arkalarında belirdi ama sonra aile üyelerinin yüzlerini fark edince elini saygıyla sallayıp mutfağa döndü. Yüz ifadesi yumuşayan Bay Mercer avuçlarını masaya dayadı. "Eee, Sutton," dedi daha ılımlı bir sesle. "Lütfen söyle. Kızmayacağız. Sadece endişeliyiz. Thayer sorunlu bir çocuk. Normal bir insan evinden kaçıp sonra da gizlice odana girmezdi. Biz sadece senin güvende olmanı istiyoruz."

Emma kafasını eğdi. Kalp atışları yavaşlamıştı. Sutton'ın babası geçen hafta ona motosikleti üzerinde çalışırken yardım ettiğinde olduğu gibi nazik ama korumacı bir sesle konuşuyordu. Sadece iyi bir ebeveyn olmaya çalışıyordu. Yine de Emma'nın karakolda olanları söylemesinin imkânı yoktu.

"Mağaza hırsızlığı konusunda bazı evrakları imzalamaya

gitmiştim," dedi hızlıca düşünerek. "Başka bir şey olmadı. Garrett başımı derde sokmaya çalışıyor çünkü ayrıldığımız için kızgın. Bu meseleyi çok fazla büyütüyorsunuz." Titreyen ellerini masanın altına saklarken hikâyesine inanmış olmalarını umuyordu. Bay Mercer ona öylece bakarken Bayan Mercer leylak rengi dudağını ısırdı. Duyduklarının tek kelimesine inanmadığı aşikâr olan Laurel burnunu çekti. Ama Mercer'lar sonunda iç çekip omuz silktiler. "Bir daha karakola gidersen bize haber verirsin," dedi Bayan Mercer sakince.

Bay Mercer, "Bir daha olmamasını umalım," dedi tersçe. Gözlerinin arasında bir kırışıklık belirmişti.

Emma rahatsızca kafasını çevirince bakışları Garrett ile ailesinin oturduğu yere kaydı. O anda çocuk da ona doğru dönüp pis pis sırıttı. Pislik, diye düşündü Emma. Bu akşam Thayer meselesinin açılmasını hiç istemiyordu. Ama ailesine döndüğünde şarap listesinden Shiraz mı yoksa Malbec mi sipariş vereceklerini konuşmaya başladıklarını gördü. Şimdilik paçayı sıyırmıştı.

Gerçekten de sıyırmış mıydı? Laurel'ın masanın karşısından Emma'ya nasıl dik dik baktığını fark ettim. Takviminde, öldüğüm gecenin tarihine yazdığı harfleri de unutamıyordum. TV.

Laurel bir şey biliyordu. Çok geç olmadan Emma'nın bunu çözmesini umuyordum.

12

BEN BİR KADINIM, KÜKREMEMİ DİNLEYİN

Ertesi gün Emma, Hollier'ın otoparkında zalim Tucson güneşinin altında yanarak dikilirken kızlar futbol takımı uzaktaki tozlu sahada koşturuyorlardı. Emma bu kızların nasıl fenalık geçirmediğini merak etti; sıcaklık 43 derece falan olmalıydı. Kendisi otuz dakikalık tenis antrenmanının ardından serumla su alması gerektiğini hissediyordu.

Bu gibi yakıcı tenis antrenmanlarını hatırlıyordum. Ama ne tuhaf ki Emma'nın yanında süzülürken ne sıcağı ne de soğuğu hissediyordum. Hiçbir his yoktu. Kulağa garip gelebilirdi ama bir kez daha terlemeyi ve soluksuz kalmayı hissetmek isterdim. Hayatta olmanın bu yanlarını da özlüyor olmam beni şaşırtıyordu.

Bir korna sesi duyuldu ve Charlotte gümüş renkli Mer-

cedes'ini kaldırımın kenarına çekti. "Hadi bin, sürtük," diye seslendi camdan.

"Almaya geldiğin için sağ ol," dedi Emma, tenis eşyalarıyla çantasını arka koltuğa atarken. "Uyuz kardeşim beni buraya terk etti." Şaka planlaması için Madeline'ın evinde buluşacaklardı ama Laurel tenisten sonra Emma'yı beklemeden ortadan kaybolmuştu. Neyse ki Charlotte henüz okuldan çıkmamıştı. Gerçi Emma bu toplantıya gitmemek için her şeyi yapardı. Ethan'ı küçük düşürmek yapmak isteyeceği son şeydi. Bugün koridorlarda onu gördüğünde kendisini berbat hissetmişti ve ondan bir şey sakladığını anladığından emindi. Kendisini ortada kalmış hissediyordu. Eğer Ethan'a neler döndüğünü anlatarak şakayı mahvederse Sutton'ın arkadaşları onu asla affetmezdi. Ama söylemezse de Ethan'ı sonsuza dek kaybedebilirdi.

Emma biner binmez Charlotte gaza basınca araba park alanından fırlayıp otobana yöneldi. Dakikalar içinde upuzun çölün yanında ilerliyorlardı. 1950'lerden kalmaya benzeyen bir dondurmacının, Starbucks'ın ve video dükkânının önünden geçtiler. Charlotte direksiyonu sağa kırıp tanıdık bir siteye girerken Emma arabayı süren kendisi olmadığı için memnundu. Vega'ların evine sadece bir kez, Twitter İkizleri'ne yapılacak şakayı planlamak için gelmişti ve nerede olduğunu tam olarak hatırlamıyordu. Bunca zamandır Sutton'ın arabasının kayıp olmasının tek avantajı buydu. Eğer Tucson'da yolunu bulamadığını öğrenseler onu akıl hastanesine kapatırlardı çünkü.

Orange Grove'daki bir kırmızı ışıkta beklerlerken radyo-

da yerel haberler başladı. "Tucson, bu yaz kaybolan Thayer Vega'nın dönüş haberiyle çalkalanıyor," dedi kadın muhabir. Emma koltuğunda sırtını dikleştirirken keskin bir nefes almamak için kendisini tuttu.

"Bay Vega, cumartesi sabahı kız arkadaşı olduğu iddia edilen bir kızın evine girdikten sonra haneye tecavüz, polise direnme ve gizli silah taşıma suçlarından içeri alındı ve kefalet ücreti on beş bin dolar olarak belirlendi," diye devam etti muhabir. "Ancak davaya atanan avukat Geoffrey Rogers cezayı kaldırtacağından emin."

Stereo hoparlörlerden kalın bir erkek sesi yükseldi. "Müvekkilim henüz reşit değil, ona yetişkinmiş gibi davranılmamalı," dedi Thayer'ın avukatı. "Bu, müvekkilimle Tucson polis gücünden biri arasındaki husumetle alakalı."

"Husumet mi?" dedi Emma kendisini tutamadan.

Charlotte ona baktı. "Evet, Thayer'la Quinlan arasındaki husumet. O adamın Thayer'ı bulmak için düzenlenen kampanyada başı çektiğini unuttun mu? Thayer'ı kafaya takmış, bulamadığı için öfkeden deliye dönmüştü. Herkes bu yüzden şimdi Thayer'ı böyle sert cezalandırdığını söylüyor. Onun tutuklanmaya direndiğini de Quinlan uydurmuş."

Emma kaşlarını kaldırdı. Ya söylenenler doğruysa? Ya avukatı Thayer'ı duruşmadan önce hapisten çıkartabilirse? O zaman neler olacağını düşünmek bile istemiyordu.

"Laurel sana çok kızgın, ha?" diye sordu Charlotte.

Emma kafa salladı. "Thayer'ın hapiste olmasının benim suçum olduğunu söylüyor."

"Evet," dedi Charlotte tarafsız bir sesle. Yüz ifadesi de

hiçbir şey belli etmiyordu. Emma onun Thayer meselesinde hangi tarafta olduğunu merak etti. Madeline ve Laurel, Emma'yı suçladıklarında Charlotte onu savunmuştu. Ama bugün Emma onun Thayer'ı Kurtar dilekçesine imza attığını da görmüştü. Belki de her iki tarafta da durmak istiyordu.

"Sence bu Thayer meselesi Mads'i nasıl etkiliyor?" diye sordu Emma gelişigüzel bir biçimde, ağzına çilekli şeker atarken. "Ben sorsam söylemez." Son zamanlarda Charlotte onunla daha çok vakit geçiriyordu; belki de Madeline'ın ona anlattığı bir şeyler Emma'nın, Sutton ile Thayer'ın ilişkisini çözmesine yardımcı olurdu.

Charlotte gözlerini yoldan ayırmadı. "Mutlu olmadığı kesin. Babası da her zamankinden daha pislikmiş. Evde gergin bir hava varmış."

"Sence o... bir şey saklıyor olabilir mi?" diye sordu Emma şekeri dişlerinin arasında kırarken.

"Hangi konuda?"

Güzel soru, diye düşündü Emma. Karanlıkta elini sallayıp bir şeyler tutmaya çalışıyor gibiydi. "Thayer konusunda. Bunca zamandır nerede olduğu konusunda."

Charlotte bakışlarını yoldan ayırıp inanamıyormuş gibi Emma'ya baktı. "Mads de aynı şeyi senin hakkında düşünüyor."

Emma güçlükle yutkundu; nasıl karşılık vereceğinden emin değildi. Sutton, Thayer'ın nereye gittiğini biliyor muydu?

Bilmediğimi hissediyordum. Biliyor olsaydım Thayer'a sakladığı sırlar hakkında bir sürü soru sormazdım.

Ortaokul çağında görünen iki çocuk, Madeline'ların evi-

nin yanındaki garaj yolunda kurulmuş rampada kayak yapıyordu. Anneleriyse kollarını göğsünde kavuşturmuş, hoşnutsuz bir ifadeyle onlara bakıyordu.

Charlotte sonunda omuz silkti. "Madeline'ın bir şey sakladığını öğrensem şaşırmam."

"Neden?" diye sordu Emma fazla hevesli görünmemeye çalışarak.

"Çünkü." Charlotte arabasını park edip parmaklarını aralarındaki konsola dayadı. "Vega ailesindeki herkesin sırları vardır."

Emma başka bir şey soramadan Charlotte arabadan inip kot mini eteğini düzeltti ve eve doğru yürümeye başladı. Emma da inip onun peşinden Vega'ların ön kapısına gitti. Zili çalmak için elini kaldırdığında Charlotte, "Gerek yok," deyip büyük, siyah çantasını karıştırmaya başladı. "Anahtar yanımda." Çarpık görünümlü minyatür bir bebeğin olduğu anahtarlığı çantasından çıkarıp bronz renkli anahtarı işaret ve baş parmaklarının arasında tuttu.

"Sende Vega'ların anahtarı mı var?" diye sordu Emma olduğu yerde durarak.

Charlotte ona tuhaf bir şekilde baktı. "Şey, evet. Sekizinci sınıftan beri. Sizinki de var. Sende de bizim evin anahtarı var, amnezi hastası." Kaşlarını çattı. "Anahtarımı kaybetmedin, değil mi? Öyleyse babam kafayı yer. Bütün kilitleri değiştirmek zorunda kalır."

"Hayır, hâlâ bende," dedi Emma, anahtarın nerede olduğuna dair hiçbir fikri olmasa da. O anda kafasında bir ampul yandı. Birkaç hafta önce Charlotte'ların evinde kendisini

boğmaya çalışan kişi gelmişti aklına. İlk başta bu kişinin Sutton'ın arkadaşlarından biri olduğunu düşünmüştü; alarm kapatıldığı için bunu yapan ya evden biri ya da kodu bilen biri olmalıydı. Thayer, Madeline'ın anahtarını çalmış olabilir miydi? Ya da alarm kodunu biliyor da olabilirdi.

"Ama alarm kodunu tekrar söyler misin?" Emma bu sorgulamayı daha nereye kadar götürebileceğini düşünürken kalbinin hızlandığını hissetti. "Kolay bir şey, değil mi? 1-2-3-4 müydü?" Belki de Thayer kodu tahmin etmişti.

Charlotte alaycı bir nefes verdi. "Hangi gezegende yaşıyorsun sen? 2-9-3-7. Telefonuna yaz da bana iki haftada bir sorup durma. Madeline not aldı, artık hiç sormuyor."

"Alarm kodunuz Madeline'ın telefonunda var mı?" dedi Emma. "Bu hiç güvenli görünmüyor." Kalp atışları daha da hızlanmıştı. Bu çok büyük bir şeydi. Thayer, Madeline'daki anahtarı çalmakla kalmamış, aynı zamanda telefonundan alarm kodunu da öğrenmiş olabilirdi. Charlotte'ların mutfağında boğazını saran güçlü elleri, işin peşini bırakmasını söyleyen fısıltıyı düşündü. Bu eller bir erkeğe ait gibiydi. O ses de cumartesi sabahı Sutton'ın odasında onunla konuşan ses olabilirdi.

Bunun doğru olup olmadığını merak ediyordum. Birlikte çıktığımız yürüyüşü düşündüm. Thayer en taşlı yollarda ve dik bayırlarda kolayca ilerlemiş, hep ona yetişmemi beklemişti. Charlotte'un evine gizlice girmek ya da okuldaki kirişlere tırmanıp Emma'nın kafasına düşecek bir lamba yerleştirmek onun için zor olmazdı. Öldüğüm gece Thayer'la Sabino Kanyonu'nda yalnız oluşumuzu düşündüm. Ya beni küçüklüğümden beri babamla geldiğim uçurumdan aşağı ittiyse?

Charlotte, Madeline'ın evinin kapısını açtı ve birlikte antreye adım attılar. İçeride karışık çiçek ve Meksika yemeği kokusu vardı. Tory Burch babetler ve Boutique 9 topuklu ayakkabılar dolaba sıralanmıştı. Duvara yaslanmış küçük konsolun üzerinde birkaç fotoğraf duruyordu. Biri Bay ve Bayan Vega'nın düğün fotoğrafıydı. Bir diğerinde bir tütü ve pisi pisi giymiş küçük Madeline vardı. Emma eksik bir şey hissederek kaşlarını çattı. Buraya son geldiğinde konsolda Thayer'ın da bir fotoğrafı olduğundan emindi. Vega'lar fotoğrafı kaldırmışlar mıydı? Thayer'a dair her şeyi yok mu etmeye çalışıyorlardı? Onun gibi bir oğulları olduğu için utanç mı duyuyorlardı?

Merdivenin tepesinde beliren Lili, "Sonunda," dedi neşeyle, sol bileğine sarılmış siyah deri kuşakları düzeltirken. "Üst kattayız."

Emma ve Charlotte yukarı, Madeline'ın odasına çıktılar. Odada yüksek sesle müzik çalıyor, düz ekran televizyonda The Rachel Zoe Project programı bangır bangır bağırıyordu. Emma, Charlotte ve Lili içeri girdiklerinde Madeline, Gabby ve Laurel ellerindeki dergilerden kafalarını kaldırdılar. Ahşap zemine yığılmış eski Vogue ve W sayıları mini kuleler oluşturmuştu. Kahverengi perdeler kenara çekilip uzaktaki Catalina Dağları manzarası açılmıştı. Açık şeftali rengi duvarlarda çeşitli pozlardaki balerinlerin posterleri, bir de Madeline ile Thayer'ın kayak gezisinde çekilmiş fotoğrafı asılıydı.

Emma bakışlarını fotoğraftan ayıramıyordu. Thayer'ın derin gözleri sanki yalnızca ona dik dik bakıyor gibiydi.

Laurel, Madeline'ın yatağının altında *Cosmopolitan*'ın eski bir sayısını bulup "Erkeğinizi Bir Kaplan Gibi Kükretmenin Yolları" başlıklı yazıyı açtı. "Bu yazıları kim yazıyor acaba?" dedi gözlerini devirerek.

"Bir dakika!" Charlotte bakmak için ona doğru eğildi. "Ben erkeğimi bir kaplan gibi kükretmenin yollarını öğrenmek istiyorum!" Gözlerini kısıp dudaklarını seksi bir şekilde büzdü.

Laurel koyu yeşil Essie oje şişesini sallayıp ayak parmaklarının arasına koyu pembe süngerler yerleştirdi. "Acaba Ethan Landry'yi ne kükretir?" dedi fesatlıkla.

Emma midesinin altüst olduğunu hissetti.

Lili sırtını dikleştirip Gabby'ye baktı. Gözleri kocaman açılan Gabby kafasını salladı. "Dün gece Gabby'yle birlikte ilk resmi şakamız için fikirler ürettik," dedi Lili, saygıyla Emma'ya bakarak. *Tabii*, diye düşündü Emma. *Benim Sutton olduğumu düşünüyor. Şaka fikirlerini söyleyip onayımı bekleyecek.*

Ne kadar güçlü olduğumu uzaktan, bir ruh olarak izlemek oldukça ilginçti. Ne kadar çok öneriyi geri çevirdiğimi, canım istemediği için kaç buluşmayı iptal ettiğimi ve yalnızca benim planımla geçirdiğimiz akşamları hatırlıyordum. Sonuçta benim fikirlerim en iyisiydi. Ve herkes bunu biliyordu.

Emma dişlerini birbirine bastırıp Sutton'ın gücünü kendi avantajına kullanmaya karar verdi. Havlar gibi bir kahkaha atıp kafasını yana yatırdı. "İyi denemeydi," dedi buz gibi bir sesle. "Ama Yalan Oyunu'nda çömezlerden öneri kabul edilmiyor."

"Aynen, izleyip öğrenin kızlar." Charlotte elindeki dergiyi kapatıp doğruldu. "Eee, Ethan'ın nelerden hoşlandığını bilen var mı?"

Laurel'ın yüzünden bir gülümseme geçti. "Sutton biliyor, değil mi kardeşim?"

Emma'nın boğazı düğümlendi.

Kızlar ona döndüler. "Sen Ethan Landry'nin nelerden hoşlandığını nereden biliyorsun?" diye sordu Madeline inanamazmış gibi.

"Bilmiyorum," dedi Emma sertçe, Laurel'a pis bir bakış atarak.

"Biliyorsun tabii ki de," dedi Laurel neşeyle. Madeline'ın yatağındaki bir oyuncak köpeği alıp kollarıyla sardı. "Bu kadar alçakgönüllü olma kardeşim. Sen tüm kirli çamaşırları bilirsin." Kızlara döndü. "Sutton geçen hafta sonu bana Ethan'ın şehir merkezindeki Kulüp Congress'teki şiir gecelerine katıldığını söylemişti."

"Sana bunu söylemedim!" diye bağırdı Emma göğsü alevlenirken. Ethan'la şiir gecesini ne zaman konuştuklarını hatırlamaya çalıştı. Sonra aklına geldi. Cumartesi günü parkta konuşmuşlardı. Demek Laurel gerçekten onları gizlice dinlemişti. Başka neler duymuştu acaba?

"Tabii ki de şiirle ilgileniyordur." Charlotte gözlerini devirdi. "Bütün emo çocuklar şiirle ilgilenir." Telefonunu çıkarıp Google'ı açtı ve bir süre sonra bir bağırış kopardı. "İşte burada! Ethan Landry, yarışmada dördüncü yarışmacı. Bu konuda harika bir şaka yapabiliriz!"

Madeline ona yanaştı. "Seyircilerin arasında oturup onu yuhalayacak ve domates fırlatacak kişiler kiralayabiliriz."

"Seyircilerin arasına sahte bir editör yerleştirsek?" dedi Lili soluk soluğa. "Ethan'ın çalışmasını çok beğendiğini, yayımlamak istediğini söyleyebilir. Ama Ethan'ın yayıncıyla buluşmak için New York'a gitmesi şartıyla. Oraya gittiğindeyse onunla ilgili bir şey bilmediklerini söylerler!"

Gabby gözlerini kocaman açarak kafasını salladı. "Kendisini tam bir ezik gibi hisseder."

"Ya da..." dedi Laurel öncü edasıyla, kaşlarını oynatarak. "Evine gizlice girip birkaç şiirini çalabilir ve sahte isimle internette yayımlayabiliriz. Şiirlerini okumaya çıktığındaysa sahte gerçek şair çıkıp onu çalışmalarını çalmakla suçlar. Şiirleri yarışma gecesinden iki hafta önce yayımladığını gösterdiğinde Ethan çok fena küçük düşer."

"Bu dâhice!" diye bağırdı Charlotte. "Biz de hepsini videoya alıp YouTube'da paylaşırız!"

Madeline, Laurel'la beşlik çakmak için elini kaldırdı. "Çok zekice."

Gabby sahnede Shakespeare monoloğu okuyacakmış gibi dramatik hareketler yaptı. "Güller kırmızıdır, menekşeler mavi, şakanın kurbanı sensin Ethan Landry!"

Laurel dönüp Emma'ya baktı. "Sen ne düşünüyorsun Sutton?"

Emma'nın bütün vücudu yanıyordu. Yüz ifadesini görmesinler diye kafasını çevirip duvardaki bir Degas resimlerinden birine bakmaya başladı. Varlığının her bir parçası bu şakayı sonlandırmak istiyordu ama nasıl yapacağını bilemiyordu. Yerinde Sutton olsaydı mutlaka bilirdi. Herkese haddini bildirecek bir yorum yapardı kesin. Emma kendisini eskiden olduğu gibi dili tutulan, uysal ve zayıf biri gibi hissetmişti.

"Şey, benim tuvalete gitmem lazım," deyip ayağa kalktı ve koridora koştu. Madeline'ın odasında bir dakika daha kalırsa gözyaşlarına boğulabilirdi.

Elini duvarlara sürterek bej halı döşeli koridorda ilerlemeye başladı. Banyo hangi cehennemdeydi acaba? Karşısına çıkan ilk kapıyı açtı ama çarşaf dolabı olduğunu gördü. İkinci kapının ardındaysa, bilgisayarı ve endüstriyel boyuttaki yazıcısıyla bir ofisti. Hafif aralık duran üçüncü kapının önünden geçerken içeri göz attı. Açık mavi halıları, daha koyu mavi duvarları ve siyah yatak örtüsü olan bir odaydı burası. Duvarlarda futbol posterleri asılıydı ve pencerenin yanındaki rafta parlak kupalar vardı.

Thayer'ın odası.

Emma içinin bir tuhaf olduğunu hissetti. Tabii ya. Bunu daha önce niye düşünememişti? Eğer Sutton ile Thayer'ın gizli bir ilişkisi varsa o halde bu odada kanıt bulunabilirdi.

Omzunun üstünden hızlı bir bakış attıktan sonra kapıyı itip parmak uçlarında içeri girdi. Masanın üstüne düzgün bir yığın halinde kitaplar konmuştu. Hiçbir yerde ne bir toz ne bir pislik görünüyordu. Deri döşemeli döner bir sandalye koyu ahşaptan masanın önünde duruyordu. Duvarda asılı Arizona Diamondbacks takviminin sayfalarını çevirmeye kimse zahmet etmemişti; kalın HAZİRAN yazısının üstündeki formalı oyuncu sopasını topa vurmak üzereyken fotoğraflanmıştı. Thayer kaybolduğunda bu odanın polisler tarafından –Quinlan tarafından– etraflıca arandığı belliydi. Emma parmak uçlarını müzik setinde gezdirdi. Bir iPod'u alıp tekrar bıraktı.

O anda iPod'u ve müzik setini görmek zihnimi açtı sanki. Kendimi Thayer'ın odasında, bu iPod'daki bir Arcade Fire şarkısını dinlerken görüyorum. Halının üstünde yanımda uzanan Thayer parmaklarını dizimde gezdiriyor. Halının ipleri çıplak bacaklarımın arkalarını gıdıklıyor. Uzanıp Thayer'ın açık yeşil tişörtünün ucunu kaldırarak altındaki sert karın kaslarını ortaya çıkarıyorum. Thayer çenemi avuçlarının arasına alıp öne doğru uzanıyor. Dudakları benimkileri bulduğunda tüm vücudumun yandığını hissediyorum. O sırada bir kapı gıcırdayarak açılıyor. Bir an için donakalıyoruz, sonra birbirimizden ayrılıp arka merdivenden gizlice inerek oturma odasına giriyoruz. Tam o anda antreden geçmekte olan Bay Vega şüpheli gözlerle bize bakarken anı solup gidiyor.

Emma odada dolaşıp ellerini yataktaki yastıkların altında gezdirdi, çalışma masasının çekmecelerini inceledi ve kafasını neredeyse boş olan dolabın içine uzattı. Oda bir otel odası kadar boştu. Sıra dışı bir şey de yoktu. Sutton'ın burada bırakmış olabileceği bir ruj görünmüyordu ortalarda. Mantar panoda fotoğrafı yoktu. Thayer'ın Sutton'la bir ilişkisi varsa bile bunu gizli tutmuş olmalıydı.

Ama sonra birden bir şey gözüne çarptı. Raftaki polisiye romanların hemen yanında yıpranmış, soluk sarı bir kitap duruyordu. Emma, kapağında *Ormandaki Küçük Ev* yazan kitaba uzandı. Sutton'da Küçük Ev serisinden bir kitabı olması rastlantısal olsa bile futbol yıldızı sporcu çocuk Thayer'da olması tamamıyla acayipti.

Kitap Emma'ya oldukça hafif geldi. Arkasını çevirdiğin-

de sayfaların yırtıldığını, kitabın içinin boş olduğunu fark etti. Titreyerek elini deliğe soktu ve parmakları bir yığın kâğıtla temas etti. Kâğıtları çıkarırken burnuna gelen çiçeksi kokuyu anında tanıdı. Bu, Sutton'ın şifonyerinin üstünde duran, altın yaldızlı etiketinde *ANNICK* yazılı, pahalı görünümlü şişedeki kokuydu. Emma da bu parfümden sıkıyordu.

Katlanmış kâğıtları titreyen parmaklarıyla açtığında Sutton'ın farklı yuvarlak harfleri karşısına çıktı. *Sevgili Thayer,* diye başlıyordu yazı. *Sürekli seni düşünüyorum... Tekrar buluşmak için sabırsızlanıyorum... Sana çok âşığım...*

Diğer kâğıda baktığında onda da hemen hemen aynı şeylerin yazdığını gördü. Ondan sonraki altı mektupta da benzer şeyler vardı. Hepsi Thayer'a yazılmış ve kocaman bir S harfiyle imzalanmıştı. Sutton her sayfanın üst kısmına tarih atmıştı; mektuplar mart ayında başlayıp haziran ayında Thayer'ın kaybolmasından hemen öncesine kadar devam ediyordu.

Ben de mektuplara bakarak bir bağlantı bulmaya çalıştım ama zihnimde hiçbir şey belirmedi. Bunları ben yazmış olmalıydım. Thayer'la gizli bir ilişki benim için heyecan verici bir şey olmalıydı. Sonuçta risklerle dans eden bir kızdım.

Emma mektupları kapüşonlu kazağının ön cebine tıkıp koridora çıktı ve kapıyı bulduğu gibi hafif aralık bıraktı.

"Sutton?"

Emma korkuyla arkasına döndü. Onun iki katı büyüklüğünde görünen Bay Vega hemen arkasında duruyordu. Siyah saçları jöleyle arkaya yatırılınca alnının ortasındaki V şekilli saç çizgisi ortaya çıkmıştı. Bu haliyle karanlık, duman altı

bir odada kart oyunu oynayacak bir tipe benziyordu. Kaşları çatılınca bronz alnı kırıştı.

Emma'nın, Thayer'ın kapısındaki eline baktı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Şey, banyoya gidiyordum efendim," dedi zayıf bir sesle.

Bay Vega ona öylece bakarken Emma, Sutton'ın mektuplarının cebini kabarttığını düşünerek kollarını göğsünde birleştirdi.

Sonunda adam başka bir kapıya işaret etti. "Misafir banyosu koridorun diğer ucunda."

"Ah, tabii ya!" Emma alnına vurdu. "Tersim döndü. Uzun bir hafta geçirdim de."

Bay Vega dudaklarını büzdü. "Evet. Hepimiz için sınanma vaktiydi." Rahatsızca kıpırdandı. "Aslında hazır seni görmüşken oğlumun davranışları için özür dilemek isterim. Evinize gizlice girdiği için utanç duydum. Ona dersini vereceğimden emin olabilirsin."

Emma, Madeline'ın kolundaki bereleri düşünerek sertçe kafasını salladı. Bay Vega'nın oğluna nasıl ders vermeyi planladığını hayal bile edemiyordu. "Ben artık kızların yanına döneyim," diye mırıldandı.

Ondan uzaklaşmak için hareketlendi ama Bay Vega kolunu tuttu. Yüreği ağzına gelen Emma keskin bir nefes aldı. Ama adam onu hemen bıraktı.

"Lütfen Madeline'a söyler misin bir dakika gelip beni görsün?" dedi kısık sesle.

Emma bir nefes verdi. "Ah, tabii."

Tam yanından ayrılıyordu ki Bay Vega onu yine tuttu. "Bu arada Sutton," dedi.

Emma dönüp kaşlarını kaldırdı.

"Bana hiç efendim demezdin." Dudaklarını iyice bastırıp ince bir çizgi haline getirmişti ve Emma'yı açıkça inceliyordu. "Şimdi başlamaya hacet yok."

"Ah. Tamam, pardon."

Bay Vega onun gözlerine bir süre daha bakıp dikkatlice incelerken Emma ifadesini nötr tutmak için elinden geleni yapıyordu. Sonunda adam dönüp basamaklardan indi. Emma duvara yaslanıp gözlerini kapatarak elini cebindeki kabarıklığa koydu. Neredeyse yakalanıyordu.

Yakalanman an meselesiydi, diye düşündüm.

13

SEVGİLER, S

Bir saat sonra Emma, Laurel'ın arabasında gerginlikle oturuyordu. Laurel onu okulda terk etmiş olabilirdi ama Madeline'lardan eve dönerken onu orada bırakmasının imkânı yoktu. Ama onunla tek kelime bile etmemişti ve sanki lağım kokuyormuş gibi yanında burnunu kırıştırıp duruyordu.

Emma köşedeki, içinde bir market, Big Lots ve başka birkaç dükkân bulunan şerit tipi alışveriş merkezini fark edince direksiyonu tutup aracı sağ şeride yöneltti. Laurel frene asıldı. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Arabayı kenara çekiyorum," dedi Emma otoparkı işaret ederek. "Konuşmamız gerek."

Laurel onu şaşırtarak sinyal verdi ve otoparka girip motoru kapattı. Sonra arabadan inip Emma'yı beklemeden ayaklarını vura vura alışveriş merkezine doğru ilerlemeye

başladı. Emma ona yetiştiğinde Boot Barn adlı bir dükkâna girmişti bile. İçeride deri ve oda parfümü kokuları vardı. Duvarlara kovboy şapkaları dizilmişti ve göz alabildiğine uzanan raflarda kovboy çizmeleri vardı. Hoparlörlerden, genizden gelen sesiyle Ford kamyoneti hakkında şarkı söyleyen bir country şarkıcısının sesi yükseliyordu. Ön kısmına dörtnala giden altın renkli at resimleri işlenmiş bir yelek giymiş fazla kilolu mağaza sahibi tezgâhın arkasından onlara tehditkârca baktı. Tabanca kullanmayı bilen bir tipe benziyordu.

Laurel, omuzlarında gümüş çiviler olan, batılı tarzı siyah bir gömleğin yanına gidince Emma sırıttı. "Onun senin tarzın olduğunu sanmıyorum." Laurel gömleği askıya geri asıp süslü kemer tokalarıyla ilgileniyormuş gibi yaptı. Tokaların çoğu sığır boynuzu şeklindeydi.

"Bu beni görmezden gelme meselen baymaya başladı artık," dedi Emma onun peşinden giderek.

"Beni baymadı," dedi Laurel.

Emma onun en azından birkaç kelime etmesine şükretti. "Bak, Thayer neden benim odama geldi bilmiyorum ve..."

Laurel hışımla dönüp ona baktı. "Ah, gerçekten mi? Cidden bilmiyor musun?" Bakışları Emma'nın beline kaydı. Emma karnını içine çekince Thayer'ın odasında bulduğu mektupların tenine baskı yaptığını hissetti. Laurel orada ne olduğunu biliyormuş gibiydi sanki.

"Cidden bilmiyorum," dedi Emma. "Bu konuda neden bu kadar kızgın olduğunu da bilmiyorum. Keşke bana artık kızgın olmaman için bu durumu nasıl telafi edeceğimi söylesen."

Laurel gözlerini kısarak geriledi. "Şu anda beni korkutuyorsun. Sutton Mercer pişmanlık duymaz. Sutton Mercer hiç kimse için hiçbir şeyi telafi etmez."

"İnsanlar değişir."

Ya da insanlar ölür ve kendilerinden daha nazik olan ikizleri yerlerini alır, diye düşündüm sinirle.

Hoparlörlerden yeni bir country şarkısı yükselmeye başladı; bu seferki güzel ABD hakkındaydı. Laurel dalgınca bir çift pembe çizmeyi alıp tekrar yerine koydu. Yüzü yumuşamış gibiydi.

"İyi. Telafi etmen için bir yol var."

"Nedir?"

Laurel öne eğildi. "Babamdan Thayer'ın cezasını düşürmesini isteyebilirsin. Ya da Thayer'ı senin davet ettiğini Quinlan'a söyleyebilirsin. Bu sayede polisler onu bırakmak zorunda kalır."

"Ama onu ben davet etmedim!" diye karşı çıktı Emma. "Ve babamın arkasından iş çevirip polise yalan söylemeyeceğim."

Laurel öfkeyle üfledi. "Sanki hiç yapmadığın şey."

"Eh, yeni bir sayfa açmaya çalışıyorum. Annemle babamı sürekli kızdırmak istemiyorum artık."

"Tabii, tabii," dedi Laurel alaycılıkla.

Emma öfkeyle ellerini sıkarak tütün rengi halıya baktı. Mağazanın zilleri şıngırdadı ve çiftçi eteği giymiş, acayip görünümlü, uzun boylu bir kız içeri girdi. Üstündeyse, önünde KULÜP CONGRESS ŞİİR YARIŞMASI yazılı bir tişört vardı. Laurel'ın yüz ifadesi değişti; tişörtü o da fark etmişti.

"Bak," dedi Emma, yan gözle kıza bakarak. "Bana kızgınsan, kızgınlığını benden çıkar. Ethan'ı buna sürükleme. Şiir yarışmasını mahvedemeyiz."

Laurel bir an için suçluluk duyuyormuş gibi göründü ama sonra yüzü yine sertleşti. "Kusura bakma kardeşim. Olmaz. Plan çoktan icraata geçti."

"İptal edebiliriz," dedi Emma.

Laurel sırıttı. "Sutton Mercer bir şakayı mı iptal edecek? Bu hiç senin tarzın değil." Çuval bezinden yapılmış, büyücü pelerinine benzeyen şeylerin asılı olduğu askıya dayandı. "Seninle bir anlaşma yapalım hadi. Sen Thayer'ı hapisten kurtar, ben de şakayı durdurayım."

"Bu adil değil ama," diye tısladı Emma.

"Eh, o halde hiç yolu yok." Laurel topukları üzerinde döndü. "Gizli erkek arkadaşını o kadar önemsemiyorsun sanırım, ha? Gerçi bu hiç şaşırtıcı değil. Sen bütün gizli erkek arkadaşlarına bok gibi davranırsın zaten."

Bunu söyledikten sonra Emma'ya bilmiş bir bakış attı ve kapıyı itip güneşe çıktı. Kapı sertçe kapanırken tepesinde şıngırdayan ziller Emma'yla dalga geçiyormuş gibiydi.

Birkaç saat sonra Emma, Sabino Kanyonu'ndaki tanıdık görünümlü bir çiftlik evinin kaldırımına bisikletini bıraktı. Sutton'ın evinden buraya kadar olan on altı kilometrelik bayır yolda bisiklet sürmekten bacakları mahvolmuştu. Alacakaranlık çökmüş ve hava serinlemiş olmasına rağmen üstünden ter akıyordu. Laurel onu bırakmayacağı için bu akşam Ethan'ın evine bu şekilde gelmekten başka çaresi yoktu.

Onu görmek zorundaydı.

Ethan'ın evi, burada Sutton olarak geçirdiği ilk gecede partiye katıldığı Nisha Banerjee'nin evinin hemen yanındaydı. Landry'lerin arazisi, boyanması gereken beyaz bir çitle çevrili küçük bir yerdi. Bahçenin en ucundaki meşe ağacının dallarında serçeler oturuyordu ve güneş, fazla büyümüş çimenlerin üzerine uzun gölgeler düşürmüştü. Kil saksılardaki minik mor çiçekler ön verandaya sıralanmıştı ve sarı boyası soyulmuş sallanan sandalyenin yanında mavi naylona sarılmış üç günlük gazete duruyordu. Bu ev Emma'nın eskiden yaşadığı yerlere on bassa da yine de Mercer'ların beş yatak odalı villasının yanında küçük kalırdı. İnsanın lükse bu kadar çabuk alışması ne tuhaftı.

Evin kapısını sertçe tıklattı. Birkaç saniye sonra yüzü camda beliren Ethan kapının kilidini açarken ona şaşkınca gülümsüyordu.

"Gelmeden önce aramadım, kusura bakma," dedi Emma.

Ethan bir omzunu kaldırdı. "Sorun değil. Annemler evde değiller." Emma geçsin diye kenara çekildi. "İçeri gel."

Emma, açık pembe çiçekli duvar kâğıdı yapıştırılmış uzun koridorda Ethan'ın peşinden giderken mektupları elinde evirip çeviriyordu. Duvarlarda Emma'nın sadece cenaze töreni yapılan yerlerde gördüğü türden çeşitli suluboya gül ve günbatımı resimleri asılıydı. Ethan'ın hiç fotoğrafı yoktu. Evde tuhaf bir koku da vardı; uzun süre kapalı kalmış gibi küf kokuyordu. Kesinlikle hoş bir yer değildi.

Ethan onu küçük, karanlık bir odaya yönlendirdi. "Burası benim odam," dedi elini saçlarından geçirerek. "Belli

zaten," diye ekledi sonra, sanki birden utanmış gibi.

Emma etrafına bakındı. Arkadaş olduklarından beri Ethan'ın odasını merak ediyordu. Yıldız izleme haritaları, teleskop parçaları, eski kimya setleri, sayfaları kıvrılmış not defterleri ve tonlarca şiir kitabı dolu, dağınık bir oda olacağını düşünmüştü. Ama bu odada pırıl pırıldı. Halıda süpürgenin izleri kalmıştı. Komodinin üzerindeki bir çift siyah tırmanma eldiveninin yanında Ethan'la tanıştıkları ilk gün elinde gördüğü deri anı defteri duruyordu. Çalışma masasındaki tek şey eski görünümlü dizüstü bilgisayardı; başka hiçbir şey, bir tükenmez kalem bile yoktu. Yatak öyle düzgün yapılmıştı ki otel denetlemesini tam puanla geçerdi; battaniye sıkıca örtülmüş, iki yastık üstüne konmuştu. Emma bir keresinde Holiday Inn'de çalışmıştı, yastıkları düzgün kabartmadığı için hep müdürlerinden azar işitirdi.

Ethan'a bakıp bu odanın gerçekten ona ait olup olmadığını sormak istedi. Çünkü burasının hiçbir şekilde karakteri yoktu. Ama çocuk öyle tuhaf görünüyordu ki Emma ona daha kötü hissettirmek istemedi. Bunun yerine yatağa oturup cebindeki kâğıtları çıkardı.

"Bugün Thayer'ın odasında bunları buldum," dedi. Mektupları açıp yatağa serdi. "Sutton ona yazmış. Aralarında romantik bir ilişki olduğunu kanıtlıyor."

Ethan mektupları tek tek alıp incelerken Emma, sanki sırlarını açarak kız kardeşine ihanet ediyormuş gibi bir parça suçluluk duygusu hissetti.

Emma'nın mektupları Ethan'a neden gösterdiğini bilsem de benim içimde de bir koruma dürtüsü belirmişti. Onlar benim özel düşüncelerimdi.

"Birisinden hoşlanabileceğimi hiç düşünmezdim," diye okudu Ethan yüksek sesle. Sonra diğer sayfaya geçti. "Seni Arizona Üniversitesi futbol stadyumunda, bizim evin arkasındaki fundalıkta, Lemmon Dağı'nın zirvesinde öpmek istiyorum..." Durup boğazını temizledi.

Emma yanaklarının ısındığını hissetti. "Birbirlerinden çok hoşlandıkları belli."

"Ama Sutton o sırada hâlâ Garrett'la birlikteydi," dedi Ethan, mektuplardan birindeki "Garrett'tan ayrılıp seninle birlikte olmak istiyorum, yemin ederim. Ama şu an doğru zaman değil, ikimiz de bunu biliyoruz," diyen satıra işaret ederek. "Belki de Thayer tüm bunlar sırasında onun hâlâ Garrett'la olmasına öfkelenmiş... ve Sutton'ı öldürmüştür."

İçimden bir ürperti geçti... Yürüyüşe çıktığımız gece Garrett'ın konusu açılınca Thayer'ın nasıl çabucak değiştiğini hatırladım. Öfkesi çok yoğundu. Kendisi bile en kötü özelliğinin bu olduğunu, ona babasını hatırlattığını itiraf etmişti. Bu onu tetiklemek için yeterli bir sebep miydi?

Emma yatakta arkasına yaslanıp kabarcıklı tavana baktı. "Bu çok fazla bence. İnsan birini ilişkisini ilan etmiyor diye öldürür mü?"

"Bundan daha önemsiz sebepler için öldüren insanlar var." Ethan ellerine baktı. Sanki bir şeye üzülmüş gibi mesafeli görünüyordu. Sonunda konuştuğunda kelimeleri yavaş ve ölçülüydü. "Belki de Sutton onu delirtmiştir. Kız manipülasyon ustasıydı."

"Bu da ne demek?" diye sordu Emma sertçe. Ethan'ın ses tonu da, kız kardeşi hakkında dediği şey de hoşuna gitmemişti.

"Bir an seni severdi," dedi Ethan. "Ama sonra birden sana pislikmişsin gibi davranırdı. Bunu milyonlarca çocuğa yaptığını gördüm." Kaşlarını çattı. "Belki Thayer'a da aynı şeyi yapıyordu. Belki de Thayer buna çok kızıyordu ve sonunda... patladı."

Emma'nın avuçları yapış yapış olmuştu. Kardeşinin kaypak davranışları Thayer'ın sabrını taşırmış olabilir miydi? Eğer ona karşı bir sıcak bir soğuk davrandıysa –tabii bir yandan da Garrett'la çıkıyordu– çocuğun içinde öfke kıvılcımları oluşturmuş olabilirdi. "Olabilir," diye fısıldadı.

"Eee, bu konuda ne yapmalıyız sence?" dedi Ethan.

"Polisi arayabiliriz," diye önerdi Emma.

"Arayamayız." Ethan kafasını sağa sola salladı. "Böyle bir şey yaparsak Sutton'ın ikizi olduğunu söylemen gerekir." Bir ayağını diğer dizine koyup lacivert Converse'ini sallamaya başladı. "Ama yaklaşıyoruz. Sadece daha fazla somut kanıta ihtiyacın var. Arabadaki kan ne oldu? Kesin Sutton'a ait, değil mi?"

Emma yataktan kalkıp odada volta atmaya başladı. "Muhtemelen. Ama polisin testi henüz sonuçlanmadı. Direksiyondaki parmak izlerine de bakacaklarını tahmin ediyorum. Belki de Thayer'ın parmak izi vardır." Yüzünü buruşturdu. "Ama DNA'yı bulmaları için kişinin suç sisteminde kayıtlı olması gerekmez mi?"

"Thayer daha önce belaya bulaştı," dedi Ethan. "Ayrıca tutukladıklarında parmak izini almış olmalılar."

"Onun arabada olduğunu zaten biliyoruz," diye devam etti Emma. "Direksiyonda parmak izleri bulunsa bile bu neyi kanıtlar ki?"

"Doğru," dedi Ethan, yenilgiye uğramış gibi. "Sadece daha derin kazmamız gerektiği anlamına gelir. Amacının ne olduğunu öğrenmemiz, suçlu olduğunu kanıtlayacak bir şey bulmamız lazım."

"Evet," diye mırıldandı Emma. Ama bitkin hissediyordu. Çok yakın... ama bir o kadar da uzaktı.

Gözlerini yumdu. Elindeki görev birden omuzlarında büyük bir yük varmış gibi hissettirmişti. Genç bir futbol yıldızı durup dururken katil olamazdı herhalde. Bir şey Thayer Vega'nın sabrını taşırmıştı.

Gözlerini tekrar açtığında Ethan'ın bilgisayarının ekranının açıldığını gördü. Safari sekmesinde Sutton'ın Facebook sayfasında açıktı.

"Senin Facebook'un mu var?" Emma sırıttı. "Öyle bir tipe benzemiyorsun."

Ethan yataktan fırlayıp bilgisayarı kapattı. "Değilim aslında. Yani, hesabım var ama bir şey paylaşmıyorum. Sadece sana, yani Sutton'ın duvarına bir mesaj bırakmayı düşünüyordum. Ama bilemedim." Ona ihtiyatla baktı. "Bu tuhaf kaçar mıydı? Arkadaşların bizim... konuştuğumuzu bilmiyorlar."

Emma potansiyel ilişkilerini konuştukları için içinde bir sevinç hissetti. Ama sonra sevinç yerini boşluğa bıraktı. Kızların şaka konusunda nasıl kıkırdadıklarını hatırlamıştı. Ethan'a şiir gecesini mahvetme planlarından bahsetmek istedi ama bu düşünce midesini bulandırdı. Planı kendisi bozmalıydı, bu kadar basit.

"Aslında Laurel bizi biliyor," dedi. Hemen kızardı. Böyle "biz" demesi sorun olur muydu? Henüz çift değildiler sonuçta.

"Bu seni rahatsız eder mi?" diye sordu Ethan, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle.

"Seni rahatsız eder mi?" dedi Emma.

Ethan ona doğru küçük adımlar atarak yaklaştı ve yatakta yanına oturdu. "Kimin bildiği benim için önemli değil. Senin muhteşem olduğunu düşünüyorum. Senin gibi biriyle hiç tanışmadım."

Emma kalbinin sıkıştığını hissetti. Daha önce kimse ona böyle bir şey söylememişti.

Ethan eğilip parmaklarını onun ensesinde gezdirdi. Sonra yumuşak ve ılık dudaklarıyla dudaklarına nazik bir öpücük kondurdu. Emma, Tucson'a geldiğinden beri yaşanan her şeyi anında unutuverdi. Otobüsten inerken kardeşiyle tanışmak için nasıl heyecanlı olduğunu, Sutton'la bir araya gelme umutlarının nasıl yıkıldığını, ikizinin yerine geçmezse başına kötü şeyler geleceğini söyleyen tehdit notunu, Thayer'ın soruşturmasını ya da Sutton'ı öldüren kişiyi unuttu. O anda yalnızca Emma Paxton'dı. Yeni bir erkek arkadaşı olan kız.

Ben de yalnızca onun kız kardeşiydim. Ve gerçekten önem verdiği birini bulduğu için çok mutluydum.

14

ANAHTAR UYARSA

O gece Emma yatakta bir sağa bir sola dönerken Sutton'ın açık mavi yorganı bedenine dolanıyordu. Kardeşinin yatağının ayakucuna dizilmiş kılıksız pelüş oyuncakları ay ışığında cam gibi gözlerle ona bakıyorlardı. Bunlar aslında hiç Sutton'a göre şeyler değillerdi; değer vererek sakladığı tek eski eşyaların bunlar olduğunu görmüştü Emma. Ona kendi oyuncaklarını hatırlatmıştı bu oyuncaklar. Zor bir parçayı çalabildiği için piyano hocasının hediye ettiği bir el örgüsü canavar oyuncağıyla Becky'nin bir geziden aldığı Socktopus'u vardı. Sutton'ın oyuncakları Emma'ya onunla birlikte geçiremedikleri zamanları, birlikte olsalar paylaşacakları odada oyunlar oynayarak, ikisinin anlayabileceği gizli kelimeler oluşturarak sahip olabilecekleri anıları. Ama bu saatleri asla geri kazanamayacaklardı.

O sırada Sutton'ın penceresinin dışında bir baykuş öttü. Emma dışarı bakınca bu ağacın, Ethan'la görüşmek için gizlice dışarı çıkarken kullandığı ağaç olduğunu fark etti. Thayer da eve gizlice girmek için bu ağaca tırmanmıştı. Birden korkuyla yerinden sıçradı. Pencere ardına kadar açıktı. Ve odanın köşesinde, hırıltılı nefesler alan iri bir figür duruyordu.

"Benden kurtulmanın bu kadar kolay olacağını mı düşündün cidden?" dedi figür.

Gölgelerin arasında olsa da Emma onu hemen tanıdı. "Thayer?" dedi zayıf bir sesle. İsim ağzından zar zor çıkmıştı.

Geriye doğru kaçmaya çalıştı ama artık çok geçti. Thayer ona doğru atılıp ellerini boynuna sardı. Dudakları onunkilerden birkaç santim uzaktaydı. "Bana ihanet ettin Emma," diye fısıldadı, boğazındaki ellerini sıkarken. Alt dudağı onunkine değdi. "Şimdi Sutton'la bir araya gelme hayalin gerçek olacak."

Oksijeni kesilirken ve canı içinden yavaş yavaş çıkmaya başlarken Emma tırnaklarını onun tenine geçirdi. "Lütfen, yapma!"

"Elveda, Emma," dedi Thayer küçümseyerek. Elleri boğazını sıktı, sıktı... Kelly Clarkson'ın "Mr. Know It All" şarkısıyla eş zamanlı olarak sıkmaya devam etti.

Emma yatakta hızla doğruldu. Kelly Clarkson şarkısı kulaklarında gümbürdüyordu. Etrafına bakındı. Sutton'ın odasındaydı ve kardeşinin çarşafları ıslak tenine yapışmıştı. Açık pencereden içeri güneş ışığı doluyordu. Ama odanın köşesi boştu. Elini boynuna götürdüğünde boğulduğuna dair bir kanıt bulamadı. Teninde bir şey yoktu, canı da yanmıyordu.

Rüya. Sadece rüya görmüştü. Ama çok gerçekçi bir rüyaydı.

Bana da çok gerçekçi gelmişti. Odanın köşesine bakıp da Thayer'ı orada göremeyince irkilmiştim. Emma'nın gittiği her yere, rüyalarına bile sürüklenmem beni cidden sarsıyordu.

Açık mavi pijama üstünü karnına doğru çekerken Emma'nın parmakları titriyordu. Sutton'ın odasını bir kez daha taradı. Bilgisayar ekranı Sutton ve arkadaşlarının tanıdık fotoğraflarıyla parlıyordu. Şu an görünen fotoğraf bir tenis takımı zaferinden sonra çekilmişti. Kızlar kollarını birbirlerine dolamış ve kameraya bakarak barış işareti yapmışlardı. Sutton'ın çalışma masasında, Ethan'ın bir hafta önce Emma'ya verdiği şiir defterinin yanında Almanca ders kitabı açık duruyordu. Hiçbir yerde pelüş oyuncak yoktu; gerçek Sutton böyle şeyler için fazla olgundu.

Ama Emma'nın aklı dönüp dolaşıp yine açılmış o pencereye gidiyordu. Yatmadan önce pencereyi kapatıp kilitlediğine yemin edebilirdi. Yorganı üstünden atıp cama giderek dışarı baktı. Mercer'ların kusursuz çimenliği yeşil dalgalar gibiydi; hasırdan yapılmış beyaz bahçe koltukları da bitki saksıları da yerli yerindeydi. Tucson güneşi bir alev topu gibi Catalina Dağları'nın tepesinde yükselirken kuşların cıvıldama sesleri odaya doluyordu.

Zızzz.

Emma sıçrayarak arkasına döndü. Sutton'ın yatağının altından bir ses gelmişti. Sonra hemen fark etti ki gelen ses eski hayatından kalan BlackBerry'sinin titremesiydi. Yere eğilip ekrana baktı. Henderson'daki en yakın arkadaşı Alex

arıyordu. Boğazını temizleyerek yeşil tuşa bastı. "Selam."

"Selam. Her şey yolunda mı? Sesin tuhaf geliyor."

Emma yüzünü buruşturdu. Alex'e az önce gördüğü rüyayı anlatamazdı. Kız, Emma'nın tehlikede olduğunu bile bilmiyordu. Sutton'ın hayatta olduğunu, Emma'nın uzun zamandır kayıp kız kardeşiyle rüya gibi bir hayat yaşadığını sanıyordu. "Tabii, her şey yolunda," dedi çatlak bir sesle. "Yeni uyandım da."

"Eh, kalk artık seni uykucu," Alex kıkırdadı. "Asırlardır görüşmüyoruz. Nasıl olduğunu bir sorayım dedim."

"Her şey iyi gidiyor," dedi Emma sesini neşeli çıkmaya zorlayarak. "Hatta harika. Sutton'ın ailesi mükemmel."

"Böyle çabucak yeni bir hayatın olduğuna inanamıyorum. Oprah'ya falan çıkmalısın. Hikâyeni programa göndereyim mi?"

"Hayır!" dedi Emma belki biraz fazla sertçe. Sutton'ın dolabına doğru gitti. Hem kıyafet seçecek hem de daha kuytu bir yerde olacaktı. Orada Laurel'ın onu duyma şansı azalırdı.

"Ah, tamam! Okul nasıl? Sutton'ın arkadaşlarını sevdin mi?" diye sordu Alex.

Emma mavi ipekten bir askılı tişörtün önünde durdu. "Aslında onlarla aramız biraz soğuk bu aralar."

"Neden ki? İkinizle birden başa çıkamıyorlar mı?" Alex'in sesi bir an için boğuklaştı. Emma onun okul için giyindiğini, saçlarını tarayıp ağzına tarçınlı bir çörek tıktığını gözünde canlandırabiliyordu. Alex aynı anda birden fazla iş görme ustasıydı ve tatlıya bayılırdı.

"Birbirlerine oldukça bağlı bir gruplar," dedi Emma. "Geçmişleri o kadar eskiye dayanıyor ki ben yetişemiyorum bile."

Alex ağzındakini çiğneyip yutkundu. "Geçmiş sadece geçmiştir. Eğlenceli bir şeyler planla ve onlarla kendi hikâyelerini yaz. Hatta bunu Sutton'dan ayrı bile yapabilirsin."

"Evet, olabilir," dedi Emma. Sutton'ın arkadaşlarının hiçbiriyle baş başa takılmadığının farkına varmıştı.

Alt kattaki Drake kısık sesle havlayınca Emma, Bayan Mercer'ın onu susturduğunu duydu. "Dinle, şimdi kapatmam lazım. Sutton'a ders başlamadan ödevinde yardımcı olacağıma söz vermiştim."

Telefonu Alex'i daha sık arayacağına söz vererek kapattıktan sonra Sutton'ın dolabından çıkarak kendisini tekrar yatağa bıraktı. Birden başı zonklamaya başlamıştı. Alex'e yalan söylemek berbattı. Onun odasında, Pandora'dan yeni müzik bulup birbirlerinin geleceği hakkında tahminlerde bulunarak geçirdikleri onca günü düşündü. Ortak kullandıkları leylak rengi anı defterine sırayla anılarını yazar, sonra bunu kimse bulamasın diye Alex'in yatağının altındaki halıda açılmış kesiğin içine yerleştirirlerdi. Tüm dünyadan sakladıkları sırlar vardı ama birbirlerinden asla saklamazlardı. Şimdiye dek.

Emma doğruldu. Eğer Thayer, Sutton'ın notlarını sakladıysa belki Sutton da onunkileri saklamış olabilirdi. Ama nereye?

Bacaklarını yataktan sarkıtıp yorganın aşağı kayan kısmının altına kafasını soktu. Orada duvara yaslanmış iki ayakkabı kutusu vardı ama Emma bunları iki hafta önce karıştırmıştı. Yine de bir şey kaçırmış olma ihtimaline karşı kutuları çıkarıp içindekileri yatağa boşalttı. Eski sınav kâğıtları ve not

verilmiş ödevlerle birlikte neon yeşili lastik ve Lady Gaga konser bileti koçanları çarşafın üstüne yayıldı. Karmakarışık sarı saçları süslü balo elbisesine doğru dökülen bir Barbie boş gözlerle Emma'ya bakıyordu. Bu, Sutton'ın Emma için isimlendirmiş olabileceği oyuncak bebek E değildi. E, Mercer'ların yatak odasındaki bir çeyiz sandığının içinde duruyordu. Emma bu eşyaların hepsini daha önce görmüştü.

Sutton'ın şifonyerine gidip tüm çekmeceleri teker teker açarak içlerindekileri yere döktü. Gözden kaçırdığı bir şey olmalıydı. Tişörtlerin, şortların arasını aradı, ellerini tenis çoraplarının içlerine soktu, tarih notları ve cebir denklemleriyle dolu yıpranmış üç defterin tüm sayfalarını inceledi, ruj tüplerinin, yarım düzine avize şekilli küpenin ve yorgun görünümlü cildi canlandırıcı bir nemlendiricinin arasını karıştırdı.

Kardeşinin çalışma masasının çekmecelerini de aradıktan sonra sırtını duvara yaslayıp yere çökerek önceden baktığı on seferde kaçırdığı bir şey olabilir diye eski fotoğraflara yeniden bakmaya başladı. Gerçi ne kaçırıyor olabilirdi ki? Tenis maçında çekilmiş bir fotoğrafta arkada duran bir figür mü? Doğum günü partisinden kalan bir fotoğrafta KARDEŞİNİ BEN ÖLDÜRDÜM yazan bir pankart tutan biri mi? Ya da okul balosunda arkasında elinde bıçakla duran biri mi?

Emma o anda birden sırtını dikleştirip kafasını kaldırdı. Balo Kraliçesi Barbie. Bu bebek, Sutton'ın yatağın altına ve çekmecelere koyduğu diğer şeylerden çok ayrıydı. Emma bebeği attığı açık mavi çarşafın üstünden alıp baş aşağı çevirdi. Elbisenin etekleri kayınca en alttaki katmana dikilmiş minicik bir torba çıktı ortaya. *Bingo.*

Kardeşim iyi iş çıkarmıştı. Ben bile, torbayı oraya koyan kişi büyük ihtimalle kendim olmama rağmen bebeğe bakmayı akıl edemezdim.

Emma işaret parmağını torbanın içine daldırınca soğuk metale dokundu. Bu minik, paslanmış gümüşten bir anahtardı. Anahtarı ışığa doğru tuttu. Sanki bir günlüğün ya da mücevher kutusunun anahtarına benziyordu.

Bir tıklatma sesi duyuldu ve Sutton'ın kapısı açıldı. Laurel sümbülteber kokulu bir parfüm bulutu içinde eşikte durmuş, ellerini kalçasına dayamıştı. Yüzünde memnuniyetsiz bir ifade vardı.

"Annem kahvaltı için aşağı çağırıyor." Bunu dedikten sonra Sutton'ın yerlere dağılmış eşyalarına baktı. "Burada ne yaptın böyle?"

Emma etrafına bakındı. "Şey, hiçbir şey. Küpemi arıyordum da." Yatağın altında az önce bulduğu yıldız şekilli gümüş küpeyi gösterdi. "Buldum."

"O ne?" Laurel suçlayıcı bir biçimde, Emma'nın avucundaki anahtarı işaret ediyordu.

Emma anahtara bakarken içinden kendisine küfretti. Laurel görmeden önce onu saklamayı akıl etmeliydi. "Ah, eski bir şey işte," deyip anahtarı sanki önemsiz bir şeymiş gibi Sutton'ın komodinine bıraktı. Laurel arkasını döndükten sonraysa hemen alıp kotunun cebine tıktı. Eğer bu anahtar saklanmayı gerektirecek kadar önemliyse belki de büyük bir sırrı ortaya çıkartırdı. Ve Emma bu sırrın ne olduğunu bulana dek rahat bir nefes alamayacaktı.

Bu da demek oluyordu ki ben de rahat nefes alamayacaktım.

15

PROJE KAÇIŞ

Perşembe günü öğleden sonra Emma, kardeşinin o günkü son dersi olan Moda Tasarım sınıfında oturuyordu. Odanın duvarlarının önüne, üzerlerine muslin kumaşlar sarılmış cansız mankenler yerleştirilmişti ve tam ortada bir podyum vardı. Etrafları kumaşlar, makaslar, düğmeler, fermuarlar ve ipliklerle dolu öğrenciler masalarda oturuyordu. Dar kesim pantolonu ve boynuna sarılmış açık mavi fularıyla aralarında dolanıp duran, Hollier'ın biricik moda tasarımı öğretmeni Bay Salinas, Tim Gunn'ın küçük kardeşi gibi görünüyordu.

"Bugünün sunumu, şekil mi işlev mi tartışmasının sınırlarını zorlayacak," dedi kısık sesiyle. Parmağını, sürekli "İncil'im" diye bahsettiği *Vogue Fransa*'nın kuşe kapağına vurdu. "Her editörün dilinin ucunda olan soru şudur," diye devam etti düşünceli düşünceli. "Podyum modası gerçek hayata nasıl tercüme edilir?"

Emma kendi mankenine baktı. Yaptığı şey pek de tercüme edilebilecek bir şeye benzemiyordu. Kıyafeti A kesim yapmaya çalışırken mankenin beline bağladığı ekoseli kumaş acayip duruyordu. Yakasındaki fırfırları sarkmış siyah şifon bluz yamuktu. En kötüsüyse artan ekoseli kumaşla yapmaya çalıştığı çiçek şekilli bir broştu. Buna bir de mankenin çıplak kollarına kırmızı kalemle çizilmiş noktaları ekleyince ortaya çıkan şey, çok kötü suçiçeği geçirmekte olan sarhoş, gotik bir liseli kıza benzemişti. Emma modayı severdi –ikinci el mağazaları didik didik ederek pek çok ucuz giysiyi pahalı görünür hale getirmişti– ama kıyafet dikmek ona göre değildi. Sutton'ın bu dersi de programındaki pek çok seçmeli dersle aynı sebepten aldığını düşünüyordu. Hepsi kolayca A alınabilecek ve okuma gerektirmeyecek derslerdi.

"İçimizdeki sanatçı ne diyor?" dedi Bay Salinas. "Kendimize sormamız gereken şey bu."

Emma, Bay Salinas'ın kendisine söz vermemesini umarak kafasını eğdi. Diyeceği bir şey olduğunu söyleyemezdi çünkü. Şekil mi işlev mi tartışmasının sınırlarını zorlamaktan çok daha önemli şeyler hakkında endişeleniyordu. Thayer hapisten çıkıp peşine tekrar düşmeden önce, Sutton'ı onun öldürüp öldürmediğini öğrenmek gibi.

"Madeline?" diye seslendi Bay Salinas, ismin ilk hecesine dramatik bir şekilde vurgu yaparak. "Avangart balerininle ne yaptığını anlat bize."

Madeline kalkıp siyah deri mini eteğini düzeltti. Sınıfın en iyisi oydu ve kendisi de bunu biliyordu. "Eh, Edgar," diye başladı. Bay Salinas'a ilk adıyla seslenen tek öğrenci

de oydu. "Benim oluşturduğum bu görünüşün adı Karanlık Dans. Balenin sokakla buluşması gibi bir şey. İş saati biten bir dansçı. Nereye gider? Ne yapar?" Siyah külotlu çorapla siyah elbisesinin üstüne spor ceket giymiş mankenini işaret etti. "Mükemmel dış görünüşümüzün altında yatan karanlık, sapkın parçamız."

Bay Salinas ellerini çırptı. "Muhteşem! Tek kelimeyle harikulade! Millet, hepinizden beklediğim şey bu işte."

Madeline kendisinden memnun halde yerine oturunca Emma onun dizine hafifçe vurdu. "Kıyafetin harika görünüyor. Çok etkilendim."

Madeline kısa bir baş sallamayla karşılık verdi ama yüz ifadesinin yumuşamasına bakılırsa hoşnut olmuştu. Emma'nın –yani Sutton'ın– fikirleri onun için gerçekten önemliydi.

Bay Salinas birkaç öğrenciye daha söz verirken –cevaplarını Madeline'ınki kadar beğenmemişti– Emma'nın kafası başka yerlerde dolanıyordu. Kardeşinin Thayer'a yazdığı notları ezberlemişti, "Bir gün, doğru zaman geldiğinde birlikte olacağız" ve "Tüm sorunlarımızı çözeceğiz" gibi cümleler zihninde dönüp duruyordu. Sutton, Thayer'a otuz kadar mektup yazmış olmasına rağmen hiçbirinde net konuşmamıştı. Neden birlikte olamıyorlardı? Neden doğru zaman değildi? Çözülmesi gereken sorunlar nelerdi?

Neden bahsetmiş olabileceğimi hatırlamak için elimden geleni yapsam da aklıma bir şey gelmiyordu.

Sonra Emma cebine koyduğu anahtarı düşündü. Bugün olabilecek her yerde –Sutton'ın dolabındaki bir mücevher kutusunda, Mercer'ların garajındaki bir alet çantasında, evin

ikinci katında bulunan, daha önce hiç girmediği odanın küçük kapısında– anahtarı denemişti. Öğle arasında en yakın postaneye bile gidip anahtarın oradaki bir posta kutusuna ait olup olmadığını sormuştu ama işletme sahibi anahtarın posta kutuları için fazla küçük olduğunu söylemişti. Belki de bu anahtar da çıkmaz sokaktı.

Emma kafasını masaya dayayıp uyuma isteğine direndi. Bu iş çok yorucu olmaya başlamıştı. Büyüdüğünde araştırmacı gazeteci olmak, skandalları ve dehşet verici suçları ortaya çıkarmak istiyordu, evet, ama kendi hayatı tehlikedeyken işler farklı oluyordu.

"Dünya'dan Sutton'a!" Emma'nın suratının dibinde ojeli parmaklar şaklatılıyor, Charlotte'un yeşil gözleri ona bakıyordu.

"İyi misin?" diye sordu kız kaygıyla. "Bir an bilincini yitirdin sanki."

"İyiyim," diye mırıldandı Emma. "Sadece biraz... sıkıldım."

Charlotte bir kaşını kaldırdı. "Unuttun mu acaba? Beraber Moda Tasarımı dersini almak için beni ikna eden sendin." Kollarını göğsünde birleştirdi. "Bunu söyleyip duruyorum ama son zamanlarda çok tuhaf davranıyorsun. Benimle konuşabilirsin, biliyorsun değil mi?"

Emma parmaklarını yaptığı kıyafetin üzerinde gezdirerek düşündü. Keşke Charlotte'la, Thayer hakkında konuşabilseydi. Ama bu bir hata olurdu. Çünkü eğer Sutton'la Thayer'ın romantik bir bağlantısı olduğunu söylerse Charlotte hemen onu Garrett'ı aldatmakla suçlardı. Charlotte için Garrett hassas bir konuydu çünkü çocuk, Sutton'la çıkabilmek

için ondan ayrılmıştı. Emma, Charlotte'un bunu hiç atlatamadığını düşünüyordu.

Ben de bunun doğru olduğundan neredeyse emindim.

Sonra Emma'nın aklına bir fikir geldi. Cebine uzanıp gümüş anahtarı çıkardı. "Bunu bu sabah odamda buldum ama neyin anahtarı olduğunu bir türlü hatırlayamıyorum. Sen biliyor musun?"

Charlotte anahtarı ondan alıp elinde döndürürken metal, tepe lambalarının ışığı altında parıldadı. Emma, Madeline'ın göz ucuyla bakıp hemen kafasını çevirdiğini fark etti.

"Asma kilit anahtarına benziyor sanki," dedi Charlotte.

"Dolap kilidi falan mı?" diye sordu Emma hevesle. Belki de Charlotte, Sutton'ın gizli bir dolabı açtığını falan görmüş olabilirdi.

"Dosya dolabı olabilir." Charlotte anahtarı ona verdi. "Son zamanlardaki acayip tavırlarınla bu anahtarın ne alakası var? Akıl sağlığının kilidi falan mı var?"

"Benim tavırlarım tuhaf değil," dedi Emma anahtarı cebine koyarken, savunmacı bir tavırla. "Hayal görüyorsun."

"Emin misin?" dedi Charlotte.

Emma dudaklarını büzdü. "Evet."

Kız bir süre ona baktıktan sonra çizim kalemini eline aldı. "İyi." Moda defterine kızgınca anaforlar ve yıldızlar karalamaya başladı. "Ketumluğa devam et. Umurumda değil."

Zil çalınca da ayağa fırladı. "Char!" diye seslendi Emma arkasından. Onun gösterdiğinden daha çok sinirli olduğunu hissetmişti. Ama Charlotte dönüp bakmadan Madeline'a yetişip koridorda kayboldu. Emma bitkin düştüğünü hissede-

rek sırasında oturmaya devam etti. Koridora çıktığındaysa isimlerini bile bilmediği öğrencilerin gözlerini dikerek bakmalarına yine katlanmak zorunda kaldı.

"Stanford'dan bir futbol yetenek avcısı gelip Thayer'ı sormuş, duydun mu?" diye fısıldadı kot ceketli bir kız, seksenler tarzı omzu düşük bir tişört giymiş siyah saçlı arkadaşına.

"Aynen," diye mırıldandı arkadaşı. "Ama Thayer hapiste olduğu için o okula girmesinin imkânı yok."

"Ah, lütfen ama." Kot ceketli kız elini salladı. "Avukatı onu çıkartacak. Haftaya özgür kalır."

Lütfen kalmasın, diye düşündü Emma.

"Ama şu topallama meselesi ne ki?" diye sordu seksenler tarzı kız. "Çok çok kötü topalladığını duydum. Sence nasıl olmuştur?"

Ama cevap onlar için aşikârdı. Emma yanlarından geçerken hızla dönüp ateş saçan gözlerle ona baktılar.

Herkes, hatta öğretmenler bile onun hakkında fısıldaşıyormuş gibi geliyordu Emma'ya. Almanca öğretmeni Frau Fenstermacher, Fransızca öğretmenlerinden biri olan Madam Ives'i dürttü. İki kafeterya çalışanları muhabbetlerini bölüp ona döndüler.

Birinci sınıflar, son sınıflar, herkes sanki yaptığı her şeyi biliyormuş gibi ona bakıyorlardı. *Beni rahat bırakır mısınız,* diye haykırmak istedi Emma. Bu durum çok ironikti: Koruyucu ailelerde kalıp sürekli okul değiştirdiği günlerde hiç kimseydi. Koridorlarda dolanan bir hayalet gibiydi. O zamanlar herkesin tanıdığı biri olmayı çok isterdi. Ama şöhret de bir bedelle geliyordu.

Bunu en iyi ben bilirdim.

Emma pencereli koridorun köşesini dönüp kaktüslerle ve saksıya konmuş eğreltiotlarıyla dolu bahçeye baktığında diğer öğrencilerden birkaç santim uzun olan Ethan'ın siyah kafasını gördü. Kalbi göğüs kafesine çarpmaya başlarken kalabalığın arasından dolanarak ilerledi.

"Selam," dedi Ethan'ın dirseğini tutarak.

Ethan'ın yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "Sana selam." Sonra Emma'nın üzgün yüzünü fark etti. "İyi misin? Ne oldu?"

Emma omuz silkti. "Bugün de Sutton Mercer olmanın çok zor olduğu günlerden biri. Şu anda buradan gitmek, bir süre Sutton olmaya ara vermek için her şeyimi verirdim."

Alnı kırışan Ethan sanki aklına bir şey gelmiş gibi tek parmağını kaldırdı. "Kesinlikle. Seni nereye götürebileceğimi biliyorum."

Üç saat sonra, Ethan 10. Hat'ta seyreden arabasını PHOENIX tabelalı bir çıkışa döndürdü. Emma kaşlarını çattı. "Nereye gittiğimizi söyleyemez misin?"

"Hayır," dedi Ethan muzipçe gülümseyerek. "Sutton Mercer, Emma Paxton ya da Thayer Vega'yı kimsenin duymadığı bir yer olduğunu bil yeter."

Buna gülmek istedim. Hayattayken her yerdeki herkesin beni tanıdığını düşünürdüm. Ethan'ın, ikizimi tüm o kargaşadan uzaklara, ta Phoenix'e götürmesi çok tatlı bir hareketti.

Otobandan çıktıktan sonra Ethan, Phoenix şehir merke-

zindeki harap bir sokağa girdi. Sokağa alçı panel parçaları, kırık camlar ve boş boya kutularıyla dolu çöp tenekeleri dizilmişti. İnşaatı tamamlanmamış bir apartman, önünde kasım ayından itibaren kiralık dairelerin bulunacağını ilan eden bir tabelayla kule gibi dikiliyordu. Emma binanın penceresiz cephesine bakarken dairelerin kasıma yetişmeyeceğini düşündü.

"Artık söyleyecek misin?" diye yalvardı Ethan'a, ürkütücü bir yan sokaktan bir otoparka girip Art Deco stili bir otelin önünde dururlarken.

"Sabret, sabret!" diye takıldı çocuk, emniyet kemerini çözerken. İnip kapısını kapattı ve gerindi. Besbelli oyalanıyordu.

Emma ayağını yere vurdu. "Bekliyorum."

Ethan arabanın etrafından dolaşıp kollarını ona sardı. "Neyi bekliyorsun?" diye sordu. "Bunu mu?" Dudaklarını onunkilere değdirdiğinde Emma kollarında gevşeyip öpücüğüne karşılık verdi.

Ayrıldıklarında Emma gülümsedi. Bütün vücudu karıncalanmıştı. Sonra bir kahkaha attı. "Bir dakika. Sokağın ortasında rahatça öpüşebilelim diye mi beni Phoenix'e kadar getirdin?"

"Hayır, bu sadece *bonustu*." Ethan dönüp Art Deco otele işaret etti. "En sevdiğim müzik grubu No Names'i dinlemeye geldik."

"No Names mi?" dedi Emma. "Hiç duymadığım bir grup."

"Harikalar. Punk rock yapıyorlar ama caz esintisi de ekliyorlar. Çok seveceksin."

Sonra parmaklarını Emma'nınkilere geçirip onu san-

ki ellilerde kalmış gibi görünen otele götürdü. Duvarlarda turkuvaz ve somon renkli ucuz tribal desenler, deco aydınlatma armatürleri vardı ve resepsiyon masasında düz ekran bilgisayar yerine bir yazar kasa duruyordu. Metal bir tabela lobinin arka tarafındaki kulübün yerini gösteriyordu. Gerçi buna gerek yoktu çünkü Emma döner kapılardan girer girmez gümbürdeyen bası duymuştu. Havada sigara, ucuz bira ve dansla terleyen bedenlerin kokusu vardı. Bir grup fazla havalı çocuk lobide oturmuş, sigara içerken yeni gelenlere bakıyorlardı.

On dolarlık ücreti ödedikten sonra Emma ve Ethan kulübe doğru ilerlediler. Kare şekilli oda oldukça genişti. Sahnedeki ışıklar ve ark taraftaki bir platformun üstünde bulunan bar bölgesindeki Noel ışıkları dışında etraf karanlıktı. Her yer vücutla doluydu; hareket etmeyi reddeden oğlanlar, gözlerini kapatarak kendilerini hayallerine kaptırmış halde sallanan kızlar, kollarını birbirine geçirerek sıra halinde durmuş insanlar... Başka zaman olsaydı Emma insanların soğukluğundan ürkerdi ama bugün çok hoşuna gitmişti. Kimse onu tanımıyordu. Burada omzunda hiç yük yoktu. O da tıpkı buradaki herkes gibi normal bir No Names fanıydı.

Bara doğru ilerlerken Emma yüzlerce kişinin omzuna çarpıp milyonlarca kez özür diledi. Sahnedeki gürültü o kadar yüksekti ki kulakları anında tıkanmış gibi olmuştu.

Ethan ile Emma bara ulaştıklarında bir fırtınadan sağ çıkmış gibi kendilerini tezgâha attılar ve barmen önlerine bardak altlıklarını koyunca da ikisi de bira istediler. O sırada son boş masayı gören Emma çantasını sandalyeye atıp

sahneye baktı. Üç kişilik grup hızlı bir şarkının ortasındaydı. Baterist ahtapot gibi kollarını savurup dururken başçı ağırlığını bir o ayağına bir bu ayağına vererek sallanıyordu. Parlak pembe saçlı solist ise sahnenin ortasında gitarının tellerine vururken kışkırtıcı bir edayla şarkı söylüyordu.

Emma soliste büyülenmiş gibi baktı. Kız saçlarını ellilerin arı kovanı tarzında toplamıştı ve şık, siyah bir elbise, siyah çizme ve file çorap giyip uzun, siyah ipek eldivenler takmıştı. Emma tıpkı onun gibi rahat ve havalı olabilmeyi diledi.

"Haklıymışsın! Bu grup harika," diye bağırdı Ethan'a.

Ethan kafasını müzikle birlikte sallarken gülümseyip bira bardağını onunkine vurdu. Emma kalabalığı izlemeye devam etti. Işık insanların kafalarının tepesinde haleler oluşturmuştu. Dans eden bayağı kişi vardı. Bazıları telefonlarıyla fotoğraf çekerken çoğu erkek bir grup fan muhtemelen solistin elbisesinin altına bakabilmek için sahne önüne toplanmıştı.

"Henderson'daki arkadaşım Alex buraya bayılırdı," dedi Emma hüzünle. "Böyle gösterilere gitmeyi çok sever. Dinlediğim bütün iyi grupları bana tanıtan oydu."

Ethan'ın yüzüne çarpan disko topunun ışığı mavi gözlerini aydınlatıyordu. "Belki de tüm bunlar bitince onunla tanışırım."

"Çok isterim," dedi Emma. Alex ve Ethan birbirlerini kesin çok severlerdi; ikisi de şiir seviyordu ve başka insanların haklarında ne düşündüğünü umursamıyorlardı.

İçeceklerini bitirdiklerinde Emma, Ethan'ı taburesinden kaldırıp dans pistine çekti. Ethan rahatsızca boğazını temiz-

ledi. "Pek iyi dans edemem ben."

"Ben de," diye bağırdı Emma müziği bastırmak için. "Ama buradaki kimse bizi tanımıyor. Yani kimin umurunda?"

Sonra elini tutup onu döndürdü. Ethan da gülerek onu döndürdü ve birlikte dans etmeye, zıplayıp kıvırmaya başladılar.

No Names birkaç şarkıyı bitirdiğinde Emma yorulmuş ve terle kaplanmış olsa da kendisini ipek bir elbise gibi hafif hissediyordu.

"Sana göstermek istediğim bir şey daha var," dedi Ethan, acil çıkış kapısına işaret edip onu kapının ardındaki karanlık bir koridora götürürken. Yan taraftaki ağır metal kapının üzerinde SEYİR TERASI yazıyordu. Ethan kapıyı itip açtı ve birlikte dar merdivenden yukarı tırmandılar.

"Buraya girmemize izin var mı?" diye sordu Emma gergince. Ayakkabılarının sesi metal basamaklarda yankılanıyordu.

"Evet," dedi Ethan. "Neredeyse geldik."

Zirveye vardıklarında bir başka ağır kapıyı itip açık havaya çıktılar. Seyir terası, harap haldeki birkaç sandalye ve sehpasıyla dümdüz bir çatı katıydı. Çöp kutusu boş Corona Light şişeleriyle doluydu ve büyük saksıdaki aşk merdiveni yarı ölmüş gibi görünüyordu ama Phoenix şehri tüm ışıkları ve gürültüsüyle ayaklarının altında seriliydi.

"Çok güzel!" dedi Emma. "Burayı nereden biliyorsun?"

Ethan korkuluğa gidip yüzünü göğe kaldırdı. "Annem bir süredir hasta. Buraya sürekli doktor kontrolüne geliyor. Ben de şehri bayağı tanıdım."

"Annen... iyi mi?" diye sordu Emma yumuşak bir sesle.

Ethan ona annesinin hastalığından hiç söz etmemişti.

Ethan biraz içine kapanıklaşarak omuz silkti. "İyidir herhalde. Ne kadar iyi olabilirse." Göz kırpan ışıklara baktı. "Kanseri vardı. Ama artık iyi sanırım."

"Üzüldüm," dedi Emma.

"Sorun yok," dedi Ethan. "Ona hastalığı boyunca yardımcı olan bendim. Babamın artık neredeyse San Diego'ya yerleştiğinden bahsetmiştim ya. Eh, annemin kemoterapilerinden hiçbirinde ziyarete gelmedi. Bu da iyi olmadı."

"Belki de anneni hasta görmeye dayanamamıştır," dedi Emma. "Bazı insanlar böyle şeyleri kaldıramazlar."

"Eh, ama kaldırmalıydı," dedi Ethan sertçe, gözlerinden ateş saçarak.

Emma geri çekildi. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Ethan gözlerini kapattı. "Ben özür dilerim." Bir iç geçirdi. "Daha önce kimseye annemden bahsetmedim. Ama seninle birbirimize karşı tamamen dürüst olmamızı, her şeyi paylaşmamızı istiyorum. Kötü bir şey olsa bile. Umarım sen de her şeyini benimle paylaşırsın."

Emma aynı zamanda hem duygulanarak hem de vicdan azabı duyarak içini çekti. Ethan'la paylaşmadığı çok büyük bir şey vardı: Ona yapılacak şaka. Bu konuda bir şey söylemeli miydi? Söylemezse Ethan kızar mıydı? Belki de hiçbir şey söylemeyip şakayı sabote etmenin bir yolunu bulmak daha iyi olurdu. Sonuçta bilmediği şey Ethan'ı incitmezdi.

Dürüst olmak her zaman daha iyidir, kardeşim, demek isterdim. Ama Emma'nın içinde bulunduğu açmazı da anlıyordum.

Emma kollarını Ethan'ın beline sarıp yanağını sırtına dayadı. Ethan da dönüp ona sarılarak alnını öptü. "Sonsuza kadar burada kalabilir miyiz?" dedi Emma içini çekerek. "Bir kez olsun Sutton olmamak... yalnızca kendim olmak harika."

"İstediğin kadar kalabiliriz," dedi Ethan. "En azından yarın okula gidene kadar."

Aşağıdaki sokaklarda arabalar kornalarını öttürüyor, tepede bir helikopter dolaşarak dağlardan birindeki bir yere beyaz ışın gönderiyordu. Bir arabanın alarmı kapatılana dek sinir bozucu biplemeler, vınlamalar ve vızıltılarla ötüp durdu.

Ama Emma, Ethan'ın kollarındaydı ve bunun hayatındaki en romantik randevu olduğunu düşünüyordu.

16

BARIŞ

Pazar günü öğleden sonra Emma, Madeline, Charlotte, Laurel ve Twitter İkizleri, Tucson'ın dış mahallelerinde bulunan La Encantada alışveriş merkezindeki bir köşeye kurulmuş Pam's Pretzels adlı çörekçinin önünde, sırada bekliyorlardı. Sutton'ın arkadaşları karbonhidratsızlık yemini etmiş olsalar da bu çörekler diyeti bozmaya değecek kadar iyiydi. Meksika queso sosuna batırılmış çöreklerin hamurundaki baharat kombinasyonu Madeline'ın deyimiyle "seksten daha iyi"ydi. Pişmiş hamur ve hardal kokusu etrafı sarmıştı. Çöreklerinden kocaman ısırıklar alan müşteriler zevkle hımlıyorlardı. Kadının biri lokmasını çiğnerken lezzetinden gerçekten bayılacakmış gibi görünüyordu.

Uzayıp giden kuyrukta hemen önlerinde, müzik grubu tişörtleri giymiş, uzun, pis saçlı, üniversiteli bir grup çocuk

dikiliyordu. Madeline çocukların bitli olduğunu düşünür gibi onlardan uzaklaşırken, alev kızılı saçlarını sıkı bir topuzla toplamış olan Charlotte, Caleb'la mesajlaşmakla meşgul olan Laurel'ı dirseğiyle dürttü. "Şu sana güzel anıları hatırlatıyor mu?" dedi, keçeyle kaplanmış dik bahçe kutusuna işaret ederek.

Laurel, Charlotte'un gösterdiği yere bakarak kıkırdadı. "O Noel ağacı göründüğünden daha ağırdı. Simleri günlerce saçımdan çıkmamıştı." Anlatımı etkili olsun diye saçlarını salladı.

Madeline eliyle ağzını kapatarak güldü. "Harikaydı."

"Aynen," dedi Emma, kızların neden bahsettiğine dair bir fikri olmasa da. Muhtemelen eski bir Yalan Oyunu şakasından söz ediyorlardı.

Kuyruk hızla ilerledi ve Twitter İkizleri'nin sırası geldi. "Queso soslu bir çörek. Sos ekstra olsun." Diz hizasında, siyah renkli stiletto çizme giymiş Lili ağırlığını bir sağ ayağına bir sol ayağına veriyordu. Diğer kızlar da aşağı yukarı aynı siparişi verdikten sonra bahçeye çıkıp bir masaya oturdular. İçerideki çeşni barında çöreklerine tuz eken yalnızca Emma ile Madeline kalmıştı.

Emma etrafına bakındı. Açık hava alışveriş merkezi bugün kısacık şortlar, yarasa kollu bluzlar ve yüksek dolgu topuk ayakkabılar giymiş kızlarla doluydu. Hepsinin de kollarında Tiffany, Anthropologie ve Tory Burch alışveriş çantaları vardı. Emma boynunu uzattığında ikinci kattaki vintage mağazasını gördü. Daha birkaç gün önce Madeline'la birlikte bu mağazaya gidip harika vakit geçirmişlerdi.

Emma o gün, Sutton Olması Gereken Kız değil de kendisi gibi hissetmişti.

Madeline sesli bir nefes aldı. Emma döndüğünde onun da vintage mağazasına bakmakta olduğunu gördü. Sonra kız düşünceli ve biraz tuhaf bir ifadeyle ona döndü. "Dinle, artık sana kızgın olmak istemiyorum," dedi.

"Ben de bana kızgın olmanı istemiyorum!" diye bağırdı Emma minnettarlıkla.

Madeline bir elini kaldırıp gözlerine siper etti. "Thayer konusunda ne kadar üzgün olursam olayım onun ortadan kaybolmasının senin suçun olmadığını biliyorum. Sana korkunç davrandım, üzgünüm."

Emma içinin rahatladığını hissetti. "Ben de üzgünüm. Bu sürecin sen ve ailen için nasıl olduğunu tahmin bile edemem. Eğer bir şeyleri daha da kötüleştirdiysem özür dilerim."

Madeline dişiyle bir hardal paketini açtı. "Dram yapmakta üstüne yok Sutton. Ama bana gerçeği söylemelisin. Thayer'ın neden senin odana geldiğini gerçekten bilmiyor musun?"

"Gerçekten bilmiyorum, yemin ederim."

Uzun bir dakika geçti. Madeline sanki aklını okumaya çalışırmış gibi Emma'ya bakıyordu. "Tamam," dedi sonunda. "Sana inanıyorum."

Emma bir nefes verdi. "Güzel. Seni özlemiştim," dedi.

"Ben de seni özledim."

Birbirlerine sıkıca sarıldılar. Emma gözlerini yumdu ama sonra birden birisi tarafından izlendiği hissine kapıldı. Gözlerini açıp çörek standının yanındaki karanlık otoparka baktı.

Birisinin bir aracın arkasına çömeldiğini gördüğünü sandı ama dikkatli baktığında kimseyi göremedi.

Kızların yanına geri dönerlerken Madeline onun koluna girince rahatlamış görünen Charlotte onlara sırıtarak baktı.

"Süper haberlerim var kızlar," dedi Madeline. "Cuma akşamı parti veriyoruz."

"Öyle mi?" dedi Twitter İkizleri aynı anda, fanatik takipçilerine haberi salmak için hemen iPhone'larını çıkarırlarken. "Nerede?"

"Öğreneceğiniz zaman öğrenirsiniz," dedi Madeline gizemli bir edayla. "Sadece Sutton, Char ve Laurel'a söyleyeceğim." Gözlerini kısarak Gabby ve Lili'ye baktı. "Yakalanmamak için çok gizli kalması gerek ama siz sır saklamakta pek iyi değilsiniz."

Gabby'nin dolgun dudakları her zamanki gibi büzüldü.

"İyi," dedi Lili aşırı dramatik bir iç çekişle.

Laurel çöreğinden kalanı, üstüne DAHA İYİ BİR GEZEGEN İÇİN yazılı, parlak yeşil bir afiş asılmış çöp kutusuna attı ve çantasının sapındaki kemeri düzeltti. "Sana nasıl yardımcı olabiliriz? Kıyafet kodu ne olacak? Yazlık elbise mi?"

Madeline limonlu maden suyundan büyük bir yudum aldı. "Gece onda başlayacak ama hazırlıklar için bizim erken gitmemiz lazım. Yiyecek-içecek işini benimle Char'a bırakın. Laurel, sen konuk listesini hallet, Sutton sen de müzik listesi oluştur. Kıyafet kodu da şort, topuklu ayakkabı ve şık bir bluz olabilir. Yeni bir şey olması gerek ama. Hadi alışverişe gidelim."

Emma'nın elini tutup onu kaldırdı. Onun uzattığı zeytin

dalına minnettar olan Emma gülümsedi. Sonra hep birlikte Castor ve Pollux adlı bir butiğe gittiler. Ön kapıdan girdikleri anda yeni kıyafetlerin ve şekerli parfümün kokusu etraflarını sardı. Pliseli şifon etekler ve balık sırtı desenli ceketler giymiş cansız mankenler ellerini dar kalçalarına dayayarak poz vermişlerdi. Emma'nın şimdiye kadar giydiği tüm ayakkabılardan daha uzun topuklu stilettolar mağazanın her yerine dizilmişti.

"Bunlar sana çok yakışır Sutton," dedi Charlotte, gümüş renkli bir çift dolgu topuk ayakkabıyı eline alarak.

Emma ayakkabıları alıp gizlice etiketine baktı. *Dört yüz yetmiş beş dolar mı?* Ayakkabıları geri koyarken dilini yutmamaya gayret etti. Bir aydır burada yaşıyordu ama Sutton'ın arkadaşlarının hiç düşünmeden alışveriş yapmasına hâlâ alışamamıştı. Sutton'ın dolabındaki her bir eşyanın fiyatı, Emma'nın bir senelik gardrobuna eşdeğerdi. Tabii iyi bir yıl geçiriyorsa. On dört yaşındayken yeni giysi alacak parası bile yoktu. Vegas'tan otuz kilometre uzaktaki küçük bir kasabada yaşayan koruyucu annesi Gwen, tüm çocuklarının kıyafetlerini 1960 model Singer dikiş makinesinde dikmekte ısrarcı olmuştu; kadın, kendisini moda tasarımcısı olarak görüyordu. Daha da kötüsü, gotik romantik akımla ilgilenmesiydi. Yani Emma sekizinci sınıfa uzun kadife etekler, korse benzeri krem rengi bluzlar ve kullanılmış Birkenstock terliklerle başlamak zorunda kalmıştı. Emma'nın Cactus Needles Ortaokulu'nda pek de popüler olmadığından bahsetmeye gerek yoktu. O seneden sonra kendine en azından temel giysileri alabilmek için hep bir işe girmişti.

Lili, kâğıt kadar ince tişörtlerin olduğu bir tezgâha giderken Gabby polo tişörtlerin bulunduğu askıya doğru ilerledi. Charlotte, Emma'yı mini elbise askısına götürerek bir tanesini seçti. "Lavanta rengi gözlerinle çok iyi gider," dedi.

Sonra kızlar dört tane üç yönlü aynanın bulunduğu, perdeyle kapatılmış, üstü açık soyunma alanında toplandılar. Bir örnek kısa etekler ve uçuş uçuş bluzlar giydiklerinde sanki fotokopi makinesiyle çekilmiş düzinelerce kopya onlara bakıyormuş gibi oldu.

"Üstündeki harika olmuş Mads," dedi Emma, Madeline'ın giydiği küf yeşili, pamuklu eteğe bakarak. Etek, kızın uzun, ince balerin bacaklarını ortaya çıkarmıştı.

"Kesinlikle almalısın," dedi Charlotte.

"Alamam," diye mırıldandı Madeline.

"Nedenmiş o?" Charlotte'un alnı kırıştı. "Paran yok mu? Ben alırım senin için."

Madeline eteği çıkardı. "Hiç yakışmadı."

"Çok yakıştı!" Charlotte eteği yerden aldı. "Bunu alıyorum."

"Char, boşuna alma," dedi Madeline sert bir sesle. "Babam giymeme asla izin vermez. Çok kısa olduğunu söyler."

Dudakları ince bir çizgi halini alan Charlotte eteği yere bıraktı. Soyunma odasına sessizlik çöktü. Kızlar Mads'ten başka tarafa dönüp seçtikleri kıyafetlere bakmaya başladılar. Bay Vega'dan bahsedilmesi böyle bir etki oluşturuyordu.

Emma lavanta rengi elbiseyi kafasından geçirip ince askılarını dikkatlice omuzlarına yerleştirdi. İpek kumaş tenine yumuşacık gelmişti ve elbisenin orta kısmı beline tam otturarak ince bedenini normalden daha kıvrımlı göstermişti.

"Ah, Sutton!" Charlotte bir ıslık öttürdü.

"Selam, göz kamaştırıcı," dedi Laurel neşeyle. Kardeş kıskançlığını unutmuş gibiydi.

Emma aynada kendisine fazla bakmamaya çalıştı ama yapamadı. Elbise onu harika göstermişti. Sutton kendisini böyle muhteşem gösteren pahalı giysiler denemeye alışkın olabilirdi ama Emma her zaman uzun mağazalardaki orta kalite şeylerle ya da koruyucu ailesindeki diğer çocuklardan kalan giysilerle yetinmek zorunda kalmıştı. Üzerine böyle cuk diye oturan bir şey giymek kendisini özel hissetmesine neden olmuştu.

Laurel elini onun omzuna koydu. "Seni bunun içinde görse kim bayılırdı biliyor musun? Ethan."

Emma irkildi. "Anlamadım?"

"Okulda seninle konuştuğunu gördüm," dedi Laurel. "Senden hoşlandığı belli."

Emma gözlerini kocaman açarak telepatik bir şekilde susmasını söylemeye çalıştı ama Laurel bir tutam sarı saçını parmağıyla döndürerek konuşmaya devam etti. "Ne yapman lazım biliyor musun? Seni evine davet etmesini sağla ve şiirlerini çal."

"Aah, şaka için diyorsun," dedi Lili.

"Hı-hı," dedi Laurel. "Onu emek hırsızı gibi göstermek için şiirlerini alıp internette yayımlamalıyız. Sen bu iş için biçilmiş kaftansın Sutton. Zaten çocuk sana fena âşık. Sen de Clique'teki o küçük hata sayılmazsa hırsızlıkta aşırı iyisin." Laurel kalçasını onunkine vurdu.

Öfkesi teninin altında fokur fokur kaynarken Emma

ellerine baktı. Demek Laurel ona hâlâ kızgındı. Gerçi kendisi Thayer'ı hapisten kurtarmak için bir şey yapmadığına göre Laurel da Ethan şakasından vazgeçmezdi.

Sırtını dikleştirdi. Laurel'ın onu etkilemesine izin vermeyecekti. "Şiirlerinin kaybolduğunu fark ederse bunu benim yaptığımı anlar."

"Ah, sen fark edilmemek için bir yol bulursun," dedi Laurel neşeyle.

"Hadi ama Sutton. Bu plan mükemmel." Madeline sırıttı. "Belki de partiden önce hazırlıklara yardım etmesi için onu çağırıp gerçekten arkadaş olduğunuzu düşünmesini sağlayabilirsin. Zaten erkek gücüne de ihtiyacımız var."

Şimdi herkes gözlerini ona dikmişti. Emma ensesinde boncuk boncuk terlerin oluştuğunu hissetti. Aynaya baktığında yanaklarının hafifçe kızarmaya başladığını gördü.

O sırada platin sarısı saçlı satış görevlisi kafasını kadife perdeden içeri uzatıp bir şey alıp almadıklarını sordu. Charlotte kıza birkaç tişört, bir elbise ve bir kot verirken Madeline almayacağını söyleyerek yeşil eteği uzattı. Twitter İkizleri tayt almışlardı. Emma kendi kıyafet yığınına bakarken bir yandan da düşünüyordu. Bu Ethan şakasından nasıl kurtulacaktı? Ethan'ın çatıda söyledikleri aklına geldi: *Birbirimize karşı tamamen dürüst olalım istiyorum.* Buna pek uyamıyordu maalesef.

"Sutton, geliyor musun?"

Emma sıçrayıp kafasını kaldırdı. Soyunma alanı boşalmıştı ve Charlotte yüzünde garip bir ifadeyle kafasını perdeden içeri uzatmıştı. Diğer kızlar ellerinde giysilerle kasada bekliyorlardı.

"Ah, evet," diye mırıldandı Emma, lavanta rengi elbiseyle Sutton'ın çantasını alarak. Kasaya doğru giderken Laurel'ın yüzünde pis bir sırıtışla kendisine baktığını hissetti. Sonra alışveriş merkezinin meydanından ona bakan bir çift göz daha hissetti. Bu sefer gördüğü figür saklanmakta hızlı davranamamıştı. Emma'nın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Erkek dikizci görüş alanına girip gözlerine baktığındaysa nefesi kesildi.

Benim de aynı anda nefesim kesildi. Bu kişi Garrett'tı. Öfkeli görünen Garrett, Emma'ya bir süre daha baktıktan sonra ortadan yok oldu.

11

GİZLİ BÖLME

Salı günü öğleden sonra Hollier Lisesi tenis takımı bir çiftler hazırlık maçı için korttaydı. Neyse ki gökyüzünde bulutlar vardı ve hava maç esnasında katlanılabilecek gibiydi. Pop müzik çalan bir radyo kanalının sesi iyice açılmıştı; Koç Maggie kızları canlandırmak için tempolu müzikler çalmayı severdi. Kort kenarında devasa bir şişe Gatorade duruyordu ve yedek top tüpleri çöp kutusunun yanına devrilmişti. Her zamanki gibi polo Hollier Tenis tişörtünü ve haki renkli paraşüt kumaş eşofmanını giymiş olan Maggie, kortlarda bir ileri bir geri yürüyerek uzun vuruşlarla servisleri kontrol ediyordu.

"Dışarıda!" diye bağırdı, kortta Emma'nın karşısında duran Nisha Banerjee. Parlak siyah raketiyle beyaz çizgiyi göstererek Emma'ya "Çok kötüsün, sürtük," der gibi bir bakış attı. "Maç bitti!"

Nisha'nın takım arkadaşı Laurel coşkuyla kahkaha attı. "Sutton Mercer bile böyle güçlü bir servisi karşılayamazdı!" Elini kaldırıp Nisha'nınkine bir beşlik çaktı.

"En iyi olan kadınlar kazanır!" Nisha siyah atkuyruğunu omzunun arkasına attı.

Laurel ve Nisha raketlerini havaya kaldırarak kortta kasıla kasıla ilerlerken Emma gözlerini devirdi. Maggie dün gece hepsine hazırlık maçlarında kimin kimle eşleşeceğine dair bir e-posta atınca bu iki kız bir örnek fuşya şort, dapdar beyaz askılı tişört ve yeşil bilek ter bandı takmak için sözleşmişlerdi.

Bu manzara sinirlerimi bozmuştu. Kardeşim ne zamandan beri benim en büyük rakibim Nisha'yla ittifak kuruyordu? Thayer meselesi yüzünden aşırıya kaçtığı belliydi.

Emma o günkü partneri olan ikinci sınıf öğrencisi Clara'ya döndü. "Kusura bakma, bugün iyi oynayamadım."

"Hayır Sutton, harikaydın!" Clara'nın sesi umutla yükselmişti. Simsiyah saçları, kalkık burnu ve sarsıcı mavi gözleriyle oldukça güzel bir kızdı ama yüzünde bir çaresizlik ifadesi vardı. Bütün gün Emma'ya hürmetle yaklaşmış, berbat servislerine iltifatlar etmiş, vuruşları açıkça dışarı çıksa da itirazda bulunmuş ve parlak saç bandının ne kadar güzel olduğunu söyleyip durmuştu. İnsanların Sutton'dan bu kadar korkması, sanki okulun yöneticisi oymuş gibi etrafında hep dikkatli olmaları çok saçmaydı.

Belki de, diye düşündüm, *onlara Yalan Oyunu şakası yapmayayım diye etrafımda hep böyle dikkatli davranıyorlardır.*

Emma birkaç maç daha izledikten sonra soyunma odasına yönelirken yan korttaki Koç Maggie ona el salladı ve çenesinin altına dokunup ses çıkarmadan sadece ağzını hareket ettirerek, *başını dik tut,* dedi.

Serin soyunma odası yeni temizlenmiş gibi kokuyordu. Duvarlardan birine asılmış parlak renkli yemek zinciri posteri yamulmuştu. Mayo giymiş bir grup kız havuzdan soyunma odasına açılan kapılardan içeri girdiler. Onlar duşlara doğru giderken havaya klor kokusu yayıldı.

Emma mavi-gri dolapların olduğu yere döndüğünde Laurel'ın kendisinden önce geldiğini gördü. Kız tenis kıyafetlerini çıkarıp dar eşofman altıyla beyaz bir tişört giymişti ve ahşap banka bağdaş kurarak oturmuştu. Sırtı ona dönüktü ve kulağına dayadığı iPhone'una kısık sesle bir şeyler söylüyordu. Eğer gerçekten sadıksa uyum sağlar, gibi bir şey diyordu sanki.

"Pardon," diyerek kızın konuşmasını böldü ve Sutton'ın raketini banka dayadı.

Laurel sıçrayınca telefonunu yere düşürdü. "Ah. Selam." Yüzünün kıpkırmızı olduğunu gören Emma onun kendisi hakkında konuştuğunu anladı. Ama ne demek istemişti?

Emma, Sutton'ın dolabının şifresini girince kapak tak diye ses çıkararak açıldı. İkizinin spor ayakkabılarını dolaba koyan Emma küçük aynada kendisini kontrol etti.

"Bugün iyi çaba gösterdin," dedi Laurel alaycılıkla. "Kazanamadığın da oluyormuş, ha?"

"Her neyse," dedi Emma. Şu anda Laurel'la ağız dalaşına giremeyecek kadar yorgundu.

"Cidden ama," dedi Laurel. "Bana ya da Nisha'ya en son

ne zaman kaybettin ki sen? Alınma Sutton ama Clara gayet iyi oynadı. İyi oynamayan sendin."

Emma'nın içi altüst oldu. Bu ifade hafif kalırdı aslında. Çünkü Sutton'ın yerini aldı alalı iyi oynamıyordu. "Son zamanlarda formumda değilim sanırım," dedi kayıtsız konuşmaya çalışarak.

Laurel altın rengi sandaletinin kayışını bağlayıp banktan kalktı. "Bak sen." Emma'ya bilmiş bilmiş baktı. "Belki de birilerinin dikkati gizli erkek arkadaşına şaka yapmak zorunda kaldığı için dağılmıştır."

Emma dudağını ısırarak Sutton'ın dolabına baktı.

"Lili mesaj attı. Sahte şairimizin Ethan'ın şiirlerini yayımlayacağı internet sitesini açmış," dedi Laurel.

"Öyle mi?" dedi Emma zayıf bir sesle.

"Aynen! Ama hâlâ şakayı iptal edebilirsin. Bunun için ne yapman gerektiğini biliyorsun!" dedi Laurel coşkuyla. Sonra araba anahtarını salladı. "Ben saat altıda Drake'i köpek kuaförüne götüreceğim. Anneme söyle akşam yemeğine bensiz başlamasın." Dönüp dans eder gibi soyunma odasından çıktı.

Emma kapının çarpılarak kapanmasını dinledikten sonra içini çekti. Sonra tenis ayakkabılarını yavaşça çıkarıp Sutton'ın espadrillerini giydi. O sırada yanına birisi yaklaştı. Emma döndüğünde Clara'nın özür diler gibi gülümseyerek koridorun ucunda dikildiğini gördü.

"Eşyalarımı alsam sorun olur mu?" diye sordu kız.

"Tabii, al," dedi Emma gülerek.

Clara dolabına gitti. Emma kızın dolabının içine bakınca

yedek tişörtlerini nasıl düzgün katladığını, deodorant, şampuan ve duş jelini alt bölmeye nasıl düzenli bir şekilde yerleştirdiğini gördü. Sonra bir anda nefesi kesildi. Clara'nın dolabının alt kısmı, Sutton'ınkinden beş santim büyüktü.

Clara onun baktığını fark edince irkildi. "Ah, Tanrım. Dolabımı normalde daha temiz tutarım aslında."

Emma ona bakakalmıştı. Kız onun kendisini cezalandıracağını falan mı sanıyordu acaba? "Saçmalama. Bu kadar düzenli olmasına hayran oldum sadece."

"Gerçekten mi?" Clara'nın gözleri parladı. Sonra kız dudağını ısırdı. "Hey, Sutton, bu cuma çok gizli bir parti yapılacağını duydum. Terk edilmiş bir evde falanmış sanırım."

"Doğru," dedi Emma. Madeline ona parti hakkındaki detayları verip aylar önce ipotek nedeniyle mühürlenmiş bir evde yapacaklarını söylemişti. Emma, Clara'nın hevesli yüzüne bakıp öne çıktı. "Gelmek ister misin? Sana detayları mesaj atabilirim."

"Cidden mi?" Clara sevinçten bayılacakmış gibiydi. "Harika olur!"

Soyunma odasında işini bitirene dek Emma'ya altı kez daha teşekkür ettikten sonra da eşyalarını alıp çıktı.

Emma etrafına bakındı. Tenis ve yüzme takımından kızlarla doluydu içerisi. Sutton'ın dolabını şimdi incelemesinin imkânı yoktu. Okul boşalana kadar bir kenarda bekledikten sonra harekete geçmeliydi.

***

Saat yedi olduğunda okul tamamen sessizleşmişti. Işıklar da sönünce Emma kütüphanenin dışında oturduğu yerde karanlıkta kaldı. Arabalarına giden birkaç öğretmen yanından geçti ama neden orada beklediğini kimse sormadı. Sonunda koridordan tekrar geçip kızların soyunma odasına döndü. Kapıyı arkasından kapattığında oda zifiri karanlık oldu. Çamaşır suyu kokusu spor giysilerindeki ter kokusunu yok etmekte başarılı olamamıştı. Duşlardan yükselen su damlama sesine, iç çekişe benzer bir ses eşlik ediyordu.

Emma duvardaki anahtarı bulunca oda çirkin floresan ışığıyla doldu. Sutton'ın dolabına gidip titreyen parmaklarla kilidi açtı. Spor ayakkabıları, pembe çizgili tenis çoraplarını, yara bandı kutusunu ve sprey güneş kremini alıp banka koyduktan sonra parmaklarını dolabın köşesine daldırdı. Tabanı kaldırırken metalin sürtünme sesi odada yankılandı. Tabanın hemen altında dar, pis bir bölme vardı ve toz topaklarıyla paslanmış tel tokaların arasında incecik, gümüş bir kutu duruyordu. Kalbi gümbür gümbür atan Emma, Sutton'ın odasında bulduğu minik anahtarı cüzdanından çıkarıp yavaşça kutunun kilidine soktu.

Anahtar uymuştu.

Emma anahtarı döndürerek kutuyu açtı ve bir yığın kâğıtla karşılaştı. En üstteki kâğıdı alıp düzgün el yazısına baktı. Bu, altında Charlotte'un imzası olan bir mektuptu. *Her şey için üzgünüm, Sutton,* yazmıştı Charlotte. Her şeyin altını üç kez çizmişti. *Sadece Garrett konusunda değil, şu malum*

kişiyle sorunlar yaşarken yanında olmadığım için de üzgünüm.

Ben de nota baktım. Ne anlama geliyordu bu? Kiminle, nasıl zor zamanlar geçirmiştim? O anda gözünde bir an canlandı. Charlotte ve ben, Hollier'ın dışında omuzlarımızda çantalarımızla dikilmiş, birbirimize doğru eğilerek fısıldaşıyorduk. *Biliyor Sutton, biliyor,* diye fısıldıyordu Charlotte. *O aptal bir kız değil.* Sonra da, k*ime sadık olduğuna karar vermen gerek,* diye ekliyordu. Anıya tutunmaya çalışsam da geldiği gibi hızla kayboldu.

Emma, Charlotte'un notunu katlayıp yerine koydu. Kutuda, Gabby ile Lili'nin, Yalan Oyunu'na neden kabul edilmeleri gerektiğine dair hazırladıkları bir liste vardı. Çoğu "muhteşem stilleri ve drama kabiliyetleri"yle alakalıydı. Bunun yanında bir Almanca sınav kâğıdı duruyordu. Tüm cevaplar doldurulmuştu ve sağ üst köşede ÖĞRETMENE AİTTİR yazıyordu. Emma kâğıdı sanki tutuşmuş gibi elinden bırakıverdi. Frau Fenstermacher'in odaya girip onu suç üstü yakalamasından korkmuştu.

Duşlardan gelen damlama sesi yavaşladı. Bir havalandırma çalışmaya başladı ve uzakta bir yerde bir öksürük sesi yankılandı. Emma cesaretini toplayıp notları karıştırmaya devam etti. Eski bir geç kâğıdını, üstünde kocaman, kırmızı F olan bir testi geçtikten sonra kıvrımlı, erkeksi bir yazıyla yazılmış, üst köşesi kıvrılmış bir nota denk geldi:

Sevgili Sutton, özür dilerim.

Sana karşı böyle, bu kadar öfkeli olmak istemiyorum. Sanki içimdeki bir şey bana bunu yaptırıyor: Aramızdakiler değişmezse patlayacağımdan endişeliyim. –T

Emma'nın omurgasından bir ürperti geçti. Bu not Thayer'dandı. Öyle olmalıydı.

Çocuğun neden özür dilediğini bilmiyordu ama bu mektup bir tehdide benziyor, ayrıca Thayer'ın ne kadar dengesiz olduğunu gösteriyordu. Notu tekrar okurken Emma'nın boğazında bir yumru belirdi. Bir şeyleri merak edip tahminlerde bulunmaktan yorulmuştu artık. Ne haltlar döndüğünü öğrenmenin yalnızca tek bir yolu vardı.

Thayer'la görüşmeliydi.

18

VEGA'YA ZİYARET

Cezaevi binası karakola bağlıydı ancak giriş kapısı, önünde farklı nöbetçilerin durduğu farklı bir kapıydı. Emma çelik kapının önünde durup derin derin nefes aldı. Sonunda lacivert üniforma giymiş fazla kilolu, kel bir nöbetçi elinde bir kitapla kapıya gelip ona baktı. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu kemerindeki gümüş rengi anahtarları sallayarak. "Ziyaret saati bitmek üzere," diye homurdandı.

Emma, Sutton'ın mücevher kutusunda bulduğu Cartier saate baktı. 19.42'yi gösteriyordu. "Bana sadece birkaç dakika gerek," dedi yüzüne en tatlı gülümsemesini yerleştirerek.

Nöbetçi ona dik dik bakarken Emma adamın kitabına baktı. Kapakta, sırtına bir kılıç asılmış aşırı kaslı bir adam, sarışın bir kadını öpüyordu. Emma küçükken böyle Harlequin aşk romanları okurdu çünkü koruyucu annelerinin

raflarında genelde sadece bu türden kitaplar bulunurdu. Hatta bir ara kitapların birinin kapağındaki, korsan kıyafeti giymiş esmer kadını Becky'ymiş gibi düşünmüştü.

Sonunda nöbetçi kapıyı açarak onu içeri aldı ve giriş imzası atılan dosyayı çıkardı. Emma, ZİYARETÇİ sütununun altına SUTTON MERCER, MAHKÛM kısmına THAYER VEGA yazarken elini titretmeden tutmaya çalıştı. Yaptığı şeyin riskli olduğunu biliyordu ama kendi başına devam etse de yine tehlikede olacaktı. Şimdi Thayer'ı dinlemesi gerekiyordu. Cezaevinde, aralarında kurşun geçirmez cam varken yüz yüze görüşmek en azından daha güvenli olacaktı.

Nöbetçi, Emma'nın yazdığı ada bakıp kafasını salladı. "Benimle gel." Onu ağır bir çelik kapıdan geçiirp uzun bir koridora yönlendirdi.

Geniş göğsündeki isim plakasında STANBRIDGE yazan ikinci bir nöbetçi, Emma'yı ortasında kalın bir cam olan küçük, kare bir odada bekliyordu. Emma, Quinlan'ın orada olmamasına sevinmişti çünkü şu anda onunla uğraşacak hali yoktu. "Sen burada otur," dedi Stanbridge, cama bakan bir kabine işaret ederek. Bunun tam karşısında bir kabin daha vardı.

Emma sert plastikten, turuncu renkli sandalyeye oturdu. İki yanındaki ahşap paneller mahremiyeti sağlıyordu ama şu anda boş olan odada mahremiyete ihtiyaç yoktu. Renkli keçeli ve mürekkepli kalemlerle panellerin üzerine yazılar yazılmıştı. CP, SN'Yİ SEVİYOR. KALPLER BİR. Ayrıca 5/4/82'ye kadar uzanan tarihler kazınmıştı.

Camın diğer tarafındaki bir kapı açılınca yüreği ağzına

gelen Emma irkildi. Saçları mantar şeklinde kesilmiş, tıknaz bir koruma görevlisi, Thayer'ı getirmişti. Solgun teni kemiklerine yapışmış gibi görünen Thayer, Emma'yı gördüğünde olduğu yerde durdu. Ağzının kenarları gerildi. Bir an için Emma onun geri dönüp gideceğini düşündü ama sonra koruma elini kürek kemiklerinin arasına dayayarak onu hafifçe itti.

Thayer gönülsüzce adım atıp Emma'nın karşısındaki sandalyeye yerleşti. Camın diğer tarafındaki ahizeyi kaldırdığında turuncu tulumunun kolu kayarak Emma'nın daha önceki karakol karşılaşmalarında görmediği bir dövmeyi ortaya çıkardı. Bileğinin iç kısmına bir kartal amblemiyle birlikte minik SPH harfleri çizilmişti. Madeline'ın bahsettiği tuhaf dövme bu muydu acaba?

Ben de Thayer'ı baştan aşağı dikkatlice inceledim. Ona âşık olduğumu, gizli bir ilişkimiz olduğunu hayal etmeye çalıştım. Sırf onunla olabilmek için arkadaşlıklarımı tehlikeye attığımı... Ölmüş olsam da, hiç hatıram kalmamış olsa da içimde bir şeylerin onun için kıpırdandığını hissedebiliyordum. Manyetik çekime benzeyen bu şey ona bir an önce yakınlaşmamı istiyordu. Ama karanlık gözlerine ve tehditkâr yüz ifadesine bakarken korktuğumu da hissettim. Anılarımın arasında henüz görmediğim, zihnimden uzaklaştırdığım çok büyük bir şey olduğunu biliyordum.

Emma ahizeyi kaldırıp derin bir nefes aldı. "Konuşmamız gerek," dedi mümkün olduğunca güçlü bir sesle. "O gece hakkında sormam gereken bazı şeyler var," diye devam etti Sutton'ın öldüğü geceyi kast ederek. "Diğer şeyler

hakkında da."

Thayer kafasını kaldırıp ona baktı. Gözlerinin altında koyu halkalar belirmişti; günlerdir uyumamış gibi görünüyordu. "Mesajlarımı aldın. Sorun olmaması gerekirdi. Ama sen gidip psikopatlaştın ve her şeyi berbat ettin."

Mesajlar mı? Emma'nın içi buz gibi oldu. "SUTTON ÖLDÜ. EĞER ROL YAPMAYA DEVAM ETMEZSEN SIRADAKİ SEN OLURSUN" notundan bahsediyor olmalıydı. Bir de okulda Emma'nın kafasına lamba düşürerek onu öldürmeye çalıştıktan sonra kara tahtaya yazdığı mesajdan.

Emma konuşmak için ağzını açtı ama sesi çıkmadı. Thayer arkasına yaslanıp ona soğuk, hesapçı bir bakışla baktı. "Yoksa bu sadece bir oyun mu? Duymadın mı? Ben oyun oynanacak biri değilimdir. Özellikle de senin gerçekte kim olduğunu bilen tek kişiyken."

Emma bedeninin baştan ayağa güçsüzleştiğini hissetti. Parmakları kulağında tutmaya çalıştığı ahizenin üzerinde titriyordu. Gerçekler ortadaydı. Thayer, Emma'nın kim olduğunu biliyordu. O yapmıştı. Sutton'ı o öldürmüştü. Emma kız kardeşinin katilinin karşısında oturuyordu.

"Thayer, ne yaptın sen?" Sesi fısıltıdan yüksek çıkmıyordu.

Ben de bunu bilmeyi çok istiyordum. Thayer'ın sözleri, duruşu, hatta tüm varlığı dalga dalga öfke yayıyordu. Beni sevdiğini söyleyip sonra nasıl canımı yakabilirdi?

"Bilmeyi çok isterdin, değil mi?" Thayer beyaz dişlerini göstererek sırıttı. "Neyse, iyi haberi duydun mu? Duruşmayı önümüzdeki haftaya aldırdık. Buradan çıkmama az kaldı."

"Haftaya çıkacak mısın?" diye tekrarladı Emma, titremeye başlayarak. Bu demek oluyordu ki sadece sekiz gün

güvende olacaktı.

"Aynen. Avukatım davayı düşürmeye çalışıyor. Reşit değilim ama bana yetişkinlere verilecek bir ceza verdiler. Avukatım bunun saçmalık olduğunu kanıtlayacak. Quinlan'ın intikam anlayışı bu. Adam benden nefret ediyor. Senden de nefret ediyor, Sutton." Ona uzun uzun baktı. "Buradan çıktığımda baş başa konuşma şansı elde edeceğiz. Tıpkı eski günlerdeki gibi."

Thayer'ın kelimeleri gayet masumdu ama sesinden alay ve kin akıyordu. Öne doğru eğilip Emma'nın yüzüne yaklaştı. O kadar yakına gelmişti ki Emma onun nefesinin camda oluşturduğu buharı görebiliyordu. Gözbebekleri büyüyüp kapkara kürelere benzemişti.

Emma ahizeyi daha da sıkınca parmaklarıyla plastik araç arasındaki teri hissetti. Sonra Thayer ahizesini yerine çarparak bıraktı. Emma'nın kulağında donuk bir vızıltı yankılanıyordu şimdi. Omzuna bir el dokununca yerinde sıçrayıp arkasına döndü. Stanbridge ona ciddi ciddi bakıyordu. "Ziyaret saati bitti hanımefendi."

Emma hissizce kafa sallayıp adamın peşinden odadan çıkarken ben de peşine takıldım. İçimde elektrik çatırtıları oluşmuştu sanki. Thayer'ı görmek –sonra da nöbetçi memurun elini Emma'nın omzuna koyması– zihnimdeki birkaç kapıyı açmıştı. Sabino Kanyonu'nun tozu ve çöl çiçeklerinin kokusu burnuma doldu. Çıplak tenimde serin esintiyi hissettim. Bir el –belki de Thayer'ın eli– omzuma dokundu. Bu an, onun beni öldürmesinden önceki an olabilirdi.

Ve sonra tekrar geçmişime doğru yolculuğa başladım...

19

SIKIYSA YAKALA

Arkamı döndüğümde Thayer'ın yüzüyle karşılaşıyorum. Omzuma elini koyan kişi o ve hiç mutlu görünmüyor. Parmakları, köprücük kemiğimin üzerindeki yumuşak deriyi sıkıyor.

"Canımı yakıyorsun!" diye bağırıyorum ama yardım için haykıramadan önce diğer eli ağzımı kapatıyor. Beni uçurumun kenarından sertçe çekip göğsüne yasladığında ayaklarımı çılgınca yere vururken kollarını tırmalamaya çalışıyor, dirseğimi kaburgalarına geçiriyorum. Vahşi bir hayvan gibi mücadele etsem de çok güçlü olan Thayer'dan kurtulamıyorum.

"Sen ne yapı..." Sesim elinin altında boğuk çıkıyor. Sonunda kendimi ondan kurtarabildiğimde zıt yönüne doğru kaçmaya çabalıyorum ama yine üzerime atılıp kollarını uzatıyor. Kafamdaki çarklar dönüyor. Onu sakinleştirmek için

ne diyebileceğimi düşünüyorum. Bu kadar kızmasına neden olacak ne yapmış olabilirim? Garrett hakkında söylediklerim yüzünden mi kızgın? Yoksa son birkaç aydır nerede olduğunu söylemesi için baskı yaptığım için mi?

"Thayer, lütfen," diyorum. "Konuşamaz mıyız?" Gözlerinde hiddet var. "Sessiz ol, Sutton." Sonra tekrar bana doğru atılıyor. Çığlık atmaya çalışıyorum ama elini tekrar ağzıma kapattığında sesim yine boğuluyor. Spor ayakkabıları yerdeki kuru yaprakların üzerinde kayarken kasları beni kendine doğru çekmeye çalıştığı için geriliyor. Sıcak nefesi kulağımda. Ayaklarımın altında kan birikirken vücuduma bir bitkinlik hissi çöküyor.

O anda birden uzaklardan yüksek ve berrak bir çığlık sesi geliyor. Bir insana mı yoksa hayvana mı ait belli değil. Thayer çığlığın geldiği yöne dönünce anlık olarak dikkati dağılıyor ve tutuşu az da olsa gevşiyor. Bunu fırsat bilerek avucunun içini ısırıyorum. Tuzlu terinin tadı ağzıma geliyor.

"Tanrım!" diye bağırıyor Thayer. O elini çekip dengesini sağlamaya çalışırken ben adrenalinle ısınmış bacaklarımla koşmaya başlıyorum. Toprak ayaklarımın altında eziliyor. Yaprakların çatırdama sesleri geliyor. Patikada uçar gibi ilerlerken saçlarım ve kollarım da havada. İncecik olsa da çok keskin bir dal yanağımı çiziyor. Tenimde ıslaklık hissediyorum ama gözyaşı mı yoksa kan mı bilemiyorum.

Thayer'la daha önce de sıkıntı yaşadık ama onu ilk defa böyle görüyorum.

Hızla koşarken soğuk hava bedenime çarpıyor. Thayer'ın adım seslerini duyduğumda bana yaklaştığını anlayabiliyo-

rum. Ama ben daha önce pek çok kez bu yoldan geçtim ve karanlık da benim yararıma. Dikenli mesquite ağaçlarının ve çalılıkların arasından geçiyorum. Arkamdaki Thayer'ın bir ağaca ya da kayaya çarpmasıyla bir gürültü yükseliyor. Onun kısık sesle bana küfrettiğini duyabiliyorum.

Babamla su molası için durduğumuz kayanın etrafından sağa doğru keskin bir dönüş yapıyorum. "Sutton!" Bu ses bir erkeğe ait ama Thayer'ınkine benzemiyor. Kayalar sesini değiştirmiş olmalı. Koşmaya devam ederken ciğerlerimin yandığını, yanaklarımdan gözyaşlarının süzüldüğünü ve kalbimin korkuyla gümbürdediğini hissediyorum.

Yolu kapatan devasa bir ağaç dalının etrafından dolanıp dik bayırdan aşağı tökezleyerek inip dere sayılabilecek incecik suyun kenarına koşuyorum. Kanyondaki tek su kaynağı bu. Hendekte daha aşağılara kayarken dengemi sağlamak için topuklarımı toprağa bastırıyorum. Tutunacak bir şey arayan ellerim dere yatağındaki budaklı bir kökü buluyor. En dibe vardığımda ayağa kalkıp otoparka yöneliyorum. Az kaldı. Arabama ulaşsam yeter.

Otoparka giden patikada fırtına gibi ilerliyorum. Ayaklarım çakıl taşlarında kaydığında neredeyse düşecek gibi oluyorum. Sevgili arabamı gördüğüme hiç bu kadar mutlu olmadım. Yerde kayarak durmaya çalışırken bir yandan da çantamda telaşla anahtarımı arıyorum. Parmaklarım ağır, daire şekilli Volvo anahtarının üzerine kapanıyor ama çok fazla titrediğim için anahtar elimden uçup ön tekerleğin yanında şıngırdayarak duruyor. "Kahretsin," diye fısıldıyorum.

"Sutton!" diye gürlüyor bir ses.

Arkamı döndüğümde Thayer'ın açıklıkta göründüğünü görüyorum. Elleri yumruk olmuş, omuzları gerilmiş halde bana doğru koşuyor. Çığlık atıyorum. Zaman duruyor. Uzuvlarım hareket etmiyor. Yerdeki anahtarımı almak için çabalıyorum ama vakit yok. Kaçmak için dönüyorum ama tam o anda Thayer'ın kolları beni sarıyor. Parmakları etime gömülüyor.

"Hayır, hayır!" diye haykırıyorum. Teni benimkini yakıyor. "Thayer, lütfen!"

"İnan bana," diye fısıldıyor kulağıma. "Bu benim canımı seninkinden daha çok yakıyor." Onun beni otoparkın yanındaki ormana doğru sürüklediğini hissediyorum. Ama daha sonra –yani dünyadaki son anlarımda– ne olduğunu görememeden önce anı bir bomba gibi infilak ederek geride sadece hiçlik bırakıyor.

20

KAN YALAN SÖYLEMEZ

Yarım saat sonra Emma, Ethan'ın evinin önünde taksiden indi. Tucson'un her zamanki olağanüstülüğüyle yine yağmur yağmaya başlamıştı. Havada ozon ve ıslak asfalt kokusu vardı. Ön bahçedeki çakıl taşları ay ışığının altında parlıyordu.

Emma yağmurdan kaçmak için çimenlikten koşarak geçip beyaz kapıya vurdu, sonra kulağını ahşaba dayayıp koridordan gelen ayak seslerini dinledi. Kapı açılarak antreyi gözler önüne serdi. Ethan'ın açık mavi gözleri onu görünce kocaman açıldı. Siyah saçları uykudan yeni kalkmış gibi karışıktı.

"Emma?" dedi, dikkatlice öne adım atıp ellerini onun omuzlarına koyarak. "Ne oldu?"

"Seni görmem gerekti." Emma omzunun üstünden baktı. "İçeri gelebilir miyim?"

Ethan kenara çekildi. "Tabii."

Emma kapıyı arkasından kapatıp kendisini Ethan'ın kollarına bıraktı. Thayer'la yaşananların ağırlığı üzerine çökmüştü. Sonunda başını ellerinin arasına alıp beş dakika kadar hıçkırdı. Burnu tıkanmış, gözleri yanmaya başlamıştı. Ethan bu süre boyunca sırtını sıvazladı.

Kardeşimin onu rahatlatacak birine sahip olması beni mutlu ediyordu. Keşke benim yanımda da böyle biri olsaydı. Sonuçta o korkunç anıyı gören, sevdiği biri tarafından vahşice öldürülen bendim. İçim boşaltılmış gibi hissediyordum. Otogardan aldığım Thayer hiç de o dönüştüğü deli adama benzemiyordu. Nasıl onunla tartışacak kadar aptal olabilmiştim?

Emma'nın hıçkırıkları inlemeye dönerken Ethan onu mutfağa götürüp ada tezgâhın etrafından dolaştırdı. Kum rengi granitin üzeri eve sipariş menüleriyle doluydu. Uzun, ahşap masanın üstündeki boş pizza kutusunun yanında iki kola tenekesi vardı. Oturma odasındaki televizyondan suçla ilgili bir programın doğallıktan yoksun sesleri geliyordu. Ethan odasının kapısını ayağıyla açıp ışığı yaktı. "Gel, otur," dedi yatağı göstererek. "Ne olduğunu anlat."

Koyu mavi yorganın üstüne otururken Emma'nın bacakları hissizleşmiş gibiydi. Kapitone yastığı alıp sarıldı. "Thayer'ı gördüm," diye başladı Ethan'a gergince bir bakış atarak.

Tahmin ettiği gibi Ethan'ın yüzü karardı. "Cezaevinde mi? Sana gitmemeni söylemiştim!"

"Biliyorum ama..."

"Neden beni dinlemedin?"

Emma'nın gözleri yeniden yaşardı. Nutuk dinleyecek durumda değildi. "Başka ne yapacağımı bilemedim," dedi savunmacı bir şekilde. "Cevaba ihtiyacım vardı. Thayer da istediğimi verdi. Gerçekte kim olduğumu bilen tek kişi olduğunu söyledi."

"Öyle mi dedi?" Ethan'ın gözleri kocaman açıldı.

"Hı-hı." Emma kafasını salladı. "Bana gönderdiği mektuplardan da bahsetti. Laurel'ın arabasındaki, okuldaki kara tahtadaki mesajlardan bahsediyor olmalı. O yaptı, Ethan. Biliyorum."

Ethan kafasını ellerinin arasına aldı. "Çok üzgünüm."

Sonra Emma cebinden Thayer'ın Sutton'a yazdığı notu çıkarıp açtı. "Bugün bunu buldum," dedi kâğıdı ona verirken.

Ethan mektubu okurken yüzünü buruşturdu. Okuması bittiğinde düzgünce katlayıp geri verdi. "Vay canına. Aralarındaki şey değişirse onu incitecek bir şey yapmakla tehdit etmiş resmen."

"Evet. Sonra da... onu incitti işte."

Az önceki anı zihnimde dönmeye devam ederken Emma'nın sözleriyle tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Ama Thayer beni nereye götürmüştü? Arabamla alakalı bir şey olmalıydı, değil mi? Sonuçta arabanın üzerinde kan vardı ve büyük ihtimalle benim kanımdı. Keşke anının devamını görebilseydim. Kayıp tek bir parça dışında yapboz tamamlanmış gibiydi.

"Onu her gördüğümde bana Sutton olmadığımı biliyormuş

gibi bakmıştı zaten," diye fısıldadı. "Onu öldürüp beni buraya çağıran Thayer'dı," dedi yumuşak bir sesle. "Düşünsene. Kayıp olduğu için belirli bir zamanda belirli bir yerde olması gerekmiyordu. Tucson'da kolayca dolaşıp beni gözetliyor, notlar bırakıp tehdit ediyor olabilirdi."

"Haklısın," dedi Ethan da yumuşak bir tonla. "Onun için çok kolay olurdu."

"Şu anda tam istediği yerdeyim. Aleyhinde tek kelime edersem kim olduğumu polise açıklar. Onlar da Sutton'ın ölümü için beni suçlarlar. Tam da senin dediğin gibi oluyor." Gözlerini kapatıp tekrar hıçkırmaya başladı. "Avukatının önümüzdeki haftaya çıkması için elinden geleni yaptığını söyledi. Yani sadece birkaç gün kaldı! Ne yapacağım ben?"

"Şişşt," diye fısıldadı Ethan. Emma'nın elini tutup bacağına koydu. "Bir şey olmayacak. Thayer kilit altında. Hâlâ güvendesin. Yaptığı şeyi kanıtlaman için vakit var. Bu işte yalnız kalmana izin vermeyeceğim. Seni güvende tutacağım."

Emma elini onun omzuna koydu. "Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum."

"Ben de sensiz ne yapardım bilmiyorum. Sana bir şey olsa..." Ethan'ın sesi çatladı. "Buna dayanamam."

Bunları duymak Emma'nın içine su serpmişti. Hıçkırığını yutup Ethan'a minnettarlıkla gülümsedi. Tam dudakları birleşecekti ki yatağının yanındaki deri defteri fark etti. Sonlara yakın bir sayfası açık olan defterde şiire benzeyen kısa cümleler vardı. Birden suçluluk duygusu geri döndü. *Yalan Oyunu*. Laurel ondan Ethan'ın şiirlerini çalmasını istemişti. Yüzünü buruşturarak Ethan'dan ayrıldı.

"Sana söyleyeceğim bir şey daha var," dedi. "Hoşuna gitmeyecek bir şey."

Ethan kafasını kaldırdı. "Tabii söyle. Bana her şeyi söyleyebilirsin."

Emma onun elini tutan ellerine baktı. Yapacağı şeyden nefret ediyordu ama onu uyarmalıydı. Derin bir nefes aldı. "Sutton'ın arkadaşları sana şaka yapmayı planlıyorlar. Şiir okuma gecesiyle alakalı."

Ethan geri çekildi. "Ne?"

"Onları durdurmaya çalıştım. Ama cidden..."

Ethan ellerini sallayarak onu durdurdu. Sanki az önce Emma kafasına kürekle vurmuş gibi gözlerini kırpıştırarak bakıyordu. "Bunu ne zamandır biliyordun?"

Emma kafasını eğdi. "Şey, birkaç gündür," dedi kısık sesle.

"Birkaç gün mü?"

"Üzgünüm!" diye bağırdı Emma. "Durdurmaya çalıştım! Benim fikrim değildi!"

Ethan'ın yüz ifadesindeki incinme yavaşça yerini tiksinmeye bıraktı. "Bence artık gitmelisin," dedi hissiz bir tonda.

"Ethan, ben..." Emma onun eline uzanmaya çalıştı ama çocuk çoktan kapıya yönelmişti. "Ethan!" diye seslendi arkasından koridora koşarak. Antreye varmışlardı ki kolunu tutarak onu kendisine döndürdü. "Lütfen! Her konuda birbirimize dürüst olabileceğimizi söylemiştin. Ben de düşündüm ki..."

"Yanlış düşünmüşsün," diye araya girdi Ethan, kolunu

çekerek. "Bu şakayı anında iptal edebilirdin. Senin kudretli Sutton Mercer olduğunu zannediyorlar. Tek kelimenle şaka iptal edilirdi. Neden bunu yapmadın? Beni bilmelerini istemediğin için mi? Sen..." Sesi çatlayınca boğazını temizledi. "... benden utanıyor musun?"

"Tabii ki de hayır!" diye bağırdı Emma ama Ethan bir bakıma haklı olabilirdi. Neden bu şakayı en başında durdurmamıştı? İşlerin bu kadar kontrolünden çıkmasına nasıl izin vermişti?

Ethan kapı tokmağını çevirdi. "Git artık, tamam mı? İyi ikiz Emma Paxton olduğunu hatırlayana kadar da benimle konuşmaya zahmet etme."

"Ethan!" diye bağırdı Emma ama Ethan onu dışarı itip kapıyı yüzüne çarpmıştı bile. Şiddetlenen yağmurun damlaları yanaklarından süzülen gözyaşlarına karışıyordu. Sahip olduğu tek iyi şeyi kaybetmiş gibi hissediyordu. Ellerini pencere camına dayayarak eve baktı ve Ethan'ın oturma odasındaki bir yığın kitabı devirerek hışımla koridorda ilerlemesini izledi.

Bu sahneyi izlemek hiç hoşuma gitmemişti. Yalan Oyunu'ndan bir kez daha nefret ettim. Arkadaşlarım ve ben, o aptal kulübü kurmasaydık Emma şu anda incinmemiş olacaktı. Sahip olduğu tek müttefik ondan nefret etmeyecekti.

Emma zili birkaç kez çaldı ama Ethan gelmedi. Onunla konuşması için mesaj atsa da cevap alamadı. Bir süre sonra beklemenin faydası olmadığını anladı; Ethan söyleyeceğini söylemişti. Çimenliğe çıktığında anında sırılsıklam oldu. Mercer'ların evine nasıl geri döneceğini bilmiyordu. Tekrar

taksi çağırmak için Sutton'ın telefonunu çıkardığında ekran yanmaya başladı.

Emma kaşlarını çattı. Numara Tucson emniyetine aitti. Aklına korkunç bir düşünce geldi: Ya polis onu Thayer hakkında arıyorsa? Ya onu serbest bıraktılarsa?

"Alo?" diye bağırdı yağmurun sesini bastırmak için. Bir yandan da sesindeki gerginliği atmaya çalışıyordu.

Hattın diğer ucundan Dedektif Quinlan'ın sesi gürledi. "İyi akşamlar Bayan Mercer. Arabanızdaki kanın test sonuçları geldi."

Emma gerildi. "N-neymiş?" Kanın Sutton'a ait olduğunun söyleneceğinden emin olduğu için kendisini hazırladı.

"Kan örneği, Thayer Vega'nınkiyle uyuştu," dedi Quinlan'ın sesi.

Emma sokağın ortasında durakaldı. Yanlış duyduğundan emindi. "Thayer'ınkiyle mi?"

"Doğru," dedi dedektif. "Arabaya nasıl bulaştığına dair bir fikriniz var mı? Bay Vega tek kelime etmiyor."

"Ben..." Emma devamını getiremedi. Söyleyecek bir şeyi yoktu. Cılız bir mesquite ağacının yanında durup soluklanmaya çalıştı. Hazırlıksız yakalanmıştı.

"Sutton?" dedi Quinlan. "Bana söylemen gereken bir şey var mı?"

Emma pek fazla korunaklı olmasa da ağacın altına sığındı. Dedektife söylemesi gereken pek çok şey vardı. Ama cesaret edebilir miydi? Bu sefer kendisinin Sutton'ın ikizi olduğuna ama kardeşinin hayatını çalma niyeti olmadığına onu ikna edebilir miydi? Thayer'ın tehdit mesajlarından ve

Sutton'ı öldürenin o olduğundan söz etse ona inanır mıydı? Bundan şüpheliydi. Sutton'ın dolabında Thayer'ın patlamakla alakalı notunu bulmuştu, evet, ama bu onun için yeterli bir kanıt olsa da polisin kesin delil olarak göreceği şüpheliydi.

"Ü-üzgünüm. Nasıl olduğunu hiç bilmiyorum," dedi sonunda. Gözlerini kapatıp düşündü. "Arabada başka parmak izleri de var mıydı?"

Quinlan içini çekti. "Sadece senin ve babanın parmak izleri vardı. O da aracın sahibi sayılır, değil mi?"

"Hı-hı," dedi Emma dalgınca. Bay Mercer'ın, Volvo'yu Sutton'la birlikte elden geçirdiklerini söylediğini hatırlıyordu.

Hattan öksürük sesi geldi. "Eh, artık aracını elimizde tutmak için bir sebep olmadığına göre gelip alabilirsin," dedi Quinlan huysuzca.

"Teşekkürler," dedi ama adam çoktan kapatmıştı. Emma telefonu kulağından uzaklaştırıp sanki uzaylı yaşam formuymuş gibi baktı. Rüzgârla uçan bir yaprak ayak bileğine çarparken uzaktan bir arabanın motor sesi geldi. Dünya hâlâ aynı şekilde işliyordu ama Emma kendisini tamamen değişmiş gibi hissediyordu. Thayer'ın kanı. Ama... nasıl?

Ben de en az kardeşim kadar şaşkındım. Demin hatırladığım anıyı düşündüm. Anlayamıyordum. Delirip peşime düşen Thayer'dı, tam tersi değil. Sadece tek bir cevap vardı: Bir şekilde arabama binip o beni öldürmeden önce Thayer'a çarpmış olmalıydım. Buna seviniyordum. Thayer canımı almış olabilirdi ama en azından ben de giderken ondan bir parça almıştım.

21

ANNELER EN IYISINI BILIR

O gece Emma yatakta sağa sola dönerken Sutton'ın dijital saatinin parlak yeşil rakamlarına baktı. 02.12 olmuştu. Taksiyle eve geldiğinden beri ağlıyordu. Boğazı öyle tahriş olmuştu ki yutkunmakta zorlanıyordu. Hayatı boyunca hiç bu kadar şaşkın ve yalnız hissetmemişti. Henderson'dan ayrılıp Alex'e veda ettiğinde, sosyal hizmetler ona bir koruyucu aile bulamadığı için bir ay boyunca toplu evde yaşamak zorunda kaldığında, hatta Becky onu komşusuna bırakıp bir daha asla dönmediğinde bile böyle olmamıştı.

Tüm bu zamanlar çok zor ve üzücüydü ama Henderson'dan ayrılsa bile Alex'le hâlâ telefonda konuşabiliyordu. Toplu evde kalırken ranzayı paylaştığı kızla oyunlar oynamıştı. Becky gittiğindeyse arkadaşının annesinin yanında ağlayıp kendi annesini özlediğini söyleyebilmişti.

Ama şimdi öyle büyük bir sırrı yaşıyordu ki bir gün omuzlarındaki yükün altında ezileceğinden emindi. Şimdi Ethan da ona kızgınken –öyle kızgındı ki bir daha onunla hiç konuşmayabilirdi– gidecek kimsesi kalmamıştı. Gerçekte kim olduğunu başka kimseye söyleyemezdi. Sutton Olma Konusunda Nefret Ettiğim Şeyler ya da Emma Olma Konusunda Özlediğim Şeyler gibi listeler yapamazdı.

Birisi bulup gerçek kimliğini öğrenirse diye günlük bile tutamıyordu.

Thayer'ın kanı hakkında aldığı haberle dehşete düşmüştü. Bu, Sutton'ın ona vurduğu anlamına mı geliyordu? Topallamasının nedeni de bu olabilir miydi? Madeline'ın sesi Emma'nın kulaklarında çınladı: *Bir daha asla futbol oynayamayacak. Futbol onun en büyük aşkıydı, en iyi olduğu şeydi. Ama artık geleceği mahvoldu.* Belki de her şeyin bir sebebi vardı. Belki de Thayer, Sutton'a çok kızmış ve hıncını... onu öldürerek almıştı.

Emma, kendisini ikizinin kuştüyü yastığına bıraktı. Yumuşacık tüyler kafasının şeklini almıştı. Tüm bu yaşananlar gözüne imkânsız geliyordu. Bunu neden yapıyordu ki? Amacı neydi? Belki de tekrar kaçıp gitmeli ve her şeyi arkasında bırakmalıydı. Eğer kaçmak istiyorsa şu an tam zamanıydı. Thayer parmaklıkların ardındayken her hareketini takip edemezdi. Emma sonunda özgür kalırdı. On sekiz yaşındaydı. Genel Öğretim Geliştirme sınavına girer, bir şehre yerleşir ve eyalet içi okul harcına başvururdu...

Ama bunları düşünse bile gitmeyeceğini biliyordu. Tanımayı çok ama çok istediği birinin hayatını yaşıyor ve kar-

deşi için adaleti sağlamaya çalışıyordu çünkü. Öylece pes ederse kendisini asla affedemezdi çünkü böyle yapması durumunda Sutton'ı öldürüp Emma'nın kardeşini tanıma şansını elinden alan kişi serbest kalırdı.

Katilimin hiçbir ceza almadan kurtulması düşünülemez bir şeydi. Ben bunu kabul edemezdim ve buralarda olmasının onun için gün geçtikçe daha tehlikeli bir hal aldığını bilsem de Emma'nın da hayatımda kalmak için güçlü olmasını umuyordum.

Emma yorganı üstünden atıp odanın karşısına geçti, kapının kilidini açıp parmak uçlarında koridorda ilerleyerek, Laurel'ın son basamakta bıraktığı bir yığın dergiye çarpmaktan son anda kurtularak merdivenden indi. Çarpık çurpuk yaprakları olan bir aloe bitkisi zemin döşemesine uzun gölgeler düşürmüştü. Oturma odası penceresinin dışından damlama sesi geldiğini duyunca Emma yağmur suyunun yavaşça oluktan akmasını izlemeye gitti. Ay ışığı koridordaki aile fotoğraflarından ürkütücü bir ışıltıyla yansıyordu. Emma öbür uçtaki altın rengi, oymalı aynada kendi yansımasını gördü. Koyu renkli uzun saçları sırtına dökülüyordu ve oval yüzü karanlıkta bembeyaz bir kâğıt gibi görünüyordu. Mutfağa giden köşeyi dönünce ayaklarının altında soğuk mermeri hissetti. Tam bir dolabı açacaktı ki köşede bir gölge hareket edince geriye doğru sıçrayıp poposunu ocağın krom düğmesine çarptı.

"Sutton?"

Emma'nın gözleri, Drake'i tasmasından tutarken sırtını kamburlaştırmış Bayan Mercer'a odaklandı. Köpek havladı. "Bu geç saatte neden ayaktasın?" Kadın doğrulup Drake'i

tg: kaktusunx

bırakınca köpek yanına gelip Emma'nın elini kokladı, sonra da buzdolabının dibinde tortop olup yattı.

Emma karmaşık saçlarını atkuyruğu yaptı. "Uyuyamadım. Gelip bir bardak su içmek istedim."

Bayan Mercer elini onun alnına koydu. "Hımm. İyi hissediyor musun? Laurel eve döndüğünde yağmurdan sırılsıklam olduğunu söyledi."

Emma zayıfça güldü. "Eh, yanıma şemsiye almamıştım. Son baktığımda Arizona'da yaşıyorduk." Bayan Mercer'ın dağınık saçlarıyla sabahlığını inceledi. "Sen neden uyanıksın?"

Kadın önemli bir şey yok der gibi elini salladı. "Ah, Drake inleyip duruyordu. O yüzden onu dışarı çıkarmaya indim." Musluktan bir bardak su doldurup içine iki buz küpü attı. Küpler suyun içinde yüksek sesle çatırdadılar. Tezgâha oturup bardağı ona doğru itince Emma suyu alıp minnettarlıkla yudumladı.

"Eee..." Bayan Mercer çenesini eline yasladı. "Neden uyuyamadın? Konuşmak istediğin bir şey var mı?"

Emma kafasını tezgâha dayayıp içini çekti. Konuşmak istediği çok fazla şey vardı. Sutton'ın cinayeti hakkında bir şey diyemezdi ama belki Ethan konusunda tavsiye alabilirdi. "Önem verdiğim bir çocuğu incittim ve şimdi işleri nasıl düzelteceğimi bilmiyorum," dedi.

Bayan Mercer ona anlayışla baktı. "Özür dilemeyi denedin mi?"

Buz makinesi yeni bir kalıp buz oluştururken yumuşak bir gürleme sesi yükseldi. "Denedim... ama dinlemedi," dedi Emma.

"Eh, belki de tekrar denemelisin. Tam olarak ne hata yap-

tığını ve işleri nasıl düzeltebileceğini düşünüp harekete geçebilirsin."

"Bunu nasıl yapacağım ki?"

Bayan Mercer sandalyesinde arkasına yaslanıp parmaklarını ananas desenli bulaşık havlusunun üzerinde gezdirdi. "Bazen davranışlar sözlerden daha çok şey anlatır. Ona üzgün olduğunu göster. Böylece her şey düzelecektir. Mümkün olan en iyi Sutton olmaya çalış. O da insanların bazı zamanlar hata yapabileceğini anlamalı. Eğer seni affedemiyorsa hayatında olmaya değmiyor demektir."

Emma bir süre bunu düşündü. Sutton'ın annesi haklıydı. O sadece bir hata yapmıştı o kadar. Belki mümkün olan en iyi *Sutton* olamayabilirdi ama en iyi *Emma* olabilirdi. Ethan ona kim olduğunu –yani iyi ikiz olduğunu– unuttuğunu söylemişti. Hayatında bu kadar çok şey yaşanırken kendi kimliğini devam ettirmek ve ne istediğini bilmek oldukça zordu. Emma'nın ihtiyaçları, Sutton'ın başına gelenlerin yanında ikinci planda kalıyordu. Hayatta kalmak ve kız kardeşinin cinayetini çözmek dışında bir şey istemek fazla lükse kaçıyormuş gibi geliyordu.

Sonunda kesin bir kararla doğrulup sırtını dikleştirdi. Tek ihtiyacı olan planına sadık kalmaktı. Thayer'ın, kardeşini öldürdüğünü kanıtlayacaktı. Bu sayede Emma Paxton olmaya geri dönebilirdi. Ancak bu arada yaptığı şeyler yüzde yüz Sutton'a uymasa da gurur duyacağı şekilde davranacaktı.

Kalkıp Bayan Mercer'a sarıldı. "Teşekkürler anne. Tam da ihtiyacım olan şeyleri söyledin."

Bayan Mercer onu bir süre kucakladıktan sonra geri çeki-

lip kendi kızı olduğunu sandığı Emma'ya şaşkınlıkla baktı. "Sana tavsiye verdiğim için bana ilk kez teşekkür ediyorsun."

"Belki de sana çok uzun zaman önce teşekkür etmeliydim."

Annem, Drake'i kaldırıp onunla birlikte üst kata çıkarken içinde suçluluk duygusu vardı. Onun az önce söylediği şeye ve ailemle ilişkilerimden hatırlayabildiklerime bakılırsa hayattayken hiçbir zaman gecenin bir yarısı oturup dertleşmemiştik. Annemle babamın fikirlerine hiç önem vermemiştim ve bu bir hataydı. Düzeltemeyeceğim pişmanlıklar listeme eklenen bir şey daha.

Dikkatimi, çenesini ellerinin arasına almış, hafifçe gülümseyerek oturan Emma'ya verdim. Bunun yanlış olduğunu bilsem de acı bir gücenme hissi doldu içime. Emma kim olduğunu hatırlamakta güçlük çekiyor olabilirdi ama en azından bir vücudu, bir kimliği vardı. Hatta hem kendisinin hem de benim olmak üzere iki kimliğe sahipti. Ve şimdi ikimiz için birden yaşamak zorundaydı.

22

ARARSAN BULURSUN

Sonraki iki gün boyunca Emma kararına bağlı kalıp başını dik tutmaya ve Sutton'ın yapacağı şeyler olmasa da ara ara Emma Nezaketi'ni göstermeye başladı. Twitter İkizleri'nin seksiliklerine yaraşacak kıyafetler bulmakta ne kadar zorlandıklarına dair attıkları son gönderiyi bir gülücükle *retweet* etti. Tenis antrenmanında Charlotte'un el arkası vuruşuna iltifat etti. Nisha Banerjee'ye bile tokasının hoş olduğunu söyledi. Kız ona şoka girmiş –ve biraz kuşkulanmış– gibi baksa da teşekkür etti.

Ama iş Ethan işe Laurel'a gelince Emma pek başarılı olduğunu söyleyemezdi. Çarşamba günü kafeterya sırasında buzdolabı bölümünde son kalan narlı yoğurdu, çok sevdiğini bildiği için Laurel'a bıraktı ama kız homurdanıp açgözlülükle kâseyi kapmaktan başka bir şey yapmadı. Koridorda

Ethan'ı gördüğünde çocuk omzundaki çantasını düzeltip onunla karşılaşmamak için hızını artırdı.

Perşembe günü Emma tenis antrenmanından sonra otoparktaki araçları gözden geçirdiğinde belirli bir Volkswagen'in her zamanki park yerinde olmadığını görünce homurdandı.

"Laurel seni yine mi bırakmış?" Madeline elinde bir yığın kitapla arkasında belirmişti. Mavi gözleri parlıyor, tüy küpeleri omuzlarına değiyordu.

"Evet," dedi Emma sinirini saklayamadan. "Bu hafta tam bir sürtük gibi davranıyor."

Madeline haftalardan beri ilk kez gerçek bir kahkaha attı. "Kesinlikle öyle." Elini Emma'nın dirseğine koydu. "Merak etme. Unutacaktır. Ben unuttum."

Ellerinde patenleri olan, birinci sınıflardan iki çocuk yanlarından geçerken birbirlerini dürttüler. Biri Emma'yla göz göze gelince sırıtmaya başladı, kafasıyla selam verip elini yavaşça kaldırarak salladı. Emma da nezaket kararını bozmamak için ona gülümsedi.

Madeline deri çantasından arabasının anahtarını çıkardı. "Seni eve bırakayım mı?"

Emma onun anahtarlığına baktı. "Aslında ben karakola gideceğim. Sonunda arabamı alıyorum."

Madeline karakol sözcüğünü duyunca hafifçe yüzünü buruşturdu, sonra kaşlarını çattı. "Araban cezalı otoparkında değil miydi?"

Emma birden gerildi. Sutton'ın arkadaşları, çok fazla cezası biriktiği için ve gidip almaya üşendiği için arabasının cezalı otoparkında olduğunu sanıyorlardı. Öldüğü gün ara-

basını aldığından ve ardından Thayer'ı almaya gittiğinden haberleri yoktu. Tabii arabasıyla Thayer'a çarpmış olma ihtimalinden de.

"Şey, orası dolu olduğu için karakolun arkasındaki otoparka getirmişler," dedi Emma, Madeline'ın inanması için dua ederek. Yalan söylemekten nefret ediyordu ama ona Sutton'ın arabasının, üzerinde Thayer'ın kanı bulunan bir delil olarak görüldüğünü söylemeyecekti. Neyse ki kız sadece omuz silkip SUV'sinin anahtarına basarak kilidini açtı.

"Hadi bin. Yürüyerek gitmekten kurtarayım seni."

Emma arabaya binip çantasını kucağına koydu.

"Eee, yarın Charlotte'lara gideceğimiz için heyecanlı mısın?" diye sordu Madeline, anahtarı çevirirken. "Onlarda akşam yemeği yemeyeli bayağı olmuştu. Cornelia'nın yemeklerini özledim. Evde aşçının olması harika olurdu değil mi?"

Emma bu akşam Charlotte'lara gitmeyi kararlaştırdıklarını hatırlayarak onaylar gibi hımm dedi. Chamberlain'lerin özel aşçıları olduğunu duyduğuna şaşırmamıştı; sonuçta evleri devasaydı.

"Tabii benim böyle söylememem lazım." Madeline'ın yüzünde buruk bir ifade belirdi. "Eğer babam özel aşçı istediğimi falan duyarsa muhtemelen şımardığımı ve açgözlülük yaptığımı söyler." Gözlerini devirip gülmeye çalıştı ama yüzü düşmüştü.

Emma onun acısını hissederek alt dudağını ısırdı. "Biliyorsun, baban hakkında konuşmak istersen ben buradayım."

"Teşekkürler," dedi Madeline yumuşak bir sesle. Elini metalik koyu pembe Not Rational çantasının içine daldırdı

ve güneş gözlüğünü alıp taktı.

"Her şey yolunda mı? Daha iyi misiniz?" diye sordu Emma.

Madeline tekrar konuşmadan önce otoparktan çıkmayı bekledi. "Sanırım hâlâ aynı. Eve gitmekten nefret ediyorum. Babam sürekli ayaklarını vurarak yürüyor. Annemle de konuşmuyorlar. Aynı odada uyuduklarını bile sanmıyorum." Parlak dudakları incecik bir çizgi halini aldı.

"İstediğin zaman bize gelebilirsin, biliyorsun," dedi Emma.

Madeline ona minnettarlıkla baktı. "Teşekkür ederim," dedi. Sonra elini onun koluna koydu. "Bunu daha önce hiç teklif etmemiştin."

Bunu duyduğumda kızgınlık hissettim. Madeline'ın ihtiyacı olduğunu bilseydim teklif ederdim herhalde.

Bir dakika sonra Madeline polis merkezinin kaldırımının önünde durup Emma'yı bıraktı. "Sutton?" dedi sonra pencereye eğilip. "Barıştığımız için çok mutluyum. Muhtemelen bunu yeteri kadar söylemiyorum ama sen benim en iyi arkadaşımsın."

"Ben de çok mutluyum," dedi kalbi ısınan Emma.

İçeri girdiğinde son sefer geldiğinde gördüğü resepsiyonist gazetesinden kafasını kaldırıp ona baktı. "Yine mi sen?" dedi sıkkın bir sesle.

Ne kadar da profesyoneldi. "Arabamı almaya geldim," dedi Emma sertçe.

Resepsiyon görevlisi dönüp telefonunun ahizesini kaldırdı. "Bir dakika."

Emma mantar panoya bakmaya gitti. Thayer için asılan KAYIP posteri kaldırılmış, yerine HECTOR, ARKADAŞLARINIZA TAVSİYE EDECEĞİNİZ DÜRÜST TAMİRCİ reklamı asılmıştı.

Bir süre sonra kadın ona, dışarıdaki tel örgünün önünde duran bir polisi işaret etti. "Memur Moriarty sana yardım edecek," deyip dilini döndürerek mor sakızını balon yaptı. Bekleme odasına şekerli üzüm kokusu yayıldı.

Emma dışarı çıkıp Memur Moriarty'nin yanına gitti ve Sutton'ın arabasını almak için gereken evrakları imzaladı. Polis memuru tel örgünün kapısını açıp onu tozlu arabaların arasından geçirdi. BMW'ler ve Range Rover'lar, beş kilometre yol yapamayacakmış gibi görünen hurdaların yanında gururla duruyorlardı.

"Geldik," dedi memur, parlak kromdan yeşil vintage bir arabaya işaret ederek. Emma arabaya bakarken etkilenmişti. Çok şık çizgileri ve retro havası vardı aracın. Parası olsa kendisi de tıpkı böyle havalı bir araba alırdı.

Arabam tabii ki de havalıydı. Onu tekrar gördüğümde bir çığlık attım. Ama içimde tatlı-acı bir his vardı. Sürücü koltuğuna oturup yumuşacık deriyi bacaklarımın altında hissedemeyecek, camları açıp 10. Hat'ta ilerlerken rüzgârı saçlarımda hissedemeyecektim.

Emma anahtarı aldıktan sonra arabayı inceleyip polislerin bulduğu kan izlerini aradı ama muhtemelen Thayer'ın bacağına çarpan yerdeki minik bir göçük dışında bir şey göremedi. Büyük ihtimalle kanı temizlemişlerdi. Sürücü kapısını açıp deri koltuğa oturduğunda içine tuhaf bir his doldu.

Bu arabada Sutton'ı hissettiren bir şeyler vardı; sanki ikizi o anda yanındaymış gibiydi. Gözlerini kapatıp onu direksiyonun arkasında, saçlarını omzunun ardına atıp Charlotte ya da Madeline'ın söylediği bir şeye gülerken hayal etti. Dikiz aynasından sarkan koruyucu melek süsüne dokunurken Sutton'ın parfümünün kokusunu aldığına yemin edebilirdi. Arabasının polisin meraklı ellerinde olmasının ikizini nasıl rahatsız edeceğini biliyordu.

Senin için ona çok iyi bakacağım, diye düşündü, parmaklarını deri kaplı direksiyona vurarak.

Gülümsedim. Öyle yapsa iyi ederdi.

Cam tıklatılınca Emma irkilip kafasını kaldırdı ve Memur Moriarty'yi görerek camı indirdi.

"Size yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı Bayan Mercer?"

"Hayır, memur bey, sağ olun," dedi Emma, sesine masum bir bana güvenin tonu eklemeye çalışarak. "Yardımınız için teşekkürler."

"O halde artık buradan ayrılsanız iyi olur," dedi adam, başparmağını kemerinin tokasına geçirerek.

Emma kafa sallayıp camı kaldırdıktan sonra anahtarı kontağa soktu. Ne aynayı ne de koltuğu ayarlamasına gerek kalmamıştı; Sutton'a uydukları gibi ona da mükemmel bir şekilde uyuyorlardı. Otoparktan çıkarken yanındaki koltukta bir şey dikkatini çekti. Koltuğun otuma yeriyle dayanma yerinin birleştiği yerdeki girintiye küçük bir parça kâğıda benzeyen bir şey tıkıştırılmıştı.

Karakol görüş alanından çıkana dek yolda ilerledi, son-

ra arabayı kaldırım kenarına çekip dikkatini kâğıt parçasına verdi. Kaşlarını çatarak kâğıdı çekiştirmeye başladı. Sonunda kurtardığında, üzerinde DR. SHELDON ROSE yazdığını gördü. Açılı harfleri, Sutton'ın spor dolabında bulduğu mektuplardan hemen tanıdı. Yazı Thayer'a aitti.

Kalbi gümbürdemeye başladı. Omzunun üstünden baktığında bir polis aracının sirenlerini öttürerek karakolun otoparkından çıktığını gördü. Acı verici bir an için kendisini yakalamaya geldiklerinden emin oldu; belki de bu önemli kanıtı arabaya onu test etmek için koymuşlardı ve kendisi gidip göstermediği için ceza vereceklerdi. Ama sonra polis aracı yanından hızla geçti; içindeki memur direkt olarak ileri bakıyordu. Emma uzun bir nefes verdi. Polis peşinde değildi. Ne bulduğunu bile bilmiyorlardı.

Bense bulduğu şeyin bir cevabın kapısını açmasını umuyordum.

23

PSİKOPATLIK TESTİ

Emma tam iki buçuk kilometre gittikten sonra arabayı tekrar durdurdu. Bu sefer Tucson Botanik Bahçesi'nin otoparkına girmişti. Sinekkuşları yemliklere uçuşup duruyordu. Bahçe öğleden sonra kapandığı için otopark neredeyse boştu. Burası oturup düşünmek için iyi bir yer gibi gelmişti. Dr. Sheldon Rose hakkında araştırma yapmak için eve gidene kadar beklemesinin imkânı yoktu. Hemen araştırmalıydı.

Yolcu koltuğundan Sutton'ın telefonunu alıp arama motoruna Dr. Sheldon Rose yazdığında saniyeler içinde ülke çapında bir düzine doktorun adı çıktı. Gastroenterologlar... Kardiyologlar... "Çakra arındırması" yapan bir adam... Hasta görüşleri, konum bilgileri ve telefon numaraları da vardı. Sheldon Rose adında doktorlar tarafından yazılmış olan, "Beyin Devinimleri" ve "Sağlıklı Ciğer, Sağlıklı Yaşam" başlıklı yazılar çıktı. Bir de farklı dallardan doktorlar vardı:

23

PSİKOPATLIK TESTİ

Emma tam iki buçuk kilometre gittikten sonra arabayı tekrar durdurdu. Bu sefer Tucson Botanik Bahçesi'nin otoparkına girmişti. Sinekkuşları yemliklere uçuşup duruyordu. Bahçe öğleden sonra kapandığı için otopark neredeyse boştu. Burası oturup düşünmek için iyi bir yer gibi gelmişti. Dr. Sheldon Rose hakkında araştırma yapmak için eve gidene kadar beklemesinin imkânı yoktu. Hemen araştırmalıydı.

Yolcu koltuğundan Sutton'ın telefonunu alıp arama motoruna Dr. Sheldon Rose yazdığında saniyeler içinde ülke çapında bir düzine doktorun adı çıktı. Gastroenterologlar... Kardiyologlar... "Çakra arındırması" yapan bir adam... Hasta görüşleri, konum bilgileri ve telefon numaraları da vardı. Sheldon Rose adında doktorlar tarafından yazılmış olan, "Beyin Devinimleri" ve "Sağlıklı Ciğer, Sağlıklı Yaşam" başlıklı yazılar çıktı. Bir de farklı dallardan doktorlar vardı:

Virginia Üniversitesi'nde Victoria Dönemi Edebiyatı dersi veren Sheldon Rose, New Hampshire'da sigarayı bırakma tedavisi üzerinde çalışan Sheldon Rose ve MIT bilgisayar bilimleri bölümünün başkanı olan Sheldon Rose.

Emma bir aile hekiminin linkine tıkladı; belki de Thayer saklanırken grip olmuş ya da enfeksiyon kapmıştı. İnternet sitesinde Wyoming Sağlık adlı beyaz tuğla dekorlu tıp merkezinde çalışan altı doktoru gösteriyordu. Casper, Wyoming'li Doktor Sheldon Rose çiçekbozuğu yüzünde ukala bir ifadeyle ona bakıyordu. Bu adam doğru cevap gibi görünmüyordu.

Caddede bir araba korna çaldı. BMX bisikletlerine binmiş birkaç çocuk yanından geçip gitti. Bir benzin istasyonunun köşesindeki gölge Emma'nın dikkatini çekti ama daha dikkatli baktığında kimseyi göremedi. *Sakin ol,* dedi kendi kendine. *Kimse peşinden gelmedi. Kimse burada olduğunu bilmiyor.*

Arama sonuçlarının ikinci sayfasını açtı. Tam olarak ne aradığından –ya da aradığını ne kadar sürede bulacağından– emin değildi ama bir şey olmalıydı ve gördüğünde anlayacağına inanıyordu. Linklere tek tek tıkladı ama baktıklarının hiçbirinden sonuç çıkmadı. On dakika sonra tam vazgeçeceği anda Seattle, Washington'dan bir Doktor Sheldon Rose'un internet sitesine rast geldi. Siteyi açtığında nefesi kesildi. Ana sayfada kanatları iki yana açılmış, kafası sol tarafa doğru kalkmış bir kartal amblemi vardı. Pençelerinin altında minik SPH harfleri okunuyordu. Thayer'ın dövmesindeki kartala tıpatıp benziyordu bu.

Yüreği ağzında, linki açtığında siyah gözleri kalın, kırmızı çerçeveli gözlüklerinin ardına saklanmış Dr. Sheldon Rose'un

fotoğrafıyla karşılaştı. Tıraşlı bir kafası ve geniş çenesi olan adam, doktordan ziyade motosiklet barı korumasına benziyordu. Doktorun biyografisini okurken Emma içinin altüst olduğunu hissetti.

DOKTOR SHELDON ROSE, PSİKOPAT DAVRANIŞLAR VE DİĞER UÇ DENGESİZLİKLER ÜZERİNDE UZMANLIK YAPMIŞ BİR PSİKİYATRİSTTİR.

Adam, Seattle Psikiyatri Hastanesi'nde çalışıyordu. SPH. Bir akıl hastanesi. Emma küçük ekrandaki kelimeleri bulanık görmeye başladı. Thayer akıl hastanesine mi yatmıştı? Bu yüzden mi kolunda kartal dövmesi vardı? Sutton'ın kaybolduğu gece ruhsal durumu nasıldı acaba?

Patikada peşimden koşarken Thayer'ın ne kadar öfkeli göründüğünü düşündüm. Sanki içindeki bir şeyler cidden patlamıştı. Ya da belki de o gece ilaçlarını almamıştı.

Emma titrek parmaklarla Sutton'ın telefonundan hastanenin ana numaralarından birini aradı. Kulağında çınlayan zil sesinden sonra bir kadın cevap verdi. "Seattle Psikiyatri."

"Orada bir hastayı tedavi edip etmediğinizi öğrenmek için aramıştım," dedi Emma. "Adı..."

"Üzgünüm hanımefendi. Bu bilgi gizlidir. Hastalarımızın isimlerini veremeyiz." Hattın diğer ucundan çat diye kapanma sesi geldi.

Peh. Tabii ki de böyle bir bilgi veremezlerdi. Emma elini saçlarından geçirerek bu meseleyi nasıl çözeceğini düşünmeye başladı. Bir çöp kamyonu yanından gürleyerek geçti. Hızlanan rüzgâr çürüyen çöplerle bahçelerdeki çiçeklerin kokusunu burnuna taşıdı. Emma yine benzin istasyonunun köşesine bakıp hayalet gölgeyi aradı ve orada kimse olma-

dığından emin olunca boğazını temizleyip aynı numarayı tekrar aradı.

"Seattle Psikiyatri." Bu seferki erkek sesiydi.

"Doktor Sheldon Rose'la görüşmek için aramıştım," dedi Emma, profesyonel bir ses tonuyla.

"Kimin aradığını söyleyeyim?" Sesin sahibi resepsiyon masasında olmaktansa başka herhangi bir yerde olmayı yeğleyecek gibi sıkkın konuşuyordu.

"Doktor Carole Sweeney," dedi Emma, aklına ilk gelen doktor adını söyleyerek. Şimdiye dek pek çok çocuk doktoruna gitmişti ve bu, en sevdiğinin adıydı. Kuzey Nevada'daki bir koruyucu aileyle yaşadığı on ay boyunca onu ve diğer altı çocuğu tedavi eden kişi Doktor Sweeney'ydi. Koruyucu annelerinin dadıya yetecek parası olmadığı için, ne zaman altısından biri hasta olsa muayenehaneye hepsini toplayıp gitmek zorunda kalırdı. Doktor Sweeney'nin bekleme odası gökkuşağı renginde oyuncak bloklar, yıpranmış peluş oyuncaklar ve ortadaki kırmızı plastik masanın üstüne dağılmış boyama kitaplarıyla doluydu. Emma ve diğer çocuklar masanın etrafında kovalamaca oynayıp gürültü çıkarsalar da Doktor Sweeney onlara hiç bağırmamıştı.

"Lütfen bekleyin," dedi telefondaki adam.

Kalbi çarpmaya başlayan Emma telefon bağlanana dek piyano sesini dinledi.

"Doktor Rose'un ofisi," dedi bir kadın.

"Doktor bey müsait mi acaba?" Emma acil ve önemli bir şey soracakmış gibi konuşuyordu.

"Hayır, kendisi burada değil. Mesaj bırakmak ister misiniz?"

"Kiminle görüşüyorum?" diye sordu Emma.

Diğer taraf keskin bir nefes aldı. "Ben Penny. Doktor Rose'un hemşiresi," dedi ses sonunda.

"Ben Tucson Medikal'den Dr. Carole Sweeney," dedi Emma. Sanki ölüm kalım meselesi varmış gibi sesini telaşlı tutuyordu. "Az önce Thayer Vega adında bir hastayı kabul ettim. Oldukça kötü durumdaydı."

"Kötü durumda mı? Nasıl yani?"

Emma vicdan azabı hissetti. Böyle yalan söylemekten nefret ediyordu.

Gördüklerimden oldukça etkilenmiştim. Bu, Yalan Oyunu'nun ve yaptığımız şakaların doğruluğunu sorgulayan kızla aynı kişi miydi? Bir doktormuş gibi konuşuyor –bunun yasadışı olduğundan emindim– ve bazı gizli tıbbi bilgileri öğrenmeye çalışıyordu. Vay vay, Sutton Mercer'ı oynamak onu da bayağı değiştirmişti.

"O, şey, bilincini yitirmiş durumda," diye devam etti Emma. "Sizin hastanenizden ayrıldığı tarihi öğrenmem gerekiyor."

Hemşire sinirli bir nefes verdi. "Bir dakika." Parmakları bilgisayar tuşlarında gezindi. "İşte. Thayer Vega tedaviye gelip gidiyormuş ve bu yıl 21 Eylül'de doktorun rızası dışında hastaneden çıkmış. Sizin isminiz neydi? Hangi hastaneden arıyordunuz?"

Emma hızlıca aramayı sonlandırdı. Birden öyle titremeye başlamıştı ki telefon elinden yere düştü. İnanamazlık ve korku hissediyordu. Demek doğruydu. Thayer bir psikiyatri hastanesine... tedavi görmeye gidiyordu ve doktorun rızası

dışında oradan ayrılmıştı. Tedavi olmamıştı. Kaçaktı yani. O bir psikopat olabilirdi.

Sanırım yanlış kişiye bulaşmıştım.

14

KİM OLDUĞUNU SANIYORSUN?

"Bu akşam harika geçecek," dedi Charlotte, cuma sabahı Emma'yla birlikte Hollier'ın bilim kanadında ilerlerken. Havada yanmış kimyasal ve gaz kokusu vardı. "Cornelia bizim için mükemmel bir yemek planlıyor. Bizim evde buluşup yemek yedikten sonra hazırlanıp gizli parti hazırlıklarına başlamaya gideceğiz. İyi plan, değil mi?"

"Evet," dedi Emma dikkatle, Sutton'ın yırtık kotundan görünen çıplak dizine bakarak. Eskitilmiş bir kot pantolona üç yüz dolar vermenin mantığını hiç anlayamamıştı. Neden Goodwill'e gidip gerçekten giyilmiş bir pantolon almıyorlardı ki?

Goodwill'deki şeyler havalı değil de ondan. Emma'nın eski parçaları şık gösterme yeteneği umurumda değildi. Benim dünyamda markalar her zaman kraldı.

"Sonra görüşürüz!" dedi Charlotte, yabancı dil kanadına

girdiklerinde. O İspanyolca dersine girerken Emma, Almanca'ya girecekti. Beyaz tebeşirle yazılmış fiil çekimleri hâlâ tahtada duruyordu. Biri bunun yanına kaş çatan bir çöp adam çizip tepesine, içinde BURADAN BAŞKA HER YER yazan bir hayal baloncuğu yapmıştı. Sınıfta hafif bir yapıştırıcı kokusu vardı. Emma, sınıfın bir köşesindeki sırasında kambur halde oturan Ethan'ı fark etti. Çocuk ona baktıktan sonra hemen kafasını çevirince Emma'nın midesi düğümlendi.

Frau Fenstermacher henüz sınıfa gelmediği için onun oturduğu yere gidip bir on saniye kadar beklese de Ethan bilerek ona bakmadı.

"Konuşmamız lazım," dedi Emma sonunda kararlı bir sesle.

"Hiç sanmıyorum," dedi Ethan pencereden dışarı bakmaya devam ederek.

"Ben sanıyorum." Emma kolundan tutarak onu kaldırıp sınıftan çıkardı. Birkaç öğrenci durup onları izlemeye başladı; muhtemelen Sutton Mercer'ın neden Ethan Landry'nin elini tuttuğunu merak ediyorlardı. Ama Emma kimin baktığını önemsemiyordu. Ethan'la meselesini hemen çözmeliydi.

Koridoru dolduran öğrenciler son zil çalana kadar oyalanıyorlardı. Emma sol tarafa bakınca Frau Fenstermacher'in şekilsiz vücudunun yaklaştığını gördü ve görülmemeyi umarak Ethan'ı diğer koridora çekti. Sahaya bitişik uzun bir çimenliğe açılan iki cam kapıdan geçtiler.

Ethan elerini çamur rengi kargo şortunun ceplerine soktu. "İçeri dönmeliyiz."

"Söylemem gereken birkaç şey var," diye araya girdi Emma sahaya doğru yürüyerek. "Senin de dinlemen gerek."

Kapıyı açtı. Beyaz başlama çizgisine kadar uzanan çimenliği geçtiler. Gümüş rengi engeller yola sıralanmıştı. Unutulmuş bir dosyanın yanında devrik bir su şişesi duruyordu. Yavaş yavaş tribüne tırmanmaya başladılar. Ayakkabıları metalde tıkır tıkır sesler çıkarıyordu. Emma tribünün tam ortasındaki bir sıraya geçip sert metal koltuğa yerleşti. Ethan da aynısını yaptı. Rüzgâr yüzlerine vuruyordu. Emma uzun saçlarını atkuyruğu yapıp Ethan'a döndü.

"Sana şaka yapmak istemiyorum," dedi. "Asla istemedim ve kızların da yapmasına izin vermeyeceğim. Ama hayatımda bu kadar şey olurken kendimi ele vermeden bu işi nasıl çözeceğimi düşünmek çok zor."

Ethan ceplerindeki dikişlerle ilgileniyormuş gibi yapıyordu. Moda tasarımı sınıfından iki öğrenci de dersi asmış olacaktı ki bisikletleriyle sahadan geçtiler.

"Ethan," dedi Emma sinirle. "Konuş benimle! Özür dilerim! Başka ne diyeceğimi de bilmiyorum. Lütfen bana kızma artık."

Sonunda Ethan bir nefes verip açık avuçlarına baktı. "Tamam. Ben de özür dilerim. Sutton'ın arkadaşlarının bana şaka yapacağını söylediğinde... kafayı yedim."

"Şakaya izin vermeyeceğimi söylediğimde neden bana inanmadın?"

Ethan kafasını iki yana salladı. Sonunda konuştuğunda sözcükleri yavaş ve gergindi. "Ona öyle çok benziyorsun ki. Onun kıyafetlerini giyiyorsun. Arkadaşlarıyla takılıyorsun. Madalyonunu bile takıyorsun."

"Eee, n'olmuş?"

Ethan'ın boynundaki bir kas gerildi. Kafasını çevirdiğinde Emma onun söylemediği bir şeyler olduğunu fark etti. Bakışları buluştuğundaysa açık renkli gözlerinde acı gördü.

"Sana bundan hiç bahsetmemiştim," dedi sonunda Ethan. "Ama lise birdeyken, Sutton ve arkadaşları Yalan Oyunu'nu başlattıktan hemen sonra bana bir şaka yaptılar. Şaka çok korkunçtu ve her şeyden çok istediğim bir bilim programına girmek için burs kazanma şansımı mahvetti. Ailemin maddi gücü beni göndermeye yetmiyordu. Programda bir yer kazanmayı neredeyse garantilemiştim ama şakadan sonra... olmadı." Spor ayakkabısını koltuklara vurduğu için tak tak sesler çıkıyordu. "Atlattığımı sanmıştım ama demek ki atlatamamışım."

Kendimi berbat hissederek onlara yaklaştım. Şakalarımın insanları nasıl incittiğinin bir örneği daha karşımdaydı. Ethan'a yaptığımız şakayı hatırlamaya çalışsam da bir şey göremedim. Onunla ilgili tek anım, beni arkadaşlarımın boğma şakasından kurtarmasıydı. O akşam ona bir an çok büyük minnettarlık duymuştum ama sonra ne kadar korktuğumu gördüğü için sinir olmuştum.

"Nasıl bir şaka yaptılar?" diye sordu Emma.

Ethan omuz silkti. "Önemsiz. Şansımı mahvettiklerini söylemek yeterli."

Emma onun elini tutup sıktı. "Dinle, ben Sutton değilim, tamam mı? Bazı yönlerimiz benziyor olabilir ama ben seni asla incitmem. Bunu bilmelisin."

Ethan yavaşça kafa sallayıp parmaklarını onunkilere geçirerek sıktı. "Biliyorum. Yemin ederim. Mesafeli davrandığım için üzgünüm. Sana inanmalıydım."

Uzun bir duraksama oldu. İki siyah kuşun sahanın ortasına konup tekrar uçmasını izlediler. "Ne yapmamız lazım biliyor musun?" dedi Emma yavaşça, yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamayarak. "Biz de onlara karşı bir şey düşünelim."

"Sutton'ın arkadaşlarına karşı mı?" dedi Ethan inanamıyormuş gibi. "Emin misin?"

"Eminim. Onları seviyorum ama kendi silahlarıyla bir kez olsun vurulmaları gerektiğini düşünüyorum. İnsanlara şaka yapmaktan bıktım. Eğer onları kurnazlıkla alt edebilirsek Yalan Oyunu da ihtişamını kaybeder." Koltukta dönüp Ethan'a baktı. "Şimdilik Sutton'ın arkadaşları şiir gecesinden önce senin şiirlerini çalıp başka birinin adıyla internete koyma planı yapıyorlar. Şiirleri çalmışsın gibi göstermek istiyorlar."

Ethan bir ıslık çaldı. "Vay canına. Ne alçakça." Açık renkli gözleri kararırken bakışlarını sahaya çevirdi. "Bunu bana neden yapıyorlar?"

Emma güneşin önüne geçen bir bulutun gölgesinin kaybolmasını izledi. "Thayer'ın başını belaya soktuğum için Laurel bana çok kızgın. Bu şekilde intikam alıyor işte. Benim senden..." –tuhaf bir şekilde yutkundu– "... hoşlandığımı bildiği için böyle canımı yakmak istiyor."

Ethan'ın dudaklarının köşesinde küçük bir gülümseme belirdi. "Anlıyorum. Her zamanki yerimizde buluşup plan yapsak mı?"

"Laurel orada buluştuğumuzu biliyor. Artık başka bir yer bulsak iyi olur," dedi Emma. İçinin sıcacık olduğunu hisse-

diyordu. Çok şükür ki Ethan yine yanındaydı. "Şimdi, bu meseleyi hallettiğimize göre," dedi. "Sana anlatmam gereken başka şeyler var." Yalnız olduklarından emin olmak için sahayı taradı.

Ethan'ın kaşları kalktı. "Dava hakkında mı?"

Emma ona arabada bulunan kanın Sutton'a değil de Thayer'a ait olduğunu anlatırken Ethan ona duyduklarına inanamıyormuş gibi baktı.

"Dahası da var," diye devam etti Emma. "Delil otoparkından Sutton'ın arabasını almaya gittiğimde garip bir şey buldum." Üstünde Dr. Sheldon Rose'un adı yazılı kâğıt parçasını ve Seattle'daki psikiyatri hastanesiyle görüşmesini anlattı. "Dr. Rose'un hemşiresi, Thayer'ın 21 Eylül'de hastaneden çıktığını söyledi. Doktorun rızası dışında."

Ethan bembeyaz bir yüzle ona bakıyordu. "Thayer akıl hastanesine mi gidiyormuş?" diye sordu kafasını iki yana sallayarak. Avuçlarını Emma'nınkilere bastırdı. "O yaptı. Öyle olmalı. Patladı ve Sutton'ı öldürdü. Sana da aynısını yapmasını ne engelleyecek?" Ellerini tuttu. "Seni nasıl koruyacağım?"

Emma bir nefes aldı. Ethan tekrar yanında olduğu için az da olsa daha güvende hissediyordu. "Koruyamazsın," dedi, sözleriyle Ethan'ın yüzünün düşmesini izleyerek. Sonra onun ellerini sıkıp devam etti. "Onun yaptığına dair kanıt bulmalıyız. Tekrar güvende olmamızın tek yolu Thayer'ın parmaklıklar arkasında olması. Tabii kalıcı olarak."

Okulun kapılarından biri gürültüyle çarpınca ikisi de kafalarını kaldırdılar. Periyodun bittiğini işaret eden zil çaldı.

Emma dersin tamamını asmıştı. Eski hayatında okula geç kaldığı bile olmamıştı. Ama Ethan'la barışmak buna değerdi. "İçeri girmeliyiz," dedi yumuşak bir sesle.

"Zorunda mıyız?" dedi Ethan. "Bütün günü birlikte geçirmeyi tercih ederim."

"Ben de," diye mırıldandı Emma. Sonra aklına gelen bir fikirle Ethan'a baktı. "Sutton'ın arkadaşları gizli bir parti düzenliyorlar. Benim de hazırlıklara yardımcı olmak için erkenden gitmem gerek. Sen de gelmek ister misin? Partilerden hoşlanmadığını biliyorum ama belki de bir psikopat tarafından takip edildiğimi bir süre kafamızdan atma zamanı gelmiştir."

"Komik değil," dedi Ethan, elini saçlarından geçirerek. "Ama..." Kafasını eğip spor ayakkabılarına baktı. "Emin misin? Sutton'ın arkadaşları orada olacak. Benimle bir yerlere gitmek Sutton'ın yapacağı bir şey değildi. Ayrıca onlara karşı yapacağımız şey de mahvolur."

Emma bir süre düşündü. "Eh, o halde onlara karşı bir şey yapmayı unutalım. Şiir şakasını iptal etmenin en iyi yolu partide beraber görünmek. Bu Sutton'ın yapacağı bir şey olmasa da benim yapmak istediğim bir şey," dedi Emma cesurca. Artık beraberliğini millete göstermeye karar verdiğine göre bir dakikasını bile Ethan'dan ayrı geçirmek istemiyordu.

25
ALARMI ÇAL

O gece Emma, Charlotte'un evine varınca Volvo'yu daire şeklindeki garaj yoluna bırakıp motoru kapattı. Chamberlain'ler, ikinci katta iki balkonu olan altı yatak odalı, beton bir evde yaşıyorlardı. Buraya birkaç kez gelmiş olmasına rağmen evin büyüklüğü hâlâ Emma'nın nefesini kesiyordu. İnsanların bu kadar çok parayla neler yaptığını aklı hiç almamıştı.

Laurel kendi tarafındaki kapının kilidini açıp Emma'ya teşekkür etmeden arabadan indi. Partiye çok fazla araba getirerek polisin dikkatini çekmek istemedikleri için birlikte gelmişlerdi. Emma tenis antrenmanlarında onu terk ettiği için Laurel'dan intikam alma amacıyla onu evde bırakmayı düşünmüş ama sonradan böyle yapmanın aralarını düzeltmeyeceğine karar vermişti.

İkisinden biri zili çalamadan kapı ardına kadar açıldı ve üst bacaklarının ortasına kadar gelen, parlak kırmızı renkli, büzgülü bir elbise giymiş Madeline onlara gülümsedi. "Merhaba, aşk-larım!" diye bağırdı dramatik bir tavırla. "Yemeğe hoş geldiniz! İkiniz de göz alıcı görünüyorsunuz."

"Sağ ol," dedi Emma mahcupça, kafasını eğip Sutton'ın dolabında bulduğu zümrüt yeşili, tek omuzlu elbiseye bakarak. Kıyafet seçerken büyük ıstırap çekmiş, en az altı elbise denedikten sonra bunda karar kılmıştı. Yeni şekillendirilmiş saçları ve dikkatle yapılmış makyajına uygun düşecek bir şey seçmeye özen göstermişti. Ethan'la ilk defa milletin karşısına çıkacaklardı ve meraklı dedikoducuların Facebook ve Twitter için tonlarca fotoğraf çekeceğine şüphe yoktu. Ne ironik bir durumdu. Eski okullarında, insanların hayatlarının sosyal medya sitelerinde yayımlandığı popüler gruplara dahil olmayı gizliden gizliye ne çok isterdi. Şimdiyse o kızlardan biri olmuştu ama rahat bırakılmak istiyordu.

Komşunun tavuğu insana kaz görünür, diye düşündüm.

Laurel ile Emma, Madeline'ın arkasından Chamberlain'lerin devasa mutfağına giden koridorda ilerlediler. Burası, Alex'in annesi Glenda'nın *House Beautiful* dergisinden kesip kesip HAYALİMDEKİ EV adlı dosyasına koyduğu fotoğraflardaki mutfaklara benziyordu. İçeride et güveç, taze ekmek ve bir de –tabii ki– Charlotte'un Chanel Chance parfümünün kokusu vardı. Emma'nın bakışları bir an için bilinmeyen birinin gece yarısı arkasından gelip Sutton'ın madal-

yonuyla onu boğmaya çalıştığı ada tezgâha kaydı.

Gerçi saldırganın Thayer olduğunu artık biliyordu. Emma içinde tuhaf bir sızıyla Madeline'a baktı. Sevgili kardeşinin bir katil olduğunu bilse ne yapardı acaba? Yıkılcağı kesindi. Sadece en yakın arkadaşının öldüğünü öğrenmekle kalmayacak, Thayer'ı da kaybedecekti.

"Kola ister misiniz kızlar?" dedi buzdolabı kapağının arkasından çıkan Charlotte. Hafifçe geniş olan karnını saran deri üçgenlerle süslenmiş, dar, siyah bir elbise giymişti. Emma bu elbisenin ona yüzde yüz yakıştığından emin değildi ama bir şey söylemeye cesaret edemedi.

"Kola yerine şampanya olmaması ne kötü!" diye şakıdı bir ses. Yemek odasından çıkan Bayan Chamberlain, elini Charlotte'un omzuna koydu. "O partiyi asıp gece burada takılsanız size bir şişe Veuve Clicquot açardım. Ama içki içip araba sürmenize izin veremem!"

"Sorun değil anne," dedi Charlotte, biraz utanmış gibi. Eğer Tucson'ın Gerçek Ev Kadınları programı yapılsaydı Charlotte'un annesi kuvvetli bir aday olurdu. Kadın, olduğundan on yaş daha genç gösteriyordu –Charlotte'un iddiasına göre bu, aylık botox iğneleri ve eliptik bisikletle geçirilen saatlerin sonucuydu– ve Hollier'daki çoğu öğrenciden çok daha modaya uygun giyiniyordu. Şu anda üstünde, ameliyatla geliştirilmiş göğüslerini vurgulayan dar, siyah bir elbise vardı. Ayrıca Emma onun Charlotte'un annesi değil de en iyi arkadaşı olmak istediğini düşünüyordu. Koruyucu annelik

yaptıkları çocuklarla sadece azarlayacakları ya da aylık çeklerini alabilmek için sosyal görevlilere yalan söylemelerini isteyecekleri zaman konuşan kadınlardan çok ama çok farklıydı.

"Eh, en azından akşam yemeğine gelebildiğinize sevindim," diye devam etti Bayan Chamberlain, kızları yemek odasına yönlendirirken. Masada beş tane sandalye vardı ve her tabağa sanki düğün davetindeymiş gibi isim kartı yerleştirilmişti. Emma, Charlotte'un yanında, Madeline'ın karşısında oturacaktı.

Bayan Chamberlain içecek bardaklarını getirmek için mutfağa döndüğünde Emma öne doğru eğildi. "İkizler neredeler?" Birden masada bir mesajlaşma eksikliği olduğunu fark etmişti.

Laurel, Madeline ile Charlotte'a bir bakış attıktan sonra omuz silkti. "Duymadın mı? Kuafördeler. Gerçek Yalan Oyunu üyeleri olarak ilk gizli partilerini vermek başlarını döndürdü yemin ederim."

Charlotte isim kartlarını inceleyip yemek odasına geri dönen annesine baktı. "Babam için de bardak koymayacak mıyız?"

Bayan Chamberlain'in yüzü bir an için gerildi. "O gelmiyor," dedi hızlıca. "İşyerinde tıkılmış."

"Yine mi?" Charlotte'un sesi sertleşmişti.

"Benim için bir şişe Sancerre alıp gelir misin Charlotte?" dedi Bayan Chamberlain gergince. Uzun bir sessizlik oldu. Emma, Tucson'a geldiği gün, şehir dışında olması gereken

Bay Chamberlain'le Sabino Kanyonu'nda karşılaşmasını hatırladı. Belki de adam bir şeyler saklıyordu ve Charlotte'la annesi bundan şüpheleniyorlardı.

Charlotte, evyenin yanındaki bir dolabın içine yerleştirilmiş şarap buzdolabından pembemsi renkli bir şişeyi alıp şişe açacağıyla açtı ve annesine bir kadeh doldurdu. Sonra kendi Perrier maden suyu kadehini sapından tutarak kaldırdı. Bayan Chamberlain, Madeline, Emma ve Laurel da aynısını yaptılar.

"Muhteşem akşam yemeği partisine," dedi Bayan Chamberlain.

Kadehlerini birbirine vurup içkilerini yudumladılar. O sırada gri saçları ve turta gibi yuvarlak bir suratı olan özel aşçı Cornelia rosto, kırmızı patates, koca bir kâse salata ve sıcak sarımsaklı ekmekle odaya girdi.

"Hadi bana şu partinizi anlatın kızlar," dedi Bayan Chamberlain, etinden zarifçe bir lokma alarak. "Nerede yapıyordunuz?"

Charlotte, "Şehrin karşı tarafındaki bir golf kulübünde," diye kolayca yalan söyledi. Partiyi mühürlenmiş bir evde yapacaklarını annesine söyleyecek değillerdi.

"Muhteşem bir şey olacak," dedi Madeline. "Hollier'daki herkes gelecek."

"Birkaç kolej öğrencisi de çağırdık," diye ekledi Charlotte.

"Birkaç kolejden erkek öğrenciler çağırdık demek istiyor," dedi Laurel tüy şeklindeki tokasını düzeltirken.

Charlotte ona şakadan bir yumruk attı. "Senin gelmene izin verdiğimiz için minnettar olmalısın."

Emma onları izlerken bunları Bayan Chamberlain'in yanında konuşmalarına şaşırıyordu. Ebeveynlerin parti fikrine kaş çatarak bakması gerekmez miydi? Ama Charlotte'un annesi gülümsüyor ve hiçbir sorun yokmuş gibi kafa sallıyordu.

Charlotte'un annesine imrenerek baktığımı, kendi annemin de onun gibi olmasını istediğimi hatırlıyordum. Ama uzaktan bakıp da annemin Emma'ya nasıl iyi davrandığını görmek beni düşündürmüştü. Char'ın annesi gecenin bir yarısı kalkıp ona tavsiyeler veriyor muydu? Yoksa tek verdiği güzellik ya da plastik cerrahi ipuçları mıydı? Bunları görmek annemin değerini hiç bilemediğimi bir kez daha anlamama neden olmuştu.

Kucağındaki iPhone titreyince Emma telefonu çantadan çıkarıp masanın altında ekranına baktı. BENİ ALMAYA GELEBİLİR MİSİN? diye mesaj atmıştı Ethan. ARABAM ÇALIŞMIYOR.

Emma gerildiğini hissetti. Gerçekten oluyordu. Gerçekten de... Ethan'la birlikte partiye katılacaklardı. TABİİ Kİ, diye cevap yazdı. BİR SAAT SONRA GELİRİM. Gönder tuşuna bastı.

"Kime mesaj atıyorsun Sutton?" diye sordu Laurel, masanın karşısından ona bakarak.

Emma kucağındaki ellerini yumruk yaptı. "Kısa bir süre

sonra öğreneceksiniz," dedi lakayıtça. Ethan'la birlikte partiye vardıklarında kızlar her şeyi öğrenecekti zaten. Şu anda bu konuyu masaya yatırmaya gerek yoktu.

Yemek ilerlerken Bayan Chamberlain onlara, çoğu iki yıl üst üste okul balosu kraliçesi olmasını içeren lise anılarını anlattı. Daha sonrasında tabaklarını tezgâha götürüp tatlı tabaklarını almak için kalktıklarında Emma koridordaki lavaboyu kullanmak için izin isteyip çıktı. Tam kapı koluna uzanmıştı ki koridorun diğer ucunda, antrenin hemen yanında yeşil bir ışık fark etti. Chamberlain'lerin alarm sistemiydi bu.

Etrafına bakındı. Kızlar yemek odasında, Laurel'ın Caleb'la son randevusunu konuşuyorlardı. Bayan Chamberlain ise arka verandaya sigara içmeye çıkmıştı. Kimse o tarafa bakmıyordu.

Parmak uçlarında koridorda ilerleyip güvenlik sistemini incelemeye başladı. iPad'e benzeyen LCD dokunmatik ekranı ve şifre girilecek numara tuşlarıyla oldukça basit bir şeydi. Alarmı kim devredışı bıraktıysa parmaklarını kullanmış olmalıydı. Eğer Thayer içeri girdikten sonra ekranı silmediyse parmak izleri hâlâ burada bulunabilirdi.

"Sutton?" diye seslendi Madeline. Emma kafasını kaldırdığında kızın koridordan ona baktığını gördü. "Ne yapıyorsun?"

"Şu fotoğrafa bakıyordum," diye yalan söyledi Emma, Paul McCartney'nin, alarmın hemen yanına asılmış gençlik fotoğrafını işaret ederek.

Yemek masasına geri döndüğünde Bayan Chamberlain de

ayaklı kâselere konmuş çikolatalı musları getirdi. "Cornelia'nın spesiyali!" diye bağırdı. "Çooook güzel bir şey!"

Kızlar keyifli sesler çıkararak tatlılarına gömüldüler. Bayan Chamberlain mutfağa geri döndüğünde dudağında bir parça çikolata kalmış olan Laurel masaya doğru eğildi. "Çok güzel olacak bir başka şey ne biliyor musunuz? Ethan Landry'ye yapacağımız şaka." Emma'ya bakıp kaşlarını kaldırdı. "Umarım bu akşam hazırlıklara yardımcı olması için çağırmışsındır."

"Cidden." Charlotte ellerini birbirine vurdu.

"Şaka harika olacak!" Madeline zevkle kıkırdadı. Yalnızca Emma, midesinde tatsız bir hisle tabağına bakıyordu.

Laurel masanın karşısından dudaklarını büzdü. "Sorun ne Sutton? Sence de mükemmel bir şaka değil mi bu?"

Emma keskinliğiyle burnunu yakan maden suyundan bir yudum aldı. Şu anda önünde iki seçenek vardı: Laurel'ın kaprislerine boyun eğip bu işe devam etmek ya da sırtını dikleştirip kendi çıkarını savunarak Eski Emma'yı gururlandırmak. Derin bir nefes aldı.

"Aslında, bence korkunç bir fikir," dedi. "Ethan'a zaten bir kere şaka yapmıştık. Ben kararımı verdim. Bu şakaya katılmıyorum. Siz kendiniz yaparsınız."

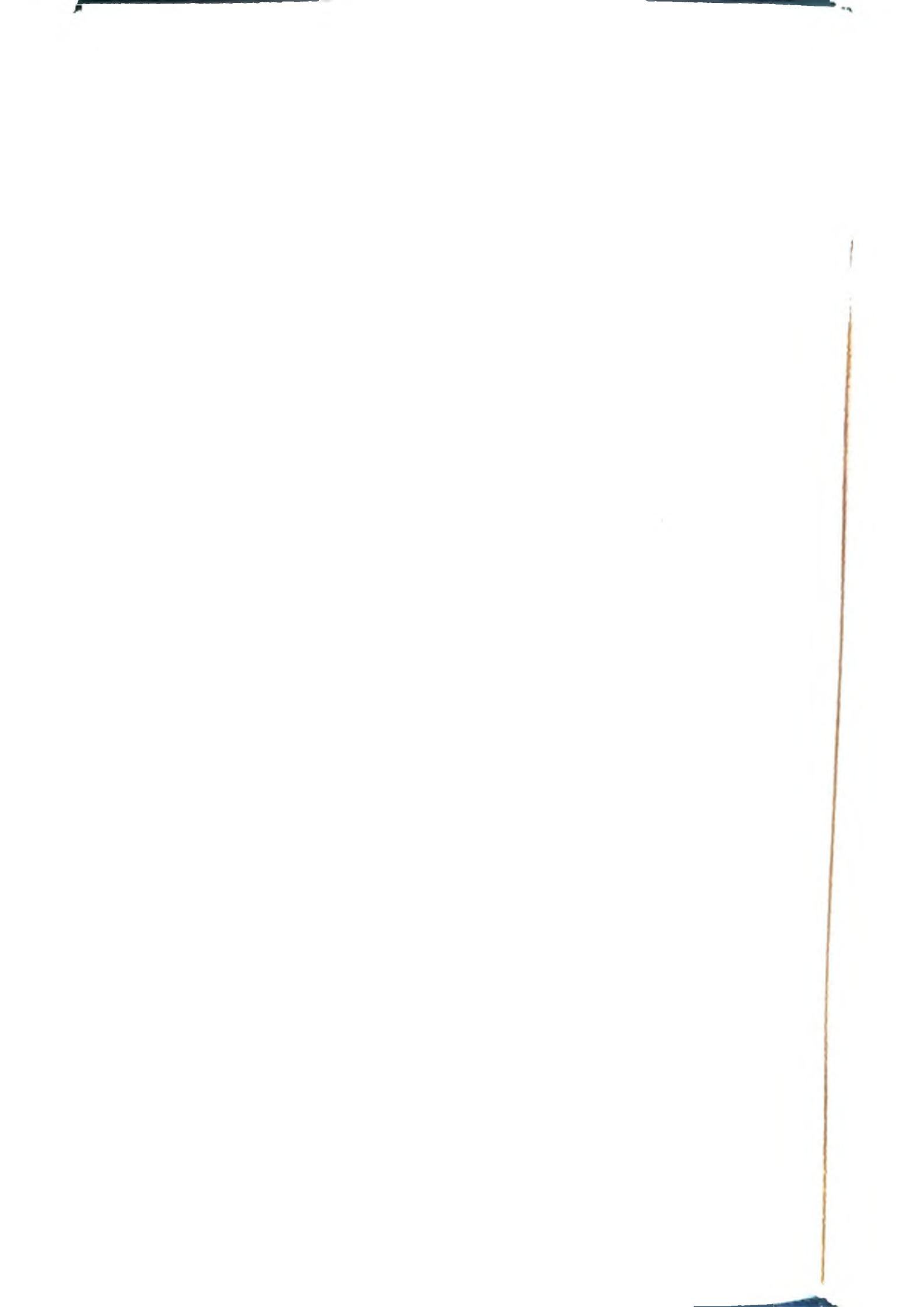
Madeline'ın yüzü düştü. Charlotte burnunu kırıştırdı. Laurel'ın yanakları kızardı. "Ne dedin?" dedi sertçe.

Emma, Sutton'ın itibarına hasar verdiğini biliyordu ama umurunda değildi. Kalkıp kaşığını elini sürmediği musunun

yanına koydu. "Charlotte, yemek için annene teşekkürlerimi ilet lütfen. Şimdi benim gitmem gereken bir yer var. Partide görüşürüz hanımlar." Laurel'a bir bakış attı. "Sen de biriyle gidersin artık."

Ağzı bir karış açık halde ona bakakalan Laurel, Emma başını dik tutarak yemek odasından ayrılıp evden çıkarken hiçbir şey diyemedi. Sutton'ın arkadaşları da arkasından bakarken tek kelime etmediler.

İşte dramatik çıkış buna denir, diye düşündüm.

26

MÜHÜRLENMİŞ AMA UNUTULMAMIŞ

Emma arabayı Ethan'ın garaj yoluna çekerken şaka konusunda kızlara baş kaldırdığı için kendisini hâlâ havalarda hissediyordu. Arabadan inerken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ama Ethan'ın gizlice evden kaçan biri gibi suçlu bir edayla ön kapıdan dışarı sıvıştığını görünce yüz ifadesi hemen değişti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu çimenlikte koşarak yanına gelen Ethan'a.

"Evet." Ethan elini kısacık kesilmiş saçlarından geçirdi. "Annem ev işleri hakkında dırdır edip duruyordu da. Başka bir şey yok."

"Hepimizin yaşadığı şeyler," dedi Emma. "İçeri girip selam vereyim mi? Onunla tanışmak isterim."

Kısacık bir duraksama oldu. "Başka zaman," dedi Ethan

sonunda. Sonra uzanıp yanağına bir öpücük kondurdu. "Harika görünüyorsun. Elbisene bayıldım."

Fark etti, diye düşündü Emma, midesinde kelebekler uçuşurken. Zümrüt yeşili elbisesinin eteğini düzeltti. "Sen de oldukça iyi görünüyorsun." Ethan siyah Levi's kot ve üzerine oturarak ince beliyle geniş omuzlarını ortaya çıkaran zeytin yeşili bir gömlek giymişti.

Emma, Sutton'ın arabasına işaret edince Ethan kısık, hayran bir ıslık çalarak yolcu koltuğuna geçti. "Bu arabayı sadece uzaktan görmüştüm. Park alanında arkadaşlarından başka biri ona yanaşırsa Sutton olay çıkarırdı. Bir gün bineceğimi hiç hayal etmezdim."

"Eh, artık şehirde yeni bir Sutton var," dedi Emma kıkırdayarak.

Ama bu, yeni Sutton'ın arabamı mahvedebileceği anlamına gelmez, diye düşündüm sinir olarak. Emma arabama iyi baksa iyi ederdi.

"Parti, Legends Yolu denilen bir yerde dağın eteğindeki mühürlenmiş bir malikânedeymiş," dedi Emma. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Yolu gösteririm." Ethan sırıtmaya başladı. "Terk edilmiş bir ev. Çılgınca. Alışılagelmiş Hollier partilerinden çok daha ilgi çekici."

Emma sırıttı. "Sen kaç tane Hollier partisine gittin yalnız çocuk?"

"Yakalandım." Ethan kafasını eğdi. "Fazla değil." Uzun bir duraksama oldu. Aralarındaki havada bir şey oluştu. Belki de sebebi gerçek bir çift olarak insan içine ilk kez çıkacak

olmalarıydı. Emma vites değiştirip Ethan'ın sokağında ilerlerken midesinin gerginlikle guruldadığını fark etti. Ethan'a yandan bir bakış atınca onun da dudaklarını yalayıp durduğunu gördü. Belki de o da gergindi.

"Arabana ne oldu?" diye sordu ona.

Ethan omuz silkti. "Büyük ihtimalle kablolara göz atmak gerekiyor. Yarın halledeceğim."

Ana yola dönüp Sabino Kanyonu'nu geçerlerken Emma'nın içinde kötü bir his oluştu. Burası Sutton'la buluşmayı kararlaştırdıkları yerdi. Polisler Sutton'ın arabasını da burada bulmuşlardı.

Benim de, diye düşündüm, *Thayer'a arabayla çarptığım... ve onun beni öldürdüğü yer olabilir.*

Catalina Dağları batan güneşin altında kıpkırmızı parlarken Emma bayırlarda ilerlemeye devam etti ve yol dönemeçlenmeye başlayınca direksiyonu daha sıkı tuttu. Kuzeye doğru gittikçe evler daha da büyüyüp genişliyordu. Bir şarap mağazası, bir pilates stüdyosu ve emlakçı dükkânlarından oluşan lüks bir şerit alışveriş merkezini, patika başlangıcını gösteren bir levhayı ve kayaların arasına inşa edilmiş güneybatı tarzı malikâneleri geçerlerken hava kararmaya başladı.

"Hey, bahsedilen cadde şurası mı?" diye sordu Emma, üzerinde LEGENDS YOLU yazan sarı-yeşil levhaya işaret ederek.

"Öyle görünüyor," dedi Ethan yarı karanlıkta gözlerini kısarak.

Emma yola döndüğünde neredeyse karşıya hızla geçmeye çalışan bir koşar guguk kuşuna çarpacaktı. Uçurumdan,

kenarlarında çöl çalıları dizili yola düşmüş olan bir kayanın etrafından dolaştı.

"Park etmek için gizli bir yer bulmalıyız," dedi, iyi bir yer arayarak. "Mads, evin önüne park edemeyeceğimizi söyledi. Polis orada parti yapıldığını anlamasın diye." Ama öylesine bir yere de park etmek istemiyordu; Sutton'ın arabası zaten kısmen ödenmemiş cezalar yüzünden bir kere çekilmişti. Dedektif Quinlan da onu karakola sürüklemek için bir sebep çıksa diye bekliyordu hem.

Her iki tarafı da çorak yol zikzaklar çizerek devam ediyordu. "Burada başka ev yok mu?" dedi Emma.

"Tuhaf." Ethan, ön cama uzanan parmaklara benzeyen bir ağaç dalına baktı. "Belki buranın sahibi çevredeki araziyi de satın almıştır. Manzaranın kapanmasını önlemek için."

Emma bir kilometre kadar daha gittikten sonra karşıda beyaz, betondan bir malikâne belirdi. Oval kemerleri göğe uzanıyordu ve geniş, parlak camlarda siyah kepenkler vardı. Evin yan tarafındaki devasa balkon, otuz metrelik kayalıklı uçurumun üzerindeydi. Uzun zaman önce terk edilmiş evin çimenliğinde bir SATILIK tabelası vardı. Dairesel garaj yolu bomboştu. Etrafındaki yol da.

"Muhteşem bir ev," dedi Emma, arabayı kenara çekerken. "Diğer kızların arabaları nerede ki? Hazırlıklar için çoktan gelmiş olmaları gerekirdi." Saatine baktığında geciktiğini gördü. Neredeyse 21.30 olmuştu.

"Belki de arka tarafta başka bir giriş vardır. Ya da şüphe çekmemek için uzağa park etmişlerdir." Ethan emniyet kemerini çözdü ve birlikte arabadan indiler.

Gökyüzünde ay gümüşi renkte parlıyordu. Kayaların arasından esen rüzgâr saçlarını uçuştururken Emma, eve çıkan küçük tepede Ethan'ın arkasından ilerledi.

Yolun son metrelerini de tırmandıktan sonra granitten yapılmış dümdüz bir verandaya vardılar. Ethan kapıyı tıklatıp beklerken Emma'ya baktı, sonra kulağını kapıya yaklaştırdı. "Garip. İçeride hiç ses yok," dedi gözlerini kısarak. "Müzik falan da duyulmuyor."

Emma kapıyı bir kez daha tıklattı. "Merhaba!" diye seslendi. Kimse cevap vermeyince altın rengi tokmağı çevirip meşe kapıyı itti. Kapı açılınca dönerek üst kata çıkan ikiz merdivenler ve üstü açık ikinci kat karşılarına çıktı. Antredeki kristal avize yanmıyordu. Devasa tavan pencerelerinden parlak yıldızlar görünüyordu. Girişin sağ köşesindeki bir dolaplı saat görünen tek mobilyaydı. Bunun dışında ev tamamen boştu.

"Merhaba?" diye seslendi Emma tekrar. Kızlar çoktan gelmiş olmalıydılar. Sesi boş evde yankılandı. Loş ay ışığında köşelerde parlayan örümcek ağlarını görebiliyordu. Ethan'a bakmak için döndü. "Belki de daha gelmemişlerdir."

"Olabilir." Ethan geri çekilip merdivenlere baktı.

Tak.

Emma ve Ethan hızla arkalarına döndüler. Ön kapı çarparak kapanmıştı.

Emma kapıya koşup tokmağı döndürmeye çalıştı ama yapamadı. "Kim var orada?" diye bağırdı. Vücuduna bir elektrik yayıldı. Ön verandaya bakan pencere olmadığı için kapıyı kimin kapattığını görmenin imkânı yoktu.

Ethan, Emma'yı kendisine doğru çekerken bir gıcırtı sesi duyuldu. Sanki biri cama tırnaklarını sürtmüştü. "Neydi bu?" diye bağırdı Emma.

"Dışarıda biri var," dedi Ethan. Tokmağı tekrar çekti ama kapı açılmıyordu. "Kim var orada?" diye gürledi. "Çıkarın bizi!"

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Emma, Ethan'ın göğsüne doğru. Çocuğun gömleğini sıkı sıkı tutmuştu. "Ya Thayer'sa? Ya hapisten erken çıkıp bizi takip ettiyse?"

Aklımdan geçen dehşet verici şeyle ağırlıksız bedenimin içinden uğursuz bir his geçti. Belki de gerçekten Thayer'dı bu. Emma'nın eski hastanesine telefon ettiğini öğrenmişti ve çenesini sonsuza dek kapatmak için gelmişti.

"Sana bir şey yapmasına izin vermem," dedi Ethan onu sıkıca sararak. "Söz veriyorum."

Dışarından bir inilti daha geldi ve sanki biri içeri girmeye çalışıyormuş gibi kazıma sesleri duyuldu. "Saklanmamız gerek Ethan!" diye bağırdı Emma, boş odalarla duvarlara bakarak. Sonra Ethan'ın elini tutup merdivene koştu ama topuğu ilk basamağa takıldı. Üzerine düştüğü Ethan onu belinden yakaladı. Dışarıdan gümbürtü ve korkunç kazıma sesleri gelmeye devam ediyordu. Arka duvardan bir gölge geçti. Ardından bir çığlık yükseldi.

Emma bir haykırış kopardı ama sonra ikinci çığlık duyulunca sırtını dikleştirdi. Bu ses bir erkeğe ait değildi. Bir kızın tiz inlemesiydi. Dışarıdan kıkırtılar geldi. Ve birden Emma burnuna ulaşan hafif Chanel Chance kokusunu duydu. Birden tüm parçalar yerine yerleşti. *Tabii ya.*

Ethan'ın elini tuttu. "Bu bir şaka. Bize şaka yapıyorlar. Sutton'ın arkadaşları bizimle uğraşıyor."

Ethan kafası karışmış şekilde, "Emin misin?" dedi.

"Eminim."

Çocuğun omuzları gevşeyiverdi. Emma'ya daha da yaklaştı, ellerini elbisesinin sırtındaki açıklıktan içeri kaydırıp onu kendisine çekti. "Eh, o halde dünyadaki en iyi şaka bu. Seninle bütün bir geceyi burada kilitli geçirmek benim için hiç sorun olmaz."

Emma'nın sinirleri tamamen farklı bir sebeple kıvılcımlanmıştı şimdi. Bedeni Ethan'ınkine öyle yakındı ki elbisesinin ince ipek kumaşının altındaki kalbinin atışlarını hissedip hissetmediğini merak ediyordu. Kafasını kaldırıp Ethan'ın yüzüne baktığında o da onu öpmek için kafasını eğdi. Dudakları buluştuğunda Emma canlandığını hissetti. Kollarını onun boynuna sarıp öpücüğüne karşılık verirken o anın sonsuza kadar devam etmesini diledi.

O anda kapı gıcırdayarak açıldı ve serin gece havası sırtına vurdu. Madeline ayaklarını yere vurarak eve girdi. Charlotte, Laurel ve baştan ayağa siyahlar giyinmiş, ellerindeki iPhone'larla hiç durmadan fotoğraf çeken Twitter İkizleri de onun arkasındaydı.

"Yakalandın!" diye bağırdı Madeline.

Charlotte el çırparken Twitter İkizleri heyecanla cıyaklıyorlardı. "Çok korktun!" diye bağırdı Gabby.

"Hiç de korkmadım," dedi Emma hızla.

"Korktun tabii." Laurel sırıttı. "Yeni sevgilin güvende hissetmeni sağlamadı mı?" Gözleri Ethan'a kaydı.

"En azından bu, ona şaka yapmamızı neden istemediğini açıklıyor," dedi Madeline kafasını sağa sola sallayarak. "Bizi tanıştıracak mısın Sutton?"

Emma, Sutton'ın arkadaşlarına baktı. Onu Ethan'la öpüşürken yakaladıkları için rahatsız olmuş ya da iğrenmiş görünmüyorlardı. Sadece meraklıydılar. Ethan'ın elini tuttu. "Bu Ethan Landry. Benim... erkek arkadaşım." Cümlenin sonunda sesi soru sorar gibi hafifçe yükselmişti. Öyle demesinin sorun olup olmadığını ölçmek için ona baktığında Ethan sırıttı.

"Eee, siz ikiniz birbirinize âşık falan mısınız?" diye sordu Lili. Her zamankinden daha dramatik olan rakun gözü eyeliner'ı, gözlerinin beyazlarını ortaya çıkarmıştı. Gabby dolgun dudaklarıyla öpücük sesleri çıkarırken Laurel ile Charlotte gülüştüler.

Emma da güldü. "Bunu ne zamandır planlıyordunuz?" diye sordu.

"Laurel birkaç gün önce senin neden Ethan şakasını istemediğini açıkladığından beri." Charlotte kızıl saçının bir tutamını parmağında döndürdü. "Bütün hafta seninle oynadık. Bu akşam da sen yemekten ayrılır ayrılmaz harekete geçtik. Lili ile Gabby, kimsenin erken gelmediğinden emin olmak için yolun başında beklediler. Buraya ev boşken ve korkunçken gelmenizi istedik."

"Onu buraya getirmek zorunda kal diye Ethan'ın arabasının kablo bağlantılarını kestik," dedi Lili gururla.

"Ne yaptınız?"

Gabby elini önemsiz bir şey der gibi salladı. "Merak etme.

Sadece kabloları bağlaman gerekecek. YouTube'da nasıl yapılacağını gösteren bir video var."

Ethan kafasını iki yana sallayarak güldü.

"Eee, gerçek parti hâlâ burada mı?" diye sordu Emma.

"Evet!" diye şakıdı Laurel. Emma'nın fark etmediği yemek odasının köşesinde duran iki naylon poşete işaret etti. Sonra, sanki haberleşmiş gibi kapı açıldı ve bir grup öğrenci içeri girdi. Bunlar erkekler beysbol takımı oyuncuları, Nisha ve tenis arkadaşları ve Emma'ya koridorda sürekli selam veren kişilerdi. Son olarak da, devasa bir içki bidonu taşıyan Garrett içeri girdi. Hâlâ el ele olan Ethan ile Emma'yı gördüğünde yüzü buruştu.

"Selam, Garrett," dedi Emma, arkadaşlık çabasının boş olduğunu bilse de.

Garrett'ın bidonu tutan kaslı kolu gerildi. "Şimdi Ethan'la birlikte misin?" diye hırladı.

"Evet," dedi Emma gururla, Garrett'ın nefret dolu bakışlarını görmezden gelerek. Bu gece onu kimsenin sinir etmesine izin vermeyecekti. Her şey birden mükemmelleşmişti çünkü.

Birisinin getirdiği taşınabilir müzik setinden bir tekno şarkı yükseldi. Plastik bardaklar elden ele dolaştırılarak içkiyle doldurudu. "Uuuuu!" diye bağırdı Charlotte, dans etmek için ellerini havaya kaldırarak. Emma da Ethan'ı insanların oluşturduğu çemberin arasına çekerek dans etmeye başladı.

Parti başlamıştı.

21

BİRİ PAÇAYI KURTARDI

Çok geçmeden malikâne ağzına kadar doldu. Sıcak bedenler birbirine yapışmış, sallanıyordu. Herkesin elinde kırmızı plastik bardaklar vardı. Yıllardır hiç bu kadar mutlu hissetmeyen Emma, kolunda Ethan'la kalabalığın arasından geçti.

"Ben gidip bira alacağım," dedi Ethan, telefonuna bakıp cebine soktuktan sonra. "Sen de ister misin?"

Emma ona gülümsedi. "Dönüş yolunda araba kullanacağım ya. Tabii bu gece hiçliğin ortasında kamp yapmak istiyorsan o başka..." Malikâneyi çevreleyen kayalıklara işaret ederek.

Ethan sırıtıp öne doğru eğildi ve dudaklarını yanağına değdirerek fısıldadı. "Tam olarak ne demek istiyorsun?"

Emma onun ima ettiği şey karşısında yanaklarının kızardığını hissetti. Geceyi Ethan'la birlikte geçirmek... "Bazıla-

rınızın eve giriş saati belli," diye fısıldadı.

"Çok kötü," diye fısıldadı Ethan. Sonra dudakları onunkileri buldu. Birkaç kişi ıslık çalarken Emma bir telefon kamerasının flaşının patladığını hissetti. Sutton Mercer'ın, Ethan Landry'yle çıkıyor olması büyük olaydı. Ama kimse onlara gülmüyordu. Bunun yerine herkes, sanki ne kadar hoş göründüğünü yeni fark etmiş gibi Ethan'ı inceliyordu.

Bir grup çocuk köşede şat bardaklarını kafalarına dikerken ve kalabalık, geçici sahnede eski bir Michael Jackson şarkısıyla dans ederken Emma, Sutton'ın çantasının titrediğini hissetti. Ethan'ın elini bırakıp ondan kendisine bir Sprite getirmesini istedikten sonra particilerden ayrılıp Sutton'ın iPhone'unu çıkardı: BİR CEVAPSIZ ARAMA.

Son aramalarda tanımadığı bir numaradan gelen aramayla sesli mesaj bildirimi vardı. Emma odanın karşısındaki Ethan'a bakıp birazdan döneceğini işaret etti, sonra terli kalabalığın arasından geçip daha sessiz olmasını umduğu arka taraflara gitti.

Bir köşeyi dönüp, tezgâhında likör şişeleriyle yarısı yenmiş cips paketleri ve boş plastik bardaklarla dolu mutfağa girdi. Kısa siyah saçlı bir kız, karıştırıcıya tekila ve margarita doldurup düğmeye basarak içecekleri döndürdü. Karıştırıcının tiz sesi ve tatlı misket limonu kokusu odayı doldurup Emma'nın peşinden koridora kadar çıktı. Emma dengesini sağlamak için duvara tutunarak ilerledi ve arka odalardan birine girdi. Açık pencereden içeri süzülen ay ışığı koyu renkli ahşap zemini ve uzun pencereleri aydınlatmıştı. Odada sadece iki tane eşya vardı: Köşeye dikilmiş uzun, çatlak bir ayna ve

pencere pervazında oturan, donuk gözlü, küçük bir oyuncak bebek. Tüyleri ürperen Emma bakışlarını bebekten ayırdı.

Sesli mesaj ikonuna tıklayıp Sutton'ın iPhone'unu kulağına dayadığında yüksek bir ses gümbürdedi. "Merhaba. Bu mesaj Sutton Mercer'a gönderilmiştir. Ben Dedektif Quinlan. Seninle görüşmem gerek. Lütfen beni bu numaradan ara; bu benim kişisel numaram. Bütün gece üzerimde olacak. Acil bir konu olduğu için mesajı alır almaz mümkün olduğunca çabuk ara."

Acil bir konu mu? Emma'nın parmakları karıncalandı. Numarayı aramak için telefonu kulağından indirdi ama o anda odanın dışından yüksek bir çarpma sesi geldi. Sıçrayıp arkasına döndü. Müzik sesi bütün evi sarmıştı. Kahkahalar duvarlarda yankılanıyordu. Odada yalnız olmasına rağmen doğru düzgün konuşulamayacak kadar gürültü vardı. Ürkütücü, cam gözlü bebeğe bir kez daha bakıp odadan çıktı ve arka kapıya yöneldi.

Evin arka tarafında, dağlara komşu bir veranda vardı. Emma gürültülü partiden olabildiğince uzaklaşmak için arazinin kenarındaki küçük patikaya doğru ilerledi. Dallar ve kuru yapraklar ayaklarının altında çatırdıyordu. Sutton'ın telefonunu kaldırıp son cevapsız aramaya tıkladı.

Quinlan ilk çalışta cevap verdi.

"Ben Sutton," dedi Ema titrek bir sesle.

"Merhaba Bayan Mercer." Quinlan'ın sesi gergindi. "Thayer'ın kefaletinin ödendiğini bilmek isteyeceğinizi düşündüm. Onu serbest bırakmaktan başka seçeneğimiz yoktu."

"Ne?" dedi Emma keskin bir nefesle. "Ne zaman?"

"Birkaç saat önce."

Emma'nın kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki patlayacak gibiydi. Thayer birkaç saattir serbest miydi yani? "Bay Vega fikrini mi değiştirmiş?" Madeline biliyor muydu? Neden bir şey dememişti?

"Bay Vega ödemedi," dedi Quinlan.

"Kim ödedi?" diye sordu Emma, patikanın başlangıcını işaret eden tahta tabelayı geçerken.

Hatta uzun bir duraksama oldu. Emma diğer tarafın nefes alış verişlerini dinledi. "Bak," dedi Quinlan sonunda. "Geçen gün karakolda Thayer konusunda ne kadar telaşlı olduğunu fark ettim. Onun hakkında bana söylemek istediğin, ondan korkmanı gerektiren bir şey varsa şimdi söylemelisin. Normalde söylediğin tek kelimeye inanmam ama ya bir şey saklıyorsun ya da bir şeyden korkuyorsun, biliyorum. Hangisi Sutton?"

Emma dilini dişlerinde gezdirdi. Keşke Quinlan'a gerçeği söyleyebilseydi. Keşke adam ona inansaydı.

"Çocuk aylarca saklandıktan sonra senin odana girdi, Sutton," diye devam etti Quinlan. "Sana zarar vermek isteyeceği bir sebep varsa eğer, seni koruyabiliriz."

Emma gözlerini yumdu. Şu anda en çok istediği şey korunmaktı. Ama gerçeği söylerse Quinlan ona inanmaz hikâye uydurduğunu düşünürdü. Ya da daha kötüsü, onun Sutton'ın ikizi olduğuna inansa da Emma'nın katil olduğunu düşünürdü. "Bir sorunum yok benim," diye mırıldandı.

Quinlan kesik bir nefes aldı. "Pekâlâ," dedi biraz durakladıktan sonra. "Eh, fikrini değiştirirsen beni nerede bulaca-

ğını biliyorsun." Hat sessizleşti.

Uzaklarda bir yerde bir çakal uludu. Telefonu Sutton'ın çantasına geri koyarken Emma'nın parmakları titriyordu. Büyük bir hata mı yapıyordu? Thayer serbest kaldığına göre Quinlan'a gerçeği açıklamalı mıydı?

Çat.

Emma birden dikkat kesilerek arkasını döndü. Quinlan'la konuşurken patikada bayağı ilerlemişti ve şimdi etrafı tamamen karanlıktı. Evi göremiyordu. Partiye geri dönmek için hangi yöne gideceğini düşünerek kendi etrafında dönerken rüzgâr çöl çalılarının arasında ıslık çalarak esiyordu.

"Merhaba?" diye seslendi. Sessizlik. Önce bir yöne, sonra diğerine adım attı. "Merhaba?" Tüm sesler kesilmişti. Hiçliğin ortasında kalmış gibiydi.

Bir el omzuna dokundu. Emma donakaldı; her yeri buz kesmiş gibiydi. Karanlıkta buralarda tek başına dolaşmasının bir hata olduğunu o anda anladı. Bu Thayer'dı. O olmalıydı. Kız kardeşine yaptığı gibi ona da zarar vermeye gelmişti. Çünkü Emma onun şartlarına uymamıştı.

"Sutton," diye fısıldadı bir ses.

Fısıltıyla söylenen ismim zihnimde yankılandı. Öncekiler gibi bir anda oluşan parlak çatırtının ardından tanıdık bir karıncalanma hissettim. Yeni bir anı geliyordu. Belki de o korkunç gecede olanların son kısmıydı. Kendimi anıya teslim edip beni uzaklara götürmesine izin verdim.

28

HEPİMİZ DÜŞERİZ

"Sutton!"

Thayer parmaklarını kolumun üst kısmına geçirip beni çalılıkların arasına çekiyor. Bir elini tekrar ağzıma dayayıp beni otoparktan uzağa sürüklerken tepinip çığlık atmaya başlıyorum. Kalınlaşan çalılar tenimde keskin çizikler açıyor. Gözlerimi yakan yaşlar görüşümü bulandırıyor ama onları silemiyorum çünkü Thayer kollarımı yanlarıma mıhlayıp beni yere doğru bastırıyor.

"Thayer, dur!" Sesim elinin altında boğuk çıkıyor. Savurduğum tekmeler yapraklarla toprağı havalandırıyor.

Thayer beni dikkatlice yere çekip bir ağacın kalın gövdesinin arkasına saklıyor. "Tanrım, Sutton. Lanet olası bir saniye çığlık atmayı keser misin?"

Elini ağzımdan itip nefes almaya çalışıyorum. Tam bir çığlık daha koparacakken bakıyorum ki Thayer'ın omuzları gevşemiş. Soluk soluğa kollarını indirip ellerini dizlerine dayayıyor. "Düşündüğümden daha hızlı çıktın," diyor. Omzunun üstünden çalılıkları inceliyor. "Seni korumaya çalışıyorum burada. Sanırım zamanında kaçabildik."

"Bir dakika, ne?" diye soruyorum gözlerimi kırpıştırarak. Ben düşüncelerimi toparlamaya çalışırken Thayer ana yola çıkan çalılıkları iterek ilerliyor. Peşine düşüyorum. "Biri bizi takip mi ediyordu? Kimdi?"

Kafasını iki yana sallıyor. "İnan bana, bilmek istemezsin," diyor nefes nefese.

"Thayer, söyler misin sen ne..."

Arkamızdan feryat eden tekerlek sesleri gelince dönüyor ve Sabino Kanyonu otoparkından bir arabanın çıktığını görüyorum. Soluk sarı, daire şekilli farlar üzerimize doğru gelirken irkilerek fark ediyorum ki bu benim Volvo'm. Modern Xenon farlardan farklı olan bu vintage farları babamla birlikte tamir etmiştik.

İçim korku ve şaşkınlıkla dolarken bir kaynana diline çarpmaktan son anda kurtularak yoldan hızla ayrılıp Thayer'a dönüyorum. "Birisi arabamı almış!"

"N-nasıl olur?" diyor Thayer yavaşça. Hâlâ soluk soluğa. Ama anahtarımı arabanın yanında düşürdüğümü açıklamaya vaktim yok. Araba, lastikleri öttüre öttüre direkt olarak üzerimize geliyor. Sürücü koltuğundaki kişinin yüzünü seçemiyorum ama bu her kimse kararlı kollarını dimdik di-

reksiyonda tutuyor. Thayer yolun ortasında, tam arabanın önünde donakalıyor.

"Thayer!" diye haykırıyorum. "Çekil yoldan!" Ama artık çok geç. Araba dehşet verici bir gümbürtüyle ona çarpıyor. Thayer'ın bedeni havada uçup ön cama gürültüyle vururken zaman adeta yavaşlıyor.

"Thayer!" diye bağırıyorum tekrar.

Lastiğin asfalta sürtünürken çıkardığı çığlık sesiyle Thayer kaputtan yere yuvarlanıyor ve araba hızla uzaklaşıyor. Farları da sönen arabam gözden kaybolunca ürkütücü bir sessizliğin ortasında kalıyoruz.

Thayer'ın bedeninin gevşekçe uzandığı yere tökezleyerek ilerlerken bacaklarımı hissetmiyorum bile. Thayer'ın bacağı tuhaf bir açıyla bükülmüş. Kafasında kan var. Zayıfça dönüp bana bakarak kısık sesle inliyor. "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum. "Seni hastaneye götürmem lazım." Birden açık ve net bir şekilde düşünebiliyorum. Telefonumu almak için cebime uzanıyorum. "911'i arayacağım."

"Hayır," diye inliyor Thayer, son kalan gücüyle elimi tutarak. "Annemle babamın burada olduğumu bilmelerini istemiyorum. Şehre geri döndüğümü öğrenmemeliler." Nefes alış verişleri sıklaşıyor. "Başka bir hastaneye gitmem gerek. Şehir dışında bir yere."

"Bu imkânsız. Seni götüremem ki. Manyağın teki arabamı çaldı," diye karşı çıkıyorum.

"Laurel." Thayer elini şortunun cebine sokup kendi telefonunu çıkarıyor. "O götürür. Onu arayayım."

İçim bir kıskançlık sızısıyla burkuluyor. Laurel'ın onun için bunu yapmasını istemiyorum. Kardeşimin, Thayer'ın geri döndüğü sırrına ortak olmasını istemiyorum. Ama şimdi sahiplenme vakti değil. Çaresizce geri çekiliyorum. "Tamam, ara."

Thayer tuşlara basınca çalma sesini duyuyorum. "Laurel?" diyor, kardeşim telefonu açınca. "Ben... Thayer."

Hattın diğer ucundan keskin bir nefes alma sesi geliyor; Laurel'ın kulaklarına inanamadığı belli. Şaşırmaya sebebi var. Bildiğim kadarıyla Thayer, Haziran ayından beri kimseyle görüşmedi. Ben hariç.

"Kaza geçirdim," diye devam ediyor Thayer. "Gelip beni alabilir misin?" Bir elini kaldırıyor. "Açıklayamam şimdi. Sadece bana yardım etmene ihtiyacım var. Sabino Kanyonu'ndayım."

Daha sonra ona detayları veriyor. Rahatlamış yüz ifadesine bakılırsa Laurel geleceğini söylemiş. Thayer telefonu kapattığında elimi çenesindeki kirli sakala götürüyorum. Teni çok soğuk ve gözleri yabani hayvanlarınki gibi vahşi bakıyor. Kafasındaki yaradan kan sızıyor. Ne zaman hareket etse yüzünü buruşturuyor; bacağı korkunç şekilde bükülmüş.

"Çok özür dilerim," diyorum yumuşak bir sesle, tekrar ağlamamaya çalışarak. "Ne olduğunu anlamıyorum. Bizi kim takip ediyor olabilir ki? Buraya gelmeyi hiç önermemeliydim."

"Sutton." Thayer'ın kaşları konsantrasyonla çatılıyor. "Bu senin suçun değil."

Ama elimde değil, benim suçum olduğunu hissediyorum. Telaşa kapılıp Thayer'dan kaçtım, sonra da arabamın anahtarını düşürdüm. Ona doğru eğilip kafamı göğsüne yaslıyorum. Onunla alakalı korkularımın hepsi yersiz geliyor. Hakkındaki söylentilere öyle kapıldım ki bana olan sevgisine güvenmeyi unuttum.

Kısa bir süre sonra yolda far ışıkları beliriyor. Sanki Laurel telefonu aldığında hemen köşedeymiş gibi. Ayağa kalktığımda Thayer bana şaşkınlıkla bakıyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Saklanmam gerek," diyorum ona. "Seninle görüştüğümüzü kimse bilmemeli. Laurel senin döndüğün sırrını saklar ama benim de işin içinde olduğumu öğrenirse işler değişir."

Thayer şoka girmiş, hatta biraz korkmuş gibi görünüyor. "Ama..."

"İnan bana," diye araya giriyorum. "En iyisi bu." Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Zar zor geri çekilebildiğimde, "Mümkün olduğunca çabuk arayacağım seni. Notumu bekle," diyorum.

Çöl kumuyla dolu küçük bir tepenin yan tarafına geçip kalın çalılıkların arkasına saklanıyorum sonra. Far lambaları gittikçe büyüyerek kayaları ve çamur olmuş yolu aydınlatıyor. Araba kayarak durunca kapı hızla açılıyor ve Laurel arabadan fırlayıp sarı saçlarını uçurarak Thayer'ın yanına koşuyor.

"Thayer!" diye bağırıyor, diz üstü çöküp elini onun koluna koyarak. "Ne oldu? İyi misin?"

"İyi olacağım." Thayer'ın suratı buruşuyor. "Sanırım

bacağım kırıldı. Beni hastaneye götürmen gerek... ama şehir dışında."

"Ama burada harika doktorlarımız var! Seni..."

"Tartışma istemiyorum, Laurel. Lütfen."

Laurel kafa sallıyor. Thayer'ın tuhaf şekilde bükülmüş bacağına bakarken dehşete düşmüş gibi. "Sen ne istersen yaparım." diyor. Güçlüymüş gibi konuşmaya çalıştığını anlayabiliyorum.

Kardeşim, Thayer'ın bacağını uzatarak oturabilmesi için arka koltuğa yerleşmesine yardım ediyor. Thayer kendisini minderin üzerine çekerken inliyor. Onu görmeye çalışıyorum ama tek görebildiğim koltuğun kenarından sarkan beyaz futbol ayakkabıları. İçimdeki bir şey parçalanıyor sanki. Korkunç bir önsezi hissediyorum: Bu onu son görüşüm olacak. Dudaklarına kondurduğum o minik öpücük bizim veda öpücüğümüz olacak.

Laurel arabanın kapısını kapattıktan sonra elleri titrerken etraftaki çalılıklara bakıyor. O gözlerini kısıp incelerken ben çaresizce onu izliyorum. Her bir çalılığı, her bir dalın arasını tek tek tarıyor.

Eğilmek için yelteniyorum ama çok geç kalıyorum. Bakışları benimkilerle buluşuyor. Gözlerini kırpıştırarak keskin bir nefes aldıktan sonra sürücü koltuğuna geçip kapıyı çarparak kapatıyor.

Kafamın tepesindeki dallar ani bir esintiyle ıslık çalıyorlar. Bacaklarım titriyor. Dengemi sağlamak için ellerimi ıslak toprağa dayıyorum.

Laurel geri geri çıktıktan sonra arabayı çamurun içinde döndürüyor ve önündeki güvenilmez yolu aydınlatmak için uzunları yakıyor. Kırmızı stop lambalarının gözden kaybolmasını izlerken Thayer'ı düşünmemeye çalışsam da yapamıyorum. Arabanın her tümsekten geçişinde yüzünü buruşturacağını düşünüyorum. Onu bir daha ne zaman göreceğimi düşünüyorum; tabii görebilirsem. Ve birisinin, âşık olduğum çocuğa benim arabamla çarpmasını düşünüyorum.

Kim bu kişi?

29

ZEHİR GİBİ

Emma, Thayer'la karşı karşıya geleceği düşüncesiyle, çölün ortasında kendisinin iki katı büyüklüğündeki biriyle mücadele etmeye hazırlanarak hızla arkasına döndü. Ama karşılaştığı, Laurel'ın delici mavi gözleriydi.

"Burada ne yapıyorsun sen?" diye sordu Laurel sertçe, elini onun omzundan çekerek.

Bedeni hâlâ gergin olan Emma bir nefes aldı. "Yürüyüşe çıkmıştım," dedi yumruklarını açıp ellerini rahat bırakarak.

Laurel parmağını dudaklarına götürdü. "Dur tahmin edeyim," dedi. Kelimelerinden sinir akıyordu. "Hapisten çıktığına göre buraya Thayer'ı aramaya geldin kesin."

Emma irkildi. "Onun çıktığından haberin var mı?"

"Ne yani, tek sen mi biliyorsun sanmıştın?" Laurel kaşlarını çattı. "Keşke onu rahat bıraksan artık. Sana ihtiyacı yok Sutton. Zaten yeterince şey yaptın ona."

Emma, Laurel'a bakakalmıştı. "Neden bahsediyorsun sen?" Sutton'ın arabasıyla Thayer'a çarpmasından mı bahsediyordu? O bunu nasıl bilebilirdi ki?

Laurel kollarını göğsünde birleştirip gözlerini devirdi. "Bundan bıktım usandım. Biliyorum. Sakladığın şeyden haberim var."

Emma gözlerini kırpıştırdı. Gece havası aralarında yoğun ve sessiz bir şekilde asılı kalmıştı sanki. İçi panikle doldu. *Sakladığın şey mi?* Emma'nın gerçek kimliğinden mi bahsediyordu? Anlamış mıydı yoksa? Ya da Thayer mı ona söylemişti?

"Karşımda durup neden söz ettiğimi anlamamış gibi yapacaksın, değil mi?" diye sordu Laurel, gözleri genişlerken.

Bir hayvan kaktüslerin arasında koştururken minik kazıma sesleri çıkardı. Bacaklarına serin bir esinti çarpan Emma bakışlarını dengeli tutmaya çalıştı. İstediği son şey ne kadar korktuğunu belli etmekti.

"Onu kurtaran bendim sonuçta," dedi Laurel tükürürcesine. Bal sarısı saçlarını atkuyruğu yapıp Emma'nın kendisini savunmasını bekler gibi baktı.

Kısık bir titreme sesi duyuldu. Emma bunun partiden gelen müzik sesi mi yoksa uzaklarda uçuşan çöl böceklerinin sesi mi olduğundan emin olamadı. Laurel, Thayer'ı kimden kurtarmıştı? Sutton'dan mı?

"Neden söz ettiğine dair *hiçbir* fikrim yok Laurel," dedi sonunda, sesinin mümkün olduğunca küçümseyici çıkmasına dikkat ederek.

Laurel kafasını yana eğip topuklarını toprağa bastırdı. "Sabino Kanyonu'nda Thayer'a araba çarptığı akşam senin

çalılıkların arasında saklandığını gördüm. Thayer inkâr etti ama senin orada onunla birlikte olduğunu biliyorum." Ağırlığını bir ayağından diğerine verip kolarını göğsünde kavuşturdu. "Neden saklanıyordun? Onu götürme işini neden bana kakaladın? Tedavi görmesi için hastaneye benim götürmemi istedin. Senin başa çıkamayacağın bir şey miydi?" Kafasını eğip iki yana salladı. "Yoksa her zamanki tarzını bozmak mı istemedin?" Emma'ya uzun uzun baktıktan sonra sesini alçaltarak devam etti. "Kendi başına toparlayamayacağın kadar batırdın."

"Hayır!" diye bağırdım kardeşime. "Saklandım çünkü işin içinde benim olduğumu bilseydin Thayer'a ihtiyacı olan şeyi vermeyeceğinden korktum! Onun için en iyisini yapmaya çalışıyordum!" Ama tabii ki beni duymadı. Az önce gördüğüm anıyı düşündüm. Thayer'ın soğukkanlı katilim olduğuna inandığım için kendimi aptal gibi hissediyordum. Halbuki o sadece beni korumaya çalışıyordu. Onu orada canı yanmış halde yatarken görmenin verdiği acı hâlâ tazeydi. Kim ona benim arabamla çarpıp kaçmıştı? Belki de o kişi her kimse başından beri peşimizdeydi. Yani Thayer, benim öldüğümü bilmese bile katilimin kim olduğunu biliyor olabilirdi.

Emma, Laurel'dan duydukları karşısında gözlerini kırpıştırarak ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu. Bir kısmı mantıklıydı; Thayer'a araba çarpmıştı ve topallamasının nedeni buydu. Ama o gece Laurel'ın da orada olduğunu daha yeni duyuyordu. Ve kızın konuşmasına bakılırsa Thayer'a çarpan kişi Sutton değildi.

"Başka ne biliyorsun?" diye sordu yavaşça. "Başka ne

gördün?" Eğer Laurel, Sutton'ın saklandığını gördüyse orada başka birini daha görmüş olabilirdi. Yani Sutton'ın gerçek katilini.

Bir çakalın uluması kayalıklarda yankılanırken Laurel kafasını o yöne çevirip içini çekti. "İkinizin öpüştüğünü görüp görmediğimi soruyorsan, hayır görmedim. Ona kimin çarptığını da bilmiyorum. Bana hiçbir şey anlatmıyor. Sen biliyor musun kim olduğunu? Thayer'dan susmasını sen mi istiyorsun?"

"Ben bir şey bilmiyorum," dedi Emma. Doğruyu söylüyordu.

İpek elbisesi rüzgârla uçuşurken Laurel avuçlarını çıplak kollarına sürttü. "Son bir aydır yaptığın tek şey ağustosun otuz birinde nerede olduğum konusunda kafamı ütülemek oldu. O gece Thayer'la olduğumu söylememi istiyordun. Tabii senin de orada olduğunu bilmediğimi sanıyordun. Bu yüzden o gece ne yaptığımı sorup durdun, değil mi? Seni görüp görmediğimi öğrenmek istiyordun çünkü. Eh, evet gördüm. Çalılıkların arasına saklanıp sana en çok ihtiyacı olduğu anda Thayer'ı yalnız bırakmıştın." Tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Bunu nasıl yapabilirsin? Bir de üstüne odana geldiği zaman çığlık atıyorsun. Onun hayatını mı mahvetmeye *çalışıyorsun*?"

"Üzgünüm," dedi Emma.

"Üzgün olmak yeterli değil," diye hırladı Laurel. "Ondan uzak durmalısın. Thayer bana yeteri kadarını anlattı. Sen ne zaman etrafında olsan korkunç bir şey oluyormuş."

"Bir dakika, sana bunu o mu *söyledi*?" diye sordu Emma geri sararak. "Ne zaman konuştunuz?"

Laurel ellerini kalçalarına dayadı. "Hastaneye giderken. Onu asıl önemseyen benim, Sutton. Onu bütün geceyi ameliyathanede geçirdiği hastaneye götüren benim. Eğer daha çözemediysen şunu da söyleyeyim, sen yeni erkek arkadaşınla gününü gün ederken onun kefaletini de ödeyen benim."

"Kefaletini sen mi ödedin? *Nasıl?*"

Laurel kollarını yine göğsünde birleştirdi. "Para biriktiriyordum. Büyükannemin yıllar önce verdiği paraya Thayer'ı Kurtar kampanyasından gelen para da eklenince yeterli oldu. Ama sen bunu neden umursuyorsun ki? Thayer'ın senin için önemli olmadığı belli. Onu rahat bırak artık, tamam mı?" Bunu söyledikten sonra hışımla dönüp partiye doğru ilerledi.

Emma yüzünü ovuşturarak Laurel'ın dediği her şeyi zihninde tekrar etti. Akıntı yine tersine dönmüştü. Yani... Thayer, Sutton'ı *öldürmemişti*. Onu hayattayken bırakıp kendisini almaya gelen Laurel'la hastaneye gitmişti. Ama bu da arkasında pek çok cevapsız soru bırakıyordu. Thayer'a çarpan Sutton'ın arabasıydı. Peki direksiyonda kim vardı? O gece yanlarında biri daha mı vardı? Onların birlikte olmasını istemeyen biri? Ya da biri Sutton'ın arabasını mı çalmıştı?

Keşke Thayer'ın beni kimden korumaya çalıştığını, kimden kaçtığımızı, arabamın direksiyonunda kimin olduğunu bilseydim.

Ama tek bir şey bile bilmiyordum. Çarpma anından sonra gördüğüm tek şey Laurel ve Thayer'ın hızla uzaklaşıp gitmeleriydi. Bunun ardından gelen karanlık korkunç bir gerçeği de getiriyordu: Emma'yla yine sıfır noktasına dönmüştük.

30

PEYNİR, SÜT VE ESKİ MAHKÛMLAR

Cumartesi sabahı Emma, Trader Joe'nun otoparkına girip Sutton'ın Volvo'sunu mağazanın hemen önündeki iyi bir yere park etti. Motoru susturduktan sonra Bayan Mercer'ın ona verdiği alışveriş listesini çıkardı. Listede tahin, kimçi suyu ve tatlandırılmamış badem sütü gibi şeyler vardı. "Büyükannenin ne kadar titiz olduğunu bilirsin," diye uyarmıştı Sutton'ın annesi, listeyi yazıp her maddeyi açıklarken. "Bunları tam olarak tarif ettiğim gibi al yoksa beni aksi bir kayınvalideyle uğraşmak zorunda bırakırsın." Bütün aile, hafta başında oğlunun doğum günü partisine gelecek olan Büyükane Mercer için hazırlanıyordu. Görünüşe göre büyükanne biraz idare etmesi zor biriydi.

Emma kahverengi kâğıt torbalarıyla marketten gülümseyerek çıkan müşterileri izlerken içini çekti. Hepsi de çok

mutlu ve kaygısız görülüyordu. Trader Joe'nun, dün geceyi bir cinayet şüphelisini listeden silerek geçirmiş olan tek müşterisinin kendisi olacağına emindi.

Arabadan indiğinde sıcak Tucson havası hemen ensesine yapışınca kestane rengi saçlarını toplayıp araba camındaki yansımasına baktı. Tam marketin kapısına yöneldiğindeyse otoparkın diğer tarafındaki lacivert bir BMW'den inen tanıdık figürü fark etti. İçi düğüm düğüm olurken yanaklarına ateş yükseldi.

Thayer.

Çocuk onu görmemişti. Emma dönüp zıt yöne kaçabilirdi ama artık masum olduğunu bildiğine göre ona bir özür borcu vardı. Otoparkta bacakları titreyerek ilerledi ve karşısına çıkmak için kendisini zorladı. "Thayer?" Sesi titrek çıkmıştı. Bu çocuktaki bir şey kendisini hâlâ gergin hissetmesine neden oluyordu.

Thayer dönüp gözlerini kıstı. Beyaz tişörtü buruşmuş, asker yeşili kargo şortunun beli üzerine büyük geliyormuş gibi düşmüştü. Onu görünce çenesi gerilirken elini saçlarından geçirdi. "Ah, selam."

"Hapisten çıkmışsın," dedi Emma ama hemen aptal gibi hissetti.

"Bu bir sorun mu?" Thayer, BMW'nin kaputuna yaslanıp Emma'yı dikkatlice inceledi. Sanki onun âşık olduğu kız olmadığını biliyor gibiydi. Ama Emma paranoyaklık yapıyor olmalıydı. Thayer'ın ikizlerin yer değiştirdiğinden haberi olmadığını biliyordu. Sonuçta katil o değildi.

"Bak, olanlar için özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle.

"Şey... biliyorsun işte. O gece olanlar. Hastane." Gözlerine bakıp onun kendisine inanmasını istedi. Sutton'ın onu incitmek istemediğini bilmesini istedi.

Ben de Thayer'ın bunu bilmesini istiyordum.

Çocuğun yüzü hafifçe yumuşadı. Sırtına astığı siyah sırt çantasının askısıyla oynamaya başladı. "Bak, Sutton. Senin etrafında dolaşmamam gerekiyor."

"Biliyorum," dedi Emma hemen. Birden gerilmişti. Elini gözlerine siper etmek için kaldırıp Sutton'ın terliklerini giydiği ayaklarını kıpırdattı. "Laurel söyledi. Ne zaman etrafında olsam hayatını mahvediyorum."

Thayer'ın kafası karışmış gibiydi. "Ah, hayır. Sana yaklaşamam çünkü baban öyle istedi. Bu sabah beni aradı." Bay Mercer'ın adı geçince yüzü kararmıştı. "Beni seninle ya da Laurel'la takılırken yakalarsa hapse geri göndermenin bir yolunu bulacağını söyledi."

Emma kaşlarını çattı. "Neden senden bu kadar nefret ediyor?"

Thayer kafasını yana eğip ona Sutton'ın cevabını bildiği bir soru sormuş gibi baktı.

"Demek istediğim..." diye devam eden Emma, uzunca bir süre duraksayıp boşluğu Thayer'ın doldurmasını bekledi. Ama çocuk ona sadece gözlerini kısarak anlamlı bir şekilde bakmakla yetindi.

"Gitmem lazım," diye mırıldandı sonunda, markete doğru dönerek. Ama birkaç adım sonra durup döndü ve bronz elini ensesinde dolaştırdı. "Aslında, bir süredir sana sormak istediğim bir şey var."

Emma güçlükle yutkundu. Birkaç sıra ötedeki bir aracın alarmı ötmeye başladı. İhtiyar bir adam boş alışveriş arabasını yerine bıraktı. Emma, Thayer'a bakıp sorusunu beklerken cevabı biliyor olmayı umuyordu.

Thayer, yıpranmış Converse'lerine baktı. "Neden notlarıma cevap vermedin?"

Emma düşündü. Daha önce bu notlardan bahsettiğinde Laurel'ın arabasına koyduğu, Sutton'ın öldüğünü, Emma'nın onun yerine geçmesi gerektiğini söyleyen mesajdan bahsettiğini sanmıştı. Ama şimdi başka bir şey demek istediğini fark ediyordu.

"Sana bir sürü e-posta gönderdim," diye devam etti Thayer. "Hiçbirine cevap vermedin. Kaza yüzünden mi? Bacağımı kırdığım ve artık Bay Sporcu olamayacağım için mi?"

"Onunla alakalı değil," dedi Emma yavaşça.

Tabii ki de değil, diye fısıldadım ben de Emma'yla birlikte.

Emma'nın kafasındaki çarklar dönüyor, Thayer'ın söylediklerini bir araya getirip anlamlandırmaya çalışıyordu. Sutton ile Thayer e-posta yoluyla gizlice görüşüyorlardı demek. Tabii ki de görüştükleri son akşamdan sonra Sutton ona cevap yazmamıştı... çünkü ölmüştü. İkiz kardeşinin yerini alan Emma da doğal olarak bu gizli e-posta adresini bilmiyordu. "Sana yazmadığım için üzgünüm," dedi Emma. "Eğer bilseydim yazar..."

"Boş ver," diye araya girdi Thayer. Bir omzunu kaldırıp gözlerini ona dikerek uzun uzun baktı. "Seni özledim, Sutton. Beni hayatından çıkardığın için çok kızdım. Beni

anlayan tek kişi sendin. Ama şimdi kim olduğumu bilmiyormuşsun gibi davranıyorsun. O gece odana geldim çünkü sana gittiğim yerle ilgili gerçeği söyleyecektim. Buraya geldiğime dair sana e-posta attım ama sanırım almadın. Sonra da benden ödün patlamış gibi davrandın. Sana zarar vereceğimi düşünüyormuşsun gibi."

"Biliyorum. Üzgünüm," dedi Emma gözlerini yere indirerek. "Kafam karışmıştı ve şaşkındım. Aptallık ettim. Bir hata yaptım."

"Sadece beni dinlemeni istemiştim," dedi Thayer. O kadar perişan görünüyordu ki Emma uzanıp onun koluna dokundu. Geri çekilmediğini görünce de ona biraz daha yaklaşıp kollarını omuzlarına sıkıca sardı. Thayer ilk başta gergin ve mesafeliydi ama sonradan kendisini ona bırakıp yüzünü boynuna gömdü ve ellerini kollarında gezdirmeye başladı. Bu hareketi tutku dolu ve gerçekti. Sutton'ı ne kadar çok önemsediğini gösteriyordu.

İçimde beliren sızı benim de onu ne kadar önemsediğimin işaretçisiydi. Onu bıraktığım için tam bir aptaldım. Keşke Laurel'la birlikte ben de hastaneye gitseydim. Hep birlikte oradan ayrılmış olsaydık belki şu anda ölü olmayacaktım.

Thayer, Emma'nın omzundan bileğine doğru bir çizgi çektikten sonra utanarak elini çekti. "Sana kızmamalıyım aslında," dedi. "Mesajlarımı okumamak ve cevap yazmamak için sebeplerin vardı. Çok baskı yaptığımı biliyorum. Bazen fazla tutkulu bazen de yanar döner olduğumu da biliyorum. Ve sana her şeyi söylemiyordum. Başıma ne geldiğini bilmek istedin ama ben sana anlatmadım. Ama sana

güvenmediğimden değil. Sebebi... sebebi benim utancım." Yüzünden hüzünlü bir gülümseme geçti. "Rehabilitasyona gittim, Sutton. Alkol bağımlılığı yüzünden. Bu kendi başıma halletmem gereken bir şeydi. Sürekli ama sürekli öfkeli hissediyordum. Hissizleşmek için içiyordum ama bu sefer işler daha da kötü oluyordu."

"Rehabilitasyon mu?" Emma gözlerini kırpıştırdı. "Şimdi... iyi misin?"

Thayer kafa salladı. "Harika bir doktorum vardı. O kadar anlamlı ve yararlı bir deneyim oldu ki bunu yaptırdım." Tişörtünün kolunu sıyırıp yaptırdığı uçan kartal dövmesini gösterdi.

Emma, Dr. Sheldon'ın hemşiresiyle konuşmasını hatırlayarak ona baktı. "Seanslarını tamamladın mı?"

"Bacağım yüzünden bir süre hastanede tıkılı kaldım, sonra da doktorumun istediği zamandan bir süre önce ayrıldım. Ama Tucson'a geri gelmeye hazırdım. Seni görmek için," dedi Thayer ciddiyetle. "Bunca zamandır nerede olduğumu annemle babama da söyledim. Babam dehşete düştü tabii ki. Ama artık temiz olduğum için yatıştı. Hatta eve bile dönmeme izin verdi. Gerçi ben tam olarak emin değilim."

"Bu... harika," dedi Emma, duyduklarını sindirmeye çalışırken. Seattle Psikiyatri Hastanesi'nin internet sitesini düşündü. Thayer'ın hastanenin psikiyatri koğuşunda kilit altında kaldığını varsaymıştı ama tabii ki rehabilitasyon merkezleri de akıl sağlığı tesislerinde yer alırdı.

"Bir de bu var." Thayer bileğindeki ip bilekliği göstererek alaycılıkla gülümsedi. "Bunu bana bir kız yaptığı için

tartışmıştık, hatırlıyor musun? Ama Sutton, bunu yapan kişi, evli ve üç çocuklu, elli iki yaşındaki bir kadın."

Sabino Kanyonu'nda Thayer'la ettiğimiz kavgayı düşünerek uzun bir nefes verdim. Bu kavga tuhaf zincirleme olaylara sebep olmuştu. Thayer'ın çok güzel ve ilginç bir yere bensiz gittiğini düşünerek kıskançlık etmiştim. Keşke bana karşı dürüst olsaydı. Keşke ben de düşünmeden hareket etmeseydim.

Thayer bir iç geçirip büyük elini arabasının kaputuna dayadı. "Biliyor musun Sutton, sen bayağı... farklı görünüyorsun. Ne değişti?"

Emma dudağını yalayınca Sutton'ın karpuzlu parlatıcısının tadını aldı. Thayer'ın, ikizini çok iyi tanıdığına şüphe yoktu. Artık masum olduğunu bildiği için Emma ona gerçeği anlatmayı çok isterdi. Çocuk, Sutton'ı o kadar önemsiyordu ki Ethan'la ona yardımcı olabilirdi. Ama Emma onu sırrını verecek kadar tanımıyordu; en azından şimdilik.

"Hiçbir şey değişmedi," dedi hüzünle. "Eskiden olduğum kişiyim. Sadece... biraz büyüdüm."

Thayer onun ne dediğini anlamıyormuş gibi görünse de kafa salladı. "Sanırım ben de büyüdüm," diye mırıldandı. "Rehabilitasyon ve hapishane insanı büyütüyor."

Sonra öylece birbirlerine baktılar. Emma başka ne diyeceğini bilemiyordu. Bu yüzden omuz silkip Thayer'a el sallayarak markete döndü. Omzunun üstünden baktığında Thayer hâlâ onu izliyordu. Belki de geri gelmesini bekliyordu. Ama Emma gitmedi çünkü Thayer'ın sevgilisi değildi. Şu anda Ethan'la birlikteydi.

Onun yanına dönmeyeceğini anlayınca Thayer'ın yüzü düştü. Yıkılmış gibi görünüyordu.

Ben de yıkılmıştım. Thayer onu artık neden sevmediğimi anlamıyordu. Ve Emma cinayetini çözmedikçe Thayer da asla sorularına cevap alamayacaktı.

31

MERCER'LARLA TANIŞMA

O öğleden sonra Emma, Mercer'ların ön verandasında otururken Laurel'ın kuşe kâğıtlı *Elle* dergisini okuyordu. Komşunun limon ağacından hafif bir turunçgil kokusu yayılıyordu ve yan caddedeki bir dondurma arabasının zilleri şıngırdıyordu. Tenis takımı annelerinden biri, Emma'ya el sallayıp golden retriever köpeğiyle koşarak evin önünden geçerken Ethan'ın eski Honda'sı kaldırımın kenarına yanaştı. Motor öksürüp tıksırarak kapandı.

O arabadan inerken Emma'nın kalbi kanat çırpar gibi oldu. Ethan da ona el sallarken bayağı heyecanlı görünüyordu. O anda Bay Mercer, siyah yağ lekeleriyle kaplı beyaz bir bezle garajdan çıkıp kafasını kaldırınca bir an şaşkınlık yaşadı, sonra omuz silkip Emma'ya zayıf bir tebessüm attı.

Ethan da ön basamakları çıkarken Sutton'ın babasını fark etti. "Burada olmam sorun değil mi?"

"Hiç sorun değil," dedi Emma. "Kahvaltıda onlara bizden bahsettim." Bundan böyle saklanmak yoktu. Artık arkadaş –ve daha fazlası– olduklarını herkese gösterebilirlerdi.

Bay Mercer'ın telefonu birden yüksek sesle çalmaya başladı. Motosikletini cilalamaya odaklanmış gibi davransa da Emma ile Ethan'ın arasındaki konuşmayı dinlediği belli olan Sutton'ın babası, arayanın kim olduğuna göz attı. Birden yüzü kararırken yüksek sesle küfretti. Ardından telefonu açmak için garaja girdi.

"Tuhaf," dedi Emma, gözlerini garajdan ayırmadan.

"İşle ilgili bir aramadır belki." Ethan gülümsemeye çalıştı ama Emma onun rahatsız olduğunu görebiliyordu. "Hastalardan biri kontrolden çıkmış olabilir."

Sonra bir araba kapısı sertçe kapatıldı ve motor gürlemesi duyuldu. Bay Mercer'ın Audi'si geri geri garaj yolundan indi. Emma ona el salladı ama adam onu fark etmedi bile. Aracını sokağa çıkarıp gaza basarken yüzü asıktı. Yön değiştirdiğinde karşısına kaykaylı iki çocuk çıkınca kornasına yüklendi. Emma kaşlarını çattı. Belki de arama gerçekten işle alakalı acil bir durumdu.

"Bu adamla ters düşmemem gerektiğini unutturma," dedi Ethan, elini siyah saçlarından geçirirken.

Sonra onun yanına oturdu ve Emma ona önceki gece öğrendiklerini anlattı. Parti çok gürültülü olduğu için orada anlatamamıştı, eve dönüşte de Laurel arabadaydı. Thayer'ın Sutton'ı öldürmüş olamayacağını anlatırken Ethan'ın kaşları havaya kalktı.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım," dedi Ethan, Emma an-

latmayı bitirince. "Sutton'ın öldüğü gece onun arabasıyla Thayer'a çarpan kişi bir başkası mıymış?"

Emma kafasını salladı. "Ona çarpan kesinlikle Sutton değilmiş. Birisi onun arabasını alıp sonrasında da çölde bırakmış olmalı. Belki de bu kişi geri dönüp Sutton'ı öldürmüştür."

"Peki kim bu kişi?"

"Bilmiyorum. Thayer'a sormak istiyorum ama beni şüpheli gösterebilir."

Çıkan esinti rüzgâr çanlarını savururken Ethan ani sesle irkildi. Emma gülümsedi. "Küçücük esintiden mi korkuyorsun?" diye takıldı ona.

"Çok komik," dedi Ethan, çimenliğin diğer ucuna bakarak. "Sutton'ı öldüren kişinin hâlâ dışarıda bir yerlerde olmasından korkuyorum," diye fısıldadı.

"Biliyorum," dedi Emma, sıcağa rağmen ürpererek. "Ben de."

Ethan kaşlarını çattı. "Thayer değilse kim olabilir? Bütün işaretler onu gösteriyordu. Çok mantıklıydı. Bu arada ben hâlâ onun tehlikeli olduğunu düşünüyorum."

Emma omuz silkti. "Sorunlu biri olsa da cinayeti o işlemedi. Katilin buradan ayrılmış olduğunu ummak çok fazla olur, değil mi? Balodan beri ondan hiç haber almadım."

"Olabilir." Ethan ayak bileğini dizinin üstüne koyup yandan Emma'ya baktı. "Ama içimden bir ses bunun doğru olamayacak bir şey olduğunu söylüyor. Katil her kimse hâlâ buralarda olabilir. Sen istersen ben de gerçeğin peşine düşmeye hazırım."

"Kesinlikle," diye fısıldadı Emma, yanağını onun omzuna dayayarak. Alnına bir öpücük konduran Ethan'ın dudaklarını öpmek için çenesini kaldırdı. Ethan da kollarını beline sararak onu kendisine doğru çekip öpücüğüne karşılık verdi. Elini Emma'nın yumuşak saçlarını okşamak için kaldırarak onu yavaşça öpmeye devam etti. Dudakları birbirine öyle uyuyordu ki Emma zamanı dondurmak istiyordu. Şimdiye dek hiç gerçek bir erkek arkadaşı olmamıştı. Şimdiyse hayal edebileceğinden çok daha muhteşem bir şeye –birine– sahipti.

O sırada garaj yoluna bir araba girince ayrıldılar. Mavi BMW'nin kapısı açıldı ve Thayer arabadan indi. Emma, yanındaki Ethan'ın gerildiğini hissetti.

"Ah!" dedi Emma. "Şey, selam Thayer." Bu çocuk burada ne arıyordu? Daha bu sabah, Bay Mercer'ın kızlarından uzak durmasını istediğini söylememiş miydi?

"Ben geldim diye durmayın," dedi Thayer alaycı bir sesle, kollarını göğsünde kavuşturarak.

Yavaşça yürüyerek bahçeyi geçti. Topallıyor olsa bile kendisine has bir özgüveni vardı. "Eee, n'aber?"

"Öyle takılıyoruz," dedi Emma aptal gibi, ne diyeceğini bilemeyerek.

"Biz derken?" Thayer'ın açık renkli gözleri Emma'nın yan tarafına kaydı. Emma kafaısnı çevirdiğinde Ethan'ın hızlı adımlarla verandadan uzaklaştığını fark etti. Garaj yolundan arabasına doğru ilerlerken spor ayakkabıları çakıl taşlarını havalandırıyordu.

"Ethan?" diye seslendi Emma. "Nereye gidiyorsun?"

Ethan cevap vermedi. Sanki oradan gitmek için sabırsız-

lanıyor gibiydi. Telaşla anahtarlarını arayıp arabasına bindi, gaza bastı ve şimşek gibi uzaklaştı.

Emma yavaşça kaybolan egzoz bulutuna bakakaldı. Bu da neydi şimdi böyle? Yanındaki Thayer dilini şaklattı. "Sen ve arkadaşların şu zavallı çocuğu neden rahat bırakmıyorsunuz?"

"Ne diyorsun sen?" dedi Emma sertçe.

Thayer teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. "Bana çatma!" Bir ayağını verandaya koyup öne eğildi. "Cidden, Sutton. İlk önce zavallı çocuğun bilim bursunu kaybetmesine neden olan şakayı yaptın, şimdi de onunla sahte ilişkiye mi başladın?"

Emma anlamaya çalışarak ona bakıyordu. Sonra yavaşça idrak etti. Eğer Sutton, Ethan'ı öpüyorsa bu Yalan Oyunu'nun bir parçasıdır diye varsaymış olmalıydı. Emma, Ethan'la gerçekten çıktıklarını açıklığa kavuşturmak için ağzını açtı ama Thayer'ın sabah ne kadar incinmiş göründüğünü hatırlayınca üstüne gitmemeye karar verdi.

"Eee, sen burada ne yapıyorsun?" dedi, konuyu değiştirerek. "Babamdan korktuğunu sanıyordum."

Thayer omuz silkti. "Laurel babanın evde olmadığını haber verdi. Buraya onunla takılmaya geldim; konuşmayalı çok olmuştu."

Eve girmek için Emma'ya doğru hareket etti ve sanki başka bir şey daha söylemek istermiş gibi yanında kısa bir an duraksadı. O kadar yakınındaydı ki Emma onun çam esanslı sabununun ve tertemiz kokan kıyafetlerinin kokusunu alabiliyordu. Çıplak bacakları uzun ve kaslıydı.

Beyaz futbol çorapları, sanki daha yeni sahadan geli-

yormuş gibi aşınmış ve toprakla kaplanmıştı. Emma'ya önceki okullarındaki bütün seksi, ulaşılmaz sporcuları hatırlatmıştı. O çocuklar ona bir saniyelerini bile ayırmazlardı. Emma hızlıca o ana döndü. Evet, Thayer hoş çocuktu. Ama onun erkek arkadaşı Ethan'dı.

O sırada birden ensesinde bir karıncalanma hissedince izlendiğinden emin olarak arkasına döndü. Rüzgâr, uzun boylu salkımsöğütün yapraklarını uçuştururken minik sesleriyle birbirlerine seslenen kuşlar sürü halinde havalandılar. Etrafına bakınan Emma sonunda pencerede birinin yüzünü gördü. Laurel'dı bu. Oturma odasından onunla Thayer'ı izliyordu. Emma ona el salladı ama kız dik dik bakmaya devam etti. Açık renkli gözleri Emma'nın tüylerini diken diken etmişti. Laurel, katil olabilecek kadar öfkeli görünüyordu.

SONSÖZ

Laurel'ın Emma'ya dik dik bakmasını izlerken son anımdan bir görüntü gözümde canlanıyor. Thayer'a araba çarptıktan sonra kendimi çalıların arasında saklanırken görüyorum. Dikkatim çok dağınık. Suçluluk duygusu ve Thayer'ın güvenliği konusundaki endişem beni boğuyor. Sonra bir çift göz benimkilerle buluşuyor. Laurel yakıcı bir öfkeyle bana bakıyor. Her bir zerresi Thayer'ın başına gelenler için beni suçladığını gösteriyor. İçimde, bana dik dik bakmaktan daha fazlasını yapacağına dair bir his oluşuyor o anda. Bakışları, çalılıkların arasına uzanıp her şeyi mahvettiğim için bana dersimi vermek istediğini söylüyor.

Canımı yakmak istiyormuş gibi görünüyor. Ve şimdiki bakışları da Emma'ya aynı şeyi yapmak istediğini söylüyor.

Laurel'ın yüzü birkaç saniye sonra camdan kayboluyor. Thayer da onu görmek için eve girince ikizim olanlar nedeniyle sersemlemiş halde, az önce gördüklerini itiraf etmeye korkarak öylece verandada kalıyor.

Ama ben düşünmeden edemiyorum. Evet, Laurel'ı şüpheli listesinden çıkardım. Öldüğüm gece Nisha'nın pijama partisindeydi çünkü. Ama unuttuğum bir detay var. Laurel, Sabino Kanyon'una Thayer'ı almaya geldiyse o zaman bütün gece partide kalmamış demektir. Nisha ya yanılıyor... ya yalan söylüyor... ya da Laurel onun haberi olmadan evden çıkmış.

Eğer Laurel partiden gizlice çıktıysa Thayer'ın yanından da ayrılmış olamaz mı? Onu hastaneye bırakmış ve ameliyata alındığında benim için geri dönmüş olabilir. O gece çok öfkeli görünüyor, sevdiği adamın hayatını mahvettiğimi düşünüyordu. Ayrıca o adamla gizli bir ilişkim de vardı. Hem de bu ilişkiye o sahip olmak isterken. Ben her zaman onun istediği şeylere sahip olmuştum.

Kendi kanımdan canımdan birinin böyle bir şey yapmış olabileceğini düşünmekten nefret ediyorum. Gerçi mesele de bu ya: Laurel benim canımdan kanımdan değil. Evet, aynı çatının altında büyüyüp, ebeveynlerimizin koyduğu aynı kurallarla yaşadık ama aramızda hep büyük bir uçurum vardı. Ben evlat edinilmiştim, o öz çocuktu. Birbirimize bunu hiç unutturmamıştık. Benim canımdan kanımdan olan tek kişi Emma.

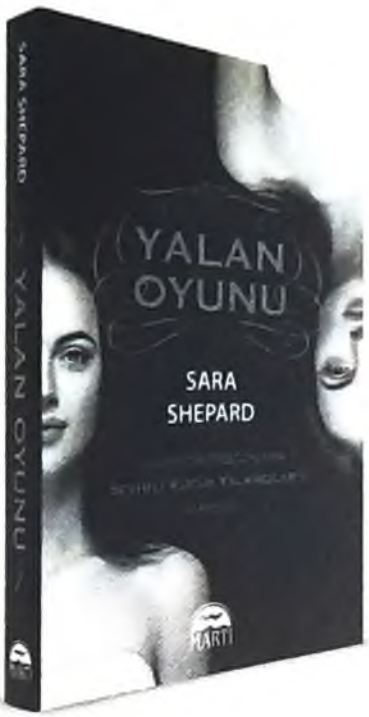
Ve Emma'nın bir an önce cevapları bulması gerekiyor. Çünkü katilim ikimizin de fark etmediği kadar yakında olabilir. Belki de aynı çatı altında.

TEŞEKKÜRLER

Her zamanki gibi, Alloy'daki muhteşem takım Lanie Davis, Sara Shandler, Josh Bank ve Les Morgenstein'e, ayrıca Harper'daki Kari Sutherland ve Farrin Jacobs'a teşekkürler. İçinde bulunduğumuz koşullarda bu kitabı yazmak bir hayli zor olsa da hep birlikte çalışıp hallettik. İnternet ve çapraz promosyon dehası Kristin Marang'a da teşekkür ederim; sen olmasan ne yapardım bilemiyorum! *The Lying Game* televizyon dizisi ekibini; Gina Girolamo, Andrew Wang, Charles Pratt Jr. ve diğer tüm harika yazarlar, yapımcılar ve çalışanları kutluyorum. Sutton ve Emma'yı hayal edebileceğim en iyi şekilde canlandıran Alexandra Chando'dan bahsetmiyorum bile. Başka ne entrikalar ve şaşırtıcı şeyler olacak sabırsızlıkla bekliyorum!

Bilhassa Katie Sise'ye kocaman teşekkürlerimi sunuyorum. Sen olmasan bu kitap var olmazdı. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim!

BAŞKA BİRİNİN SAHİP OLMAK İÇİN CİNAYET İŞLEYEBİLECEĞİ BİR HAYATIM VARDI. DERKEN BİRİ BUNU YAPTI.

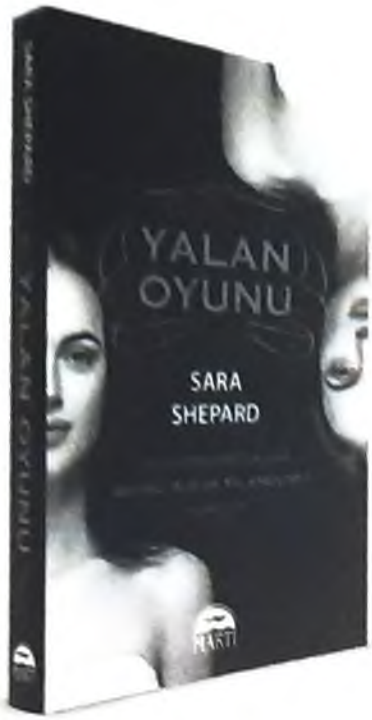
Pek fazla şey hatırlamıyor olabilirim, ama muhteşem bir hayat yaşadığımı biliyorum. Ölürken bile başkasının sahip olmadığı bir şeye sahiptim: Hiç karşılaşmadığım ikiz kardeşim sayesinde tekrar sahneye çağrılma şansına.

Başıma gelenleri öğrenmek için Emma'nın yerime geçmesi gerekiyordu. Peki, en yakın arkadaşlarımın şakalarını kaldırabilecek miydi? Erkek arkadaşımı, aşkıyla tutuştuğu o kız olduğuna ikna edebilecek miydi? Aileme kendi kızlarıymış gibi iyi geceler öpücüğü verebilecek miydi? Katilimin onun her adımını izlediğini anladığında bile gösteriye devam edebilecek miydi?

MÜKEMMEL HAYATIM BİR YALANDI.
ŞİMDİ GERÇEĞİ ORTAYA ÇIKARMAK İÇİN
ELİMDEN GELENİ YAPACAĞIM.

Kısa süre önce bir kızın dileyeceği her şeye sahiptim: muhteşem dostluklar, yakışıklı bir erkek arkadaş, sevgi dolu bir aile... Ama şimdi hiçbiri benim gittiğimi –öldüğümü– ve ikiz kardeşim Emma'nın yerime geçtiğini bilmiyor. Emma katilimi bulmak için derinlere indikçe başka gizemler su yüzüne çıkıyor. Arkadaşlarımla birlikte, sırf eğlence için kötü oyunlar oynamışız; insanların hayatlarını cehenneme çeviren oyunlar... Bu sebeple önce benim, şimdi de Emma'nın peşine düşen katil... benden intikam almak isteyen herhangi biri olabilir.

BAŞKA BİRİNİN SAHİP OLMAK İÇİN CİNAYET İŞLEYEBİLECEĞİ BİR HAYATIM VARDI. DERKEN BİRİ BUNU YAPTI.

Pek fazla şey hatırlamıyor olabilirim, ama muhteşem bir hayat yaşadığımı biliyorum. Ölürken bile başkasının sahip olmadığı bir şeye sahiptim: Hiç karşılaşmadığım ikiz kardeşim sayesinde tekrar sahneye çağrılma şansına.

Başıma gelenleri öğrenmek için Emma'nın yerime geçmesi gerekiyordu. Peki, en yakın arkadaşlarımın şakalarını kaldırabilecek miydi? Erkek arkadaşımı, aşkıyla tutuştuğu o kız olduğuna ikna edebilecek miydi? Aileme kendi kızlarıymış gibi iyi geceler öpücüğü verebilecek miydi? Katilimin onun her adımını izlediğini anladığında bile gösteriye devam edebilecek miydi?

MÜKEMMEL HAYATIM BİR YALANDI.
ŞİMDİ GERÇEĞİ ORTAYA ÇIKARMAK İÇİN
ELİMDEN GELENİ YAPACAĞIM.

Kısa süre önce bir kızın dileyeceği her şeye sahiptim: muhteşem dostluklar, yakışıklı bir erkek arkadaş, sevgi dolu bir aile... Ama şimdi hiçbiri benim gittiğimi –öldüğümü– ve ikiz kardeşim Emma'nın yerime geçtiğini bilmiyor. Emma katilimi bulmak için derinlere indikçe başka gizemler su yüzüne çıkıyor. Arkadaşlarımla birlikte, sırf eğlence için kötü oyunlar oynamışız; insanların hayatlarını cehenneme çeviren oyunlar... Bu sebeple önce benim, şimdi de Emma'nın peşine düşen katil... benden intikam almak isteyen herhangi biri olabilir.

İKİ GERÇEK BİR YALAN

TÜM HAYATINIZ YALAN OLSA VE KİME GÜVENECEĞİNİZİ BİLEMESENİZ NE YAPARDINIZ? GERÇEĞİ BULMAK İÇİN NE KADAR DERİNE İNERDİNİZ?

Katilim dışarıda bir yerde. Ve ikiz kardeşimi öldürmek için bekliyor olabilir.

Ben ölmeden iki ay önce, en yakın arkadaşımın ağabeyi ortadan kayboldu. Thayer nereye gitti ya da neden gitti hiçbir fikrim yok ama gitmesinin benim suçum olduğunu biliyorum. Hayattayken pek çok korkunç şey yaptım. İnsanların benden nefret etmesine, hatta belki de öldürmek istemesine neden olacak şeyler.

Cinayetimi çözmeye kararlı olan ikiz kardeşim Emma, benim yerime geçince arkamda bıraktığım gizemleri teker teker ortaya çıkarmaya başladı; esrarlı günlüğüm, karmakarışık aşk hayatım ve insanlara yaptığım tehlikeli Yalan Oyunu şakaları... Ayrıca arkadaşlarımın en karanlık sırlarını da öğrendi ama Thayer'ın geçmişini araştırmaya hiç şansı olmadı... Ta ki şimdiye dek.

Thayer artık geri döndü ve Emma onun intikam peşinde olup olmadığını öğrenmek için acele etmek zorunda.

Belki de Thayer intikamını çoktan aldı.

ISBN 978-605-186

9 786051 866093